

McGuffin Link

A fluffy brown and white guinea pig is sitting on a black computer keyboard. In the background, a computer monitor displays a blue screen with some icons. A black desk lamp is visible in the upper right corner. The scene is lit with warm indoor lighting.

Milena Benini

© Milena Benini 2005.

Fotografija na naslovnici: Vladimira Becić
Model: Arina

Milena Benini

McGuffin Link

McGuffin Link

Dakle, ovo je priča o tome kako je obitelj važna... i kako neke druge stvari mogu djelovati važnije, ali na kraju ipak nisu. Uključuje čak tri Alfreda i mnogo štošta drugo, ali počinje... pa, počinje s početkom.

I

Ja mrzim početke. Ne toliko same po sebi, shvaćate, već zbog onoga čemu neumitno vode, a to su krajevi. Krajeve *zbilja* mrzim. (Mrzim ih toliko da sam tipku "kraj" na konzoli svoga kućnog Heca prekrrio naljepnicom pingvina koju sam dobio od svoje susjede Nike.) Zato sam pomalo već bio na rubu živaca kad mi se u infoboksu po stoti put u zadnjih mjesec dana zavrtjela reklama s tekстом *McGuffin link: novi početak za sve*, praćena uobičajeno imbecilnom pjesmicom i preestetiziranim slikama bez sadržaja tipičnim za komunikacijsku industriju.

"Gotovo!" rekao sam naglas, ugasio prozor s infoboksom i okrenuo se prema drugoj konzoli. "Dosta mi je sponzoriranih infoblogova. Alek, kako se zove ono slobodnjačko čudo na koje si ti pretplaćen?"

"Koje?" upitao je Alek, ne skrećući pogled sa svog ekrana. "Lins, Jedna mreža ili Ratboy?"

"Ratboy?"

Alek je odmahnuo repom, jer su mu ostali ekstremiteti bili zauzeti na tastaturi. On je jedina osoba koju znam koja tipka četveroručno, slijepo. (No dobro, dvoručno i dvonožno, ali to je to.) "Nije ono što misliš", rekao je. "Jedan stari strip, netko ga skenira i objavljuje u nastavcima na frinetu."

Većina drugih ni ne zna da su stripovi nekad izlazili i izvan mreža, na papiru, isto kao knjige. Ali Alek zna, kao što zna i hrpu drugih prednetovskih stvari koje drugi ne znaju. Za nekog čiji je očekivani životni vijek četiri godine, od čega je dosad proživio samo jednu, ima upravo nevjerojatno zanimanje za povijest.

Evo, recimo, dvodići. Dvodiće danas gledaju još samo studenti fuleksnih akawebija, intelektualni snobovi i povjesničari. I Alek. Nekoliko mi je puta pokušao objasniti zašto su mu dvodići toliko privlačniji od fuleksa, ali nije uspio. Ali od onih kojima je istekao kopirajt pravi javno dostupne fulekse koji su nevjerojatno dobri. Na mrežama – pogotovo na frinetu – već je stekao pravo malo kultno sljedbeništvo. Postoji nekoliko doktorskih disertacija o njegovim djelima.

A ja ih uvijek vidim prije svih. Drugo dvoje štakora, Dipi i Biserka, nisu pretjerano zainteresirani za ono što Alek radi, bilo s dvodićima bilo s fuleksima. Ali onda, i njihov očekivani životni vijek je četiri godine, od kojih su jednu već proživjeli.

Moj nije.

I tako, čim je Alek prešao na podlogu za miša (znam, znam...) i zadovoljnim pokretom sjeo na lijevi gumb da klikne *spremi*, upitao sam: "Mogu vidjeti?"

Alek si je protrljao brkove. "Naravno da možeš." Počistio si je i vrh repa, siguran znak da je silno ponosan na ono što je napravio. "Mislim da nije loš", doda.

"Siguran sam da nije", odvratio sam, otvarajući svoj virsimski priključak. "Idemo?"

*

A bio je, kao i obično, izvrstan. Atmosfera postapokaliptičnog velegrada renderirala se savršeno, od sveprožimajućeg mirisa propale kanalizacije (Alek je ipak štakor) pa sve do plavičasto-crvenih tonova sumraka s neorganiziranom javnom rasvjetom. Sebi je Alek dodijelio ulogu mišićavog, jednookog tipa u kožnoj odjeći, a ja sam, iz nekog samo njemu znanog razloga, postao vozač taksija. Uz nenametljivu pratnju neke PD sintetizirane glazbe (originalni *soundtrack*, objasnio mi je Alek s ponosom, demontiran pa ukodiran tako da registrira postupke likova i sâm sebe remiksa prema situaciji) jurili smo po razrušenom gradu u mome žutom taksiju. Taman sam se počeo ufuravati u cijelu stvar, kad se ravno pred nama pojavila neka žena.

Bila je... recimo to ovako: u fuleksu ovog tipa (ono što se zove akcijska drama), postoje samo dvije vrste žena: da-se-smrzneš komadi očito produljenih nogu i oversajzanih oblina, i luđakinje u krpama koje bauljaju po pustoj cesti i mrmljaju nepovezane gluposti koje će iskusni interak odmah prepoznati kao vitalna uputstva za rješenje zagonetke pred sam kraj fuleksa. A premda sam ovoj ženi vidio samo obris – pojavila se doslovno nasred ceste, ocrтана, vrlo dramatično, udaljenim vatrama oko kojih su se grijali beskućnici – smjesta sam shvatio da ne spada ni u jednu od standardnih skupina. Bila je krhka, sitna, odjevena u starinski Chanel™ i, koliko sam mogao vidjeti, sjedokosa.

Začudo sam pogledao Aleka.

"Krenuo si u avangardu?"

Alek je mahnuo glavom i prebacio cigaretu koju je žvakao nezapaljenu iz jednog kutka usana u drugi.

"To nije moje."

Svaki softver za generiranje fuleksa ima neku vrstu aija koji popunjava dosadne rupe i generira statistike. Ali ne atipične statistike: ajiji su notorno neoriginalni. A mi se još nismo uploadali. Netko nam je upao u fuleks.

Alek i ja izmijenili smo rutinirani pogled – već smo puno puta naletjeli na tipove koji si umišljaju da su hakeri samo zato što se znaju provući ispod naših standardnih zidova, a malo nas je ponijela i štemerska atmosfera Alekovog fuleksa – i izašli iz taksija. Alek je spustio ruku do oružja koje je nosio na bedru, a ja sam iz pretinca za rukavice izvukao Berettu.

Sjedokosa gospođa u kostimu mahнула je mršavom rukom i stvorila niski stolić sa čajem u porculanskim šalicama, tri stolca i upaljenu podnu svjetiljku sa sjenilom od murano stakla.

"Ispričavam se na ovakvom upadu", rekla je sjedajući, "ali bilo mi je potrebno neko neupadljivo i sigurno mjesto za razgovor. Ako biste bili tako ljubazni...?" – rukom je pokazala na cvjetasto tapecirane stolce.

E, sad. Jedno je upasti u nečiji fuleks prije nego što je uploadan na bilo koju javnu mrežu. Sasvim je drugo upasti u privatnu mrežu s vlastitim osom i resursima. Gospođa je bila jako dobro opremljena. Ali to nije bio razlog zašto se meni presjekao dah u plućima.

Prije nego što sam uspio smisliti neku pametnu reakciju, Alek se nasmiješio, pokretom jedva vidljivim iza brade i prožvakane cigarete.

"Svaka čast, gospođo", rekao je spuštajući se na stolac. "Lijepo ste nas rasturili."

Sjedokosa dama kimne uz samozatajan osmijeh. "Hvala."

Nemajući druge, i ja sam sjeo. Dobio sam šalicu Simčaja® (donijela je čak i vlastite pluginove, dakle Alek nije pretjerivao kad je rekao da nas je rasturila), otpio malo, i rekao:

"Bok, nonna Sofia."

Stara dama je kimnula s odobravajućim smješkom, kao nečija dobrodržeća baka koja uživa u inteligenciji svog omiljenog unuka.

"Kako si, Krvosljedniče", rekla je svojim ugodnim, dobro odgojenim glasom, a ja sam znao da smo pečeni.

Nisam podigao svoju Berettu iz nekoliko razloga: kao prvo, koliko god fuleksi bili napredni, još uvijek nikoga ne možete zbilja ubiti pucajući u njega prividom pištolja. Kao drugo, da baš i možete, ovu staru damu bilo bi jako glupo pokušati ubiti, pa makar i simbolično. Kao treće, Sofia Sikato-Raffia ništa ne radi slučajno. Da je htjela uhvatiti samo mene, tako bi i učinila. A sa mnom je bio i Alek.

Bacio sam pogled na njega da se uvjerim kako neće učiniti ništa glupo. On nas je samo promatrao, i dalje žvačući svoju cigaretu, s rukom nehajno položenom na bedro, dovoljno daleko od okidača da ne ispadne nasilan, dovoljno blizu da ga ipak može dohvatiti ako se za to ukaže potreba. (Da, većina dvodića koje je Alek gledao i prebacivao u fulekse bili su akcijske drame. U virsimu, Alek je i te kako dobar i brz strijelac. Ali, kao i ja, i on je znao da time ne može ništa postići ako stara dama ne igra po našim pravilima.)

Sofia Sikato-Raffia ne igra ni po čijim pravilima.

"Što hoćeš, nonna?" upitao sam. Znam da nije originalno, ali kad vam u domaću mrežu provali jedna od šefica euroazijske grane organiziranog poslovanja, koja željeznom rukom u čipkasto rukavici vlada najjačom obitelji izvan Ruskog carstva, originalnost dijaloga nije vam visoko na listi prioriteta.

Sofia se nasmiješila i otpila malo Simčaja®, s delikatno ispruženim malim prstom. Onda je spustila krhku šalicu, dohvatila etui za cigarete od kornjačevine, izvukla jedan žuti SimSobranie, zapalila ga zlatnim Cartierovim upaljačem, i prekrizila noge. Kostim joj je završavao malo iznad koljena; usprkos godinama, još uvijek je imala dobre noge, kako u virsimu tako i u SŽ-u. Kolale su priče da nisu u pitanju flasteri i nanogeni, već kupanje u krvi djevice i mlijeko rekonstruiranih sicilijanskih magarica. Mislite o tome što god želite. Ja osobno nastojim uopće ne misliti o Sofiji, ni o bilo kome od Sikato-Raffia. Nije dobro za zdravlje.

"Trebam uslugu, Krvosljedniče", reče Sofia. Smežurano lice otmjenih kostiju bilo je vrlo izražajno, facijalni softver vrhunski. Zato sam znao da je potpuno odsustvo izraza posljedica kontrole. Neobično.

"Ne dugujem ti više ništa i ti to znaš", rekoh oprezno.

"Istina", prizna Sofia. "Ali bih ja rado tebi nešto dugovala." Okrenula se Aleku. "A i vama."

Alek je trznuo glavom i premjestio cigaretu u drugi kut usana. "Johnny?"

Slegnuo sam ramenima. Radije ne bih uvlačio Aleka u cijelu priču, ali Sofia mi nije ostavila izbora. "Nekad sam... radio za nonnu", rekao sam kao neku vrst poluobjašnjenja. Po trzaju poveza na Alekovom oku shvatio sam da je podigao obrvu, no nije ništa pitao. Alek ima puno iskustva u preživljavanju.

"Znam", promrmljao je.

"Ako mogu birati," rekoh ja oprezno, "ja bih radije da nitko nikome nije ništa dužan."

"Stvarno mi treba ta usluga, Krvosljedniče", reče Sofia. "A ti si najbolji čovjek za nju."

I ja sam stresao glavom, požalio što nemam cigaretu koju bih mogao frajerski prebaciti u drugi kut usana, i nasmijao se kroz nos, slučajno u ritmu utišane glazbene podloge.

"Rekao sam ti, nonna: nikad više."

"Kad te susjeda zamolila za uslugu, nisi oklijevao."

Aha. Naravno da je znala za cijelu priču. Sofia je uvijek sve znala. Jedino nije znala koliko me ta usluga Nikinoj majci koštala... ali to je bilo zato što je nije bilo ni briga. Postojali su jako dobri razlozi zašto sam taj dio svog života, kao i nadimak "Krvosljednik", pokušao ostaviti za sobom. Kad je Nika nestala u Regparku Lika, morao sam pregristi i ponovno se vratiti u stare dane. Ali Nika je tada imala dvanaest godina, i nije imala nikog drugog da joj pomogne. To je bilo pitanje života ili smrti.

Sa Sofijom je obično isto tako bilo pitanje života ili smrti. Nikad njenih.

"To je bilo drugo", rekao sam.

"I ovo je drugo", reče Sofia. Ugasila je SimSobranie u teškoj mjedenoj pepeljari i protrljala si oči rukom. Rekao sam da joj je facijalni softver vrhunski: u očima su joj blistale suspregnute suze. "Radi se o malom Alfredu."

Mali Alfredo bio je Sofijin jedini pravi unuk, i znan kao slaba točka obitelji. Dok je njegov otac Pietro bio nemaštovit ali poslušan, Alfredo je silom htio postati poznat po vlastitim uspjesima. No, iako je od bake naslijedio ambiciju i bezobzirnost, inteligenciju nije, tako da su mu projekti uglavnom neslavno propadali. Zadnje što sam ja bio čuo bilo je da su ga poslali na jednu od obiteljskih farmi za uzgoj algi, negdje kod obale Brazila. To je bio skoro potpuno legalan posao, valjda su smatrali da tu nema što zasrati.

Ali ako Sofia hoće baš mene, ta se pretpostavka vjerojatno pokazala pogrešnom.

Ako bilo tko hoće baš mene, za to može postojati samo jedan razlog: moja nabrijana osjetila.

Uzdahnuo sam.

"Žao mi je, nonna Sofia," rekao sam, "ali u Japan se ne vraćam."

Ona odmahne glavom. "Ni ne moraš. Alfredo je nestao negdje ovdje, u Eskroaciji. Što misliš, zašto si baš ti odabran?"

Nešto mi je u toj zadnjoj rečenici zazvučalo čudno, ali nisam bio siguran što. Da dobijem na vremenu, upitao sam:

"Što je radio?"

Prije odgovora, Sofia je prekrizila noge na drugu stranu. Sad kad sam se pažljivije zagledao, i pokreti su joj djelovali malo neobično, nezgrapno. Sofia Sikato-Raffia držala se uvijek savršeno uspravno i kretala s odmjerenom, usađenom otmjenošću koja se stječe samo u najboljim švicarskim internatima à l'ancienne. Sad, ramena su joj djelovala napeto, kao da joj je uspravno držanje napor, a kretnje su bile usporene, ne odmjerene. Istini za volju, žena je imala preko sto godina, ali nisam vjerovao da bi se tako promijenila... ili, u najmanju ruku, da bi si dopustila da se tako pojavi u virsimu.

I kad sam već spomenuo sto godina – Sofia je, koliko sam znao, još uvijek za sve važne stvari preferirala izravni kontakt. Nije bilo nikakvog razloga da se muči s provaljivanjem u fuleks da dođe do mene.

Osim ako to nije Sofia.

"Alfredo je radio na MGL-u", rekla je stara dama. "Znaš što je to?"

Mozak mi se prebacio u multitasking. Nakašljao sam se da privučem Alekovu pažnju, promeškoltio u svome tapeciranom stolcu, i uključio Post-it™ funkciju na našivenom džepu svojih hlača. Sva sreća da ih Alek uvijek ugrađuje, tako da na prvom prolazu možemo bilježiti primjedbe.

Čkrj joj konfig, napisao sam, usput odmahujući glavom da obznanim svoju neinformiranost.

"McGuffin Link," rekla je Sofia, "je sljedeći veliki korak u komunikacijskoj industriji. Sigurno si vidio bar reklame."

Da vidio...

"Znaš da mene tehnika ne zanima, nonna." Pokušao sam se priblesavo nasmiješiti, i usput polaaako promijenio položaj, da mogu skočiti na lažnu Sofiju čim dobijem Alekov rezultat.

Jedna od prednosti štakora u humanom avataru jest i to što uvijek ima na raspolaganju jedan neregistrirani ekstremitet: rep. Tako Alek, za razliku od mene, nije morao pribjegavati diskretno skraćenom tipkanju po bedru. Dok je njegov avatar mirno sjedio i žvakao svoju neupaljenu cigaretu, u SŽ-u mu je rep užurbano švrljao po konzoli, provjeravajući koliko se konfiguracija avatara koji smo vidjeli pred sobom poklapa s izvorom. To nije posve jednostavno (osim u ekstremnim slučajevima, kao što je Alekov), ali se može. Pogotovo što je Alek mogao repom dozvati i Dipija i Biserku u pomoć. A ono što njih troje nisu mogli izvući s mreža nije ni vrijedno izvlačenja.

"Ni ja nisam stručnjak," nastavila je (sad sam već bio skoro siguran u to) lažna nonna Sofia, "ali znam što mi kažu moji ljudi koji su zaduženi za to. Po svemu sudeći, McGuffin Link će biti sljedeća Velika Stvar; navodno bi se, uz njegovu pomoć, uskoro moglo doseći i sveti gral komunikacijske tehnologije."

"A to bi bilo?"

Lažna nonna se nasmijala. "To čak i ti znaš, Johnny, nemoj tvrditi da ne znaš. Trenutačni pristup podacima."

U tom trenutku, glazbena podloga se iz sintesajzerskog pulsiranja pretopila u nešto drugo. To se često događa u lošijim fuleksima, ali ne i u Alekovim. Uši su mi se načuljile: melodija mi je bila poznata, ali nisam je mogao smjestiti.

"To je nemoguće", rekao sam, nastojeći da ne zaškiljim od napora prisjećanja. "Ne postoji tehnologija koja bi to omogućavala."

"Grafovi razvoja za MGL tvrde da će uskoro postojati."

Na refrenu, prepoznao sam pjesmu: *The Lady is a Tramp*. Jedna od Alekovih omiljenih. Krajičkom oka, bacio sam pogled na Aleka. On je polako ispružio ruku i uzeo sa stola zlatni upaljač.

Kad mu se šaka stisnula oko upaljača, obojica smo skočili istovremeno. Ja sam morao odgurnuti stol, a Alek ga je, sa svojim mišićavim avатарom, preskočio bez imalo napora i bacio se na staru damu, pribivši joj ramena o tlo. Pritrčao sam im s druge strane i pritisnuo svoju Berettu staroj dami o sljepoočnicu.

Kao što sam već rekao, nikog ne možete stvarno ubiti tako da pucate u njega virtualnim metkom. Ali možete mu priuštiti gadan udarac i izbaciti ga iz određenog fuleksa. Što, pretpostavljam sam, lažnoj Sofiji ne bi bilo u interesu.

"Okay, stari", rekao je Alek, vadeći svoje vlastito oružje iz futrole na bedru. "Slušamo te."

Premda sam znao da to nije prava Sofia, moram priznati da sam se osjećao vrlo nelagodno držeći joj pištolj uz glavu. Nema baš puno ljudi koji bi mogli imati pristup njenom obličju i ostalim resursima potrebnim za ovakav trik... i koji znaju dovoljno i o njoj i o meni da ga makar i pokušaju izvesti.

Izenada, Sofijin glas se promijenio. S isključnim vokodiranjem, zvučala je kao Bocelli na loš dan. (Ne, nije Alek ljubitelj opere. Ja sam.) "Hej, samo polako", rekla je.

"Pietro?" pokušao sam. Naravno, on bi se jedini usudio uzeti mamin avatar. Ali zašto?

Lažna Sofia kimne.

"Ti... n-n-nećeš reći mami?"

Pa poslije kažu da se zločin isplati.

"Ovisi", odvratio sam, još uvijek ne spuštajući oružje. "Zašto? I zašto uopće cijela maskerada?"

"Nisam htio biti povezan s ovim..." Trebalo je biti smiješno, slušati taj tenor kako izlazi iz Sofijinog krhkog tijela. Ali, nekako, osjećaj koji je mene hvatao bila je više jeza nego smijeh.

"S Alfredovim nestankom? Ako je uopće o tome riječ..."

Pietro se zakoprcao pod Alekom. "M-Možemo razgovarati kao ljudi?"

Oklijevao sam samo načas. Već i sama činjenica da je Pietro bez dozvole upotrijebio Sofijin avatar bila je dovoljna da nam dâ prednost. Pietro je možda nemaštovit, ali nije glup.

Kimnuo sam glavom i odmakao se od njega. Alek je učinio isto, premda polakše i očito nevoljko, skoro neprirodnim pokretima.

"Slušam", rekao sam okrenuvši stolac opet na pravu stranu i sjedajući. Alek je ostao stajati.

"Kao prvo..." Pietro se uspenrao na svoje mjesto, popravljajući si suknju koja mu se bila digla do nepristojne visine, "... ispričavam se što sam te pokušao prevariti. Mogao sam misliti da ćeš me prokljuviti. Ali..." Stresao je glavom i duboko udahnuo. "Ako mama makar i pomisli da imam veze s Alfredovim nestankom, gotov sam."

"Zašto bi to pomislila?"

Pietro me pogledao ispod obrva. "Šališ se? Ti zbilja nemaš pojma o MGL-u?"

"Očito ne dovoljno", odgovorio sam. "Pričaj."

"Ukratko, to je ogromna investicija, a trebala bi se isplatiti stotruko. Samo u prvom tjednu nakon lansiranja regeuropskog rutera očekuje se da će pretplate i promet isplatiti pola novca. Tehnički dio nije toliko važan; važna je lova."

"Obično je tako", dobacio sam, i pogledao Aleka. Još uvijek je stajao potpuno ukočeno, slika i prilika čvrstog, tihog tipa.

Pietro je nastavio: "Znaš da je moj nećak Andrea dosad uglavnom bio odgajan za maminog nasljednika." Jedva je pričekao da kimnem. "E, a sad nam je Alfredo omogućio da budemo u osnivačkoj skupini ulagača u MGL. Ako se predviđanja ostvare..."

"... Andrea će u najboljem slučaju moći računati na položaj Alfredovog pomoćnika. Zar ne bi nonna onda prvo osumnjičila baš njega?"

Stresao je glavom. "Andrea je zlatni dečko, i prepametan je za tako nešto. Ali već sad se šire priče da sam ljut na Alfreda, da ne mogu podnijeti pomisao da moj jebivetar od sina dobije položaj koji bi po rođenju trebao pripadati meni. Mama im još ne vjeruje... ali ako se Alfredo ne pojavi do otvaranja MGL-a, ili ako nešto nedajbože krene krivo kod pokretanja rutera, ja ću joj biti najbliži, i morat će me osumnjičiti."

"I zato hoćeš da ga ja nađem."

"Da. Do otvaranja."

Zastao sam. "Sofia zna da je Alfredo nestao?"

"Nije se javio kad je trebao. Zasad, vjerojatno misli da je naprosto zaboravio. Nitko s njegovom prošlošću ne postaje pouzdan preko noći."

"Ali ti znaš da je stvarno nestao?"

"Provjerio sam. To mi je posao. Nije u svom hotelu, nije u firmi, i nitko ga nije vidio već dva dana."

A to što mu je sin nije spomenuo. No, dobro, svaka obitelj nesretna je na svoj način i te stvari. Jedino što Sikato-Raffie, kad su nesretni, imaju običaj i puno drugih ljudi učiniti nesretnima. Trajno.

"Ne", rekao sam. "Žao mi je, Pietro, ali ne. Neću ići Sofiji iza leđa." Počešao sam se po uhu i napipao tamo zataknutu cigaretu koju prije nisam bio ni primijetio. Dakle, i ja mogu frajerski žvakati pljugu. "Zašto naprosto ne kažeš mami što se dogodilo?"

"Nemaš pojma koliko je love ovdje u pitanju."

"Dovoljno da učiniš nešto tako glupo kao što si učinio pretvarajući se da si svoja mama."

"I više, Johnny. I više. Molim te da dobro razmisliš."

Stavio sam cigaretu u usta. Pietro/Sofia mi pruži svoj upaljač. Načas sam oklijevao, a onda sam zapalio. Ima ljudi kojima fuleksi i služe samo za pušenje.

"Ne", ponovih kroz prvi dim. "Prerizično, preteško. Neću tražiti Alfreda bez Sofijinog znanja. Kvrugu, ne bih ga tražio ni da me stvarno ona zamoli. To je prošlost, Pietro. Nađi nekog drugog."

Pietro/Sofia uzeo je bebi-plavo SimSobranie i ispružio ruku tražeći svoj upaljač. Dok sam ga vraćao, u dnu ulice začulo se nekakvo čudno zveckanje.

"A nadao sam se da ćemo ovo izbjeći, Krvosljedniče", rekao je.

Na ulici iza njega pojavio se antikni benzinski Cadillac okićen kristalnim lusterima. Iz njega je izašao krupan ćelavi crnac s metaliziranim naočalama, praćen mršavim crnokosim tipom, također skrivenih očiju. Obojica su mi bili poznati iz Alekovih dvodića, ali nisam se mogao sjetiti imena.

Dok sam se ja zgledavao, onaj crnokosi koraknuo je u stranu, niotkud izvukao dva krupna komada oružja i uperio ih u nas. Izgledali su otprilike kao čudovišta iz košmara kakav bi mogao sanjati neki pokvareni kuhinjski aji, ali nisu zbog toga djelovali ništa manje prijeteće.

"Stvarno mi je žao", reče Pietro. "Ali nisi mi ostavio izbora."

Na njegov znak glavom, crnac je iz unutrašnjosti svog dugog kožnjaka izvukao dvocijevku i uperio je u Aleka.

Nasmijao sam se. "Ma daj, Pietro. Svi znamo da to nema nikakve veze ni sa čim."

Pietro u liku Sofije se samo nasmiješio. "Nije baš sasvim tako." Pogledao je crnca. Ja sam pogledao Aleka, koji je i dalje stajao potpuno nepomično.

Crnac je opalio.

Alek se srušio.

"Da je tvoj prijatelj pri sebi," nastavio je Pietro, "mogao bi ti objasniti da se radi o sasvim običnoj subrutini koja na određeno vrijeme neutralizira njegov avatar. Što, u tome se svi slažemo, nije nimalo opasno. Ali..." Ugasio je cigaretu i ustao. "... vidiš, ovog časa, u SŽ-u, moji ljudi su ušli u tvoj dom i odveli ga." Popravio si je suknju i istim pokretom zaustavio crnokosog s kuhinjskim košmarima, onda odmakne cijev moje Berette sa svoga poprsja. "Znaš da ti ne bi ničemu koristilo. Momci bi zapucali, i tvoj avatar bi bio neutraliziran, i samo bi ti trebalo više vremena da dođeš k sebi i počneš tražiti Alfreda. A vrijeme je bitno." Vratio je cigarete i upaljač u torbicu i pogledom zaokružio po stolu, očito pazeći da ništa ne zaboravi. "Naime, MGL se otvara za dva dana. Ako dotad ne bude Alfreda, neće biti ni Aleka."

I s tim riječima, nestao je, zajedno sa svojim namještajem, priborom za čaj, lusterima okićenom limuzinom i tipovima u dugačkim kaputima.

Alekov avatar i dalje je ležao na tlu kraj mene. Besmisleno, prišao sam mu, sagnuo se, okrenuo ga na leđa. Ono jedno oko koje nije bilo prekriveno povezom bilo je otvoreno i staklasto. Kao i na svakom praznom avataru.

Nisam htio ni razmišljati o onoj drugoj mogućnosti.

"Dobro", rekao sam, nastojeći prestati lupkati prstima po stolu. "Ima li još netko neku pametnu ideju?"

Dipi i Biserka izmijenili su pogled i odmahnuili glavama. Sjedili su svaki s jedne strane mog privekrana, Dipi mirno, Biserka nervozno čupkajući vrh vlastitog repa.

"Ja Freda ne poznam dobro," rekao sam, očajnički pokušavajući izvući iz sjećanja neku noviju sliku. Jedino što mi je padalo na pamet bila je proslava rođendana nonne Sofie dok sam još radio za nju. Debeljuškasti, nezgrapni mali Alfredo tada se našao stjeran u kut pred nečijim nervoznim pudlom, a ja sam ga spasio podigavši ga na ruke i prenijevši za stol. Zahvalio mi je pristojno, kao i sva djeca iz obitelji Sikato-Raffia, i navalio na tortu usput na dječjem priključku vrteći neki crno-bijeli rekonstrukt dvodića, ali to nam sad nije nimalo pomagalo. Osim ukoliko još uvijek nije takav da se ne zna sâm izvući iz nevolje... što, s obzirom na sve, i nije bilo nemoguće.

"Konglomerat Zagreb je blizu", rekla je Biserka. "Još uvijek mislim da je to najpametnije mjesto za početak. Tamo je zadnje viđen."

"Mene samo jedno muči", ubaci se Dipi, "i u tome problem čuči. MGL je prazna slika, nigdje nema pravog lika. Kol'ko god da tražim, kopam, nigdje nešto da iskopam, niti shemu, niti kod, hardver, softver, ništa od."

Dipiju inače ne leži nashovski stil; to je bio najbolji znak da je i on uzrujan. "Pa, to nije baš pretjerano čudno", primijetio sam. "Ako su stvarno na to utukli gomilu para, teško da će tri dana prije velikog otvorenja staviti kompletnu dokumentaciju na frinet."

"To ti je k'o brod na buri, uvijek negdje nešto curi. Kojiput puno, kojiput malo, i kad nikom nije stalo, nešto negdje uvijek ima, zato mi to sad ne štima."

Dipija nije uvijek lako pratiti. "Hoćeš reći da je MGL ljudima važan?"

"Važan reći nije dosta," odvrati Dipi, "glavna fora on već posta, a još ni otvoren nije, kapital se slatko smije. Mreže samo o tom bruje, ništa drugo se ne čuje, nema trača niti mode koji tako oči bode. Ali svak se isto pita: gdje je kôd što link ga čita? Ruter novi njemu treba, o tom bruji se do neba, ali žice sve su stare, tako da, za male pare, svatko se priključit može, pretplatnici već se množe."

"Pa onda, u čemu je štos?" upitao sam. "Zašto se svi žele pretplatiti na taj novi link?"

"Navodno je brži, jači, ali na to ih ne kvači, takvi često se pojave pa nam gužvu ne naprave. MGL međutim, ima, tako bar govore svima, što ni jedan drugi nema, pristup svemu istog trena.."

Kimnuo sam. "Aha. Sveti gral komteha." Zabuljio sam se u podatke koji su prekrivali privekran u Dipijevoj verziji suvislog reda. Nisu mi ništa govorili.

"To ne bi trebalo biti moguće," promrmljah.

"Moguće to zbilja nije," odvrati Dipi. "Bar se meni odgovor ne smije."

Odsutno sam brljao po tastaturi, i odjednom se našao pred popisom Alekovih fuleksa.

Četrdeset osam sati je proketo malo vremena. A ja nisam detektiv. Kao i svaki krvosljednik, najbolji sam kad imam konkretan trag, miris, nešto stvarno.

"Dobro", rekoah ustajući. "Zaboravimo zasad na to. Idemo u Zagreb."

Dipi je oklijevao. "Možda zato Fredo nesta; MGL je prava festa. Novca ovdje hrpe leže, možda nekom živci bježe. "

"Novac je trag koji ja ne znam slijediti, Dipi." Nisam se često u životu osjećao ovako

bespomoćno. Nije mi se sviđalo.

"Ako samo to te muči," odvrati Dipi i ponovno uključi svoju konzolu, "odgovor pred tobom čuči. Vi na teren izađite, tragove pronađite, ja ću doma ostati, jedno s mrežom postati, to mi ide ponajbolje, znaš i sam za moje polje, znaš li gdje se novac kreće, možda bude više sreće."

Pitao sam se da li da ga pokušam zaustaviti. Ali ne; već to što žive sa mnom bilo je dovoljno da ih dovede u opasnost, kao što se vidjelo iz Alekovog položaja. Još petljanja neće ništa promijeniti.

Bar sam se nadao da neće. Usprkos svemu, ovo ni meni nije bila uobičajena situacija. Dok sam se bavio pronalaženjem ljudi, obično sam imao više volje za to, ili više pomoći. (Priznajem, rijetko oboje.) I uvijek sam imao više vremena.

A jedini drugi put kad sam imao ovako dobar motiv bio je ujedno i jedini put kad u potrazi nisam uspio. Nisam od onih koji bolje rade pod pritiskom.

Morao sam učiniti svjestan napor da prestanem razmišljati o Aleku, ili o svojoj prethodnoj obitelji.

"Dobro", rekao sam. "Idemo u Zagreb."

*

Došli smo do grada bez ikakvih problema. Elektron smo ostavili u velikoj garaži za posjetitelje na ulazu u konglomerat, i produžili pješice. U praksi, to znači da sam ja hodao, a Biserka je jahala na mom lijevom ramenu. To je bilo njeno uobičajeno mjesto, koje je najčešće dijelila s Dipijem. Desno rame, gdje je obično sjedio Alek, skoro me svrbilo od praznine.

Došli smo do tramvajske stanice i pričekali broj 19, koji će nas odvesti do Trga. Tamo je bio smješten glavni ured MGL-a. Biserka nas je najavila kao potencijalne ulagače, a Dipi je uspio lažirati naš ulagački potencijal do dovoljne mjere da dobijemo sastanak na najvišoj razini. Izvršni direktor projekta bio je Alfredo Sikato-Raffia.

To je bilo tipično za Alfreda: Sofia nikad ne bi svoje ime izravno povezala s bilo čim, iz čiste predostrožnosti. Što se javnosti ticalo, ona je bila vlasnica mrežne antikvarnice, i imala je udjele u nekoliko galerija, to je bilo to. Ali Alfredo je vječito trčao grlom u jagode, ostavljao tragove. Mogao sam se samo nadati da će ovog puta to olakšati potragu.

Naravno, kad smo stigli, korporacijska asistentica nas je obavijestila da gospodin direktor trenutno nije tu, i dodala da će nas, umjesto njega, primiti Beta Agojan, također CEO. Prošli smo kroz nekoliko kilometara korporativno obloženih hodnika, i došli do ureda na zadnjem katu, s balkonom i pogledom na pola grada.

Bilo je kasno popodne, i sunce je kroz ogromne prozore curilo u kičastim tonovima, načas me zaslijepivši. Za stolom veličine teniskog igrališta sjedio je obris. Jedino što sam uspio razaznati bio je poslovni sako i dugi prsti s besprijelekom francuskom manikurom. Beta Agojan. "Silno sposobna kći kći Mladena Agojana", ako je bilo vjerovati kratkom potpisu pod mutnom sličicom koju smo jedinu uspjeli naći pripremajući se. Obitelj Agojan bila je poznata po svojoj suzdržanosti prema javnosti.

Obris je ustao, usput pokretom ruke zamračujući prozore i paleći raspršenu rasvjetu. Vid mi se vratio.

I to kako.

Visoka kao i ja, Beta Agojan bila je prekrasna. Ne u onom uobičajenom smislu, redovno-

uzimam-svoje-flastere, kao većina drugih žena; čak niti u smislu moj-tata-može-kupiti-sve-nanogene-u-Keniji, premda je njen otac doista bio jedan od najbogatijih prehrambenih baruna Kraljevine Slavonije. Ne. Beta Agojan bila je nevjerojatno, umro-sam-i-dospio-u-raj prekrasna. Noge duge kao izrasli desetgodišnjak, struk koji bih, činilo se, mogao obuhvatiti jednom šakom, grudi pune i čvrste kao uvozne dalmatinske papaje, bakrenocrvena kosa s teksturom sinsatena, oči boje obnovljene Lenucijeve potkove. I sve ostalo u tom stilu. Čak ni korporativna moda – konzolni okviri na nosu, kostim koji kao da je krojila slijepa opatica s Jupitera – nije mogla prikriti ništa od tako prodorne ljepote.

"Iščašio si vilicu", komentirala je Biserka suho kroz internu vezu na mom Instafonu™. "Da ti je vratim?"

S naporom sam zatvorio usta i ispružio ruku. Beta Agojan se široko nasmiješila – jedan prednji zub stajao joj je samo malčice ukoso, i ta ju je nesavršenost činila još savršenijom, naravno, dokazujući prirodnost – i čvrsto, odlučno mi stisnula ruku.

"Vi ste Beta Agojan?" upitao sam stupidno.

"Da", rekla je, dubokim, promuklim glasom kakvim je govorila jedna od Alekovih omiljenih glumica iz dvodića. Nisam joj se mogao sjetiti imena, samo nadimka Slim. Mozak mi je očito vrludao. "Drago mi je", nastavi Beta. "Stižete u zadnji čas..."

"Da..." promrmljao sam, potpuno zaboravivši priču koju smo pripremili. Tek mi je oštar ubod Biserkinih noktiju pomogao da se probudim iz transa. "Jako me zanima... Ali htio bih prvo vidjeti što točno nudite"

Nadali smo se da bismo iz toga mogli izvući neki zaključak.

"Naravno", rekla je Beta. "Pretpostavljam da ste već prije proučili ulagačke prospekte."

"Moji ljudi su ih proučili." Što je gotovo bilo i točno: i Dipi i Biserka su proveli nekoliko sati prolazeći kroz sve podatke koje smo mogli naći. I još uvijek nismo bili ništa pametniji. Za mene je to bilo normalno, kad je komteh u pitanju, ali za njih dvoje nije.

"Pa, pitajte što vas još zanima."

Spustila se natrag za svoj stol, pokretom plesačice sa zmijama. Na sreću, Biserka je ovdje bila pravi um, a ja samo prijenosnik.

"Pitaj je za tehnologiju rutera. Sve što piše u prospektima su odavno poznate stvari."

"Ovaj," rekao sam poslušno, "zanima me tehnologija vašeg rutera. Sve što piše u prospektima su odavno poznate stvari."

"To vam se samo čini," odvrtila je Beta glatko, "zato što je on zapravo tek embrij pravog MGL-a."

"Embrij?"

"Da. Koristimo biotech."

"Svi već stoljećima koriste biotech", reagirala je u mome uhu Biserka s prezirom. "Biotech se ne razvija kao biorganizmi."

Prenio sam njene riječi što sam vjernije mogao, zajedno s prezirom. Betin smješak nije ni zatitrao.

"Naš se razvija."

"A čime?" pitali smo Biserka i ja istovremeno. "Nigdje, ni u hardveru ni u softveru, nema traga ničem revolucionarnom."

"To je povjerljiva informacija, gospodine Gobac", odgovori Beta. "Mogu vas zvati Johnny?"

"Naravno", odvratio sam, ne samo zato što je bila tako nevjerojatno lijepa. I trebao sam ostaviti dojam nekog kome će moći prodati veliki udio u tajnovitoj novoj vezi.

"Ali, znaš što, Johnny?" nastavila je Beta naginjući se prema naprijed. Ona opatica s Jupitera očito je zaboravila da se gumbi na sakoima mogu i otkopčavati: dobio sam pogled u poprsje koje je djelovalo poput reklame za Mugacchino®: *kao stvoreno za vaše dlanove*. A po njenom pogledu činilo se da bih to možda mogao provjeriti i u praksi. "Već je kasno. Zašto ne bismo otišli na piće i porazgovarali o svemu... manje formalno?"

Ovo je već bilo sumnjivo. Komadi zbog kojih bi virsimske pornozvijezde počele razmišljati o mirovini obično se ne lijepe na tipove kao što sam ja samo zato što sam neodoljiv. Nisam.

Ali je Beta Agojan mislila da sam neodoljivo bogat.

To je mogla biti i čisto stvar standardne poslovne politike, svaki ulagač je važan. Ali moglo je biti i nešto drugo. Štogod bilo, isplati se provjeriti.

"Vrlo rado", rekao sam, ne obazirući se na Biserkinu štipanje po uhu. "Ali... zašto ne bismo otišli do centra za ruter? Tako bismo spojili ugodno s korisnim... a ja bih se mogao brže odlučiti."

Mogao bih, osim toga, i onjušiti gradilište. Jer po cijelom putu dovde, nigdje nisam osjetio Alfredov miris, čiji mi je primjerak Pietro dostavio. To je značilo da je Alfredo zadnji put bio ovdje prije dosta vremena... ili nikad.

"Do centra?" Reklama za Muggacchino® se povukla, a smješak je zakasnio samo djelić sekunde. "Malo neobičan zahtjev, ali ako hoćeš..."

"A onda piće", dodao sam da ublažim dojam.

Smješak joj je ostao nesiguran. Gotovo da sam čuo kako si u glavi ponavlja: *pun je love, pun je love, pun je love...*

"Pa onda piće."

*

Ruterski centar gradio se na Gornjem gradu; MGL d.o.o. je uspio dobiti dozvolu za korištenje jedne od starih gradskih palača (već po tome je svatko pametan mogao zaključiti odakle dolazi većina novca), uz obećanje da će izvana ostati nepromijenjena. I ostala je, ako se ne računa gomila nanobotova koji su poput ambrozije zujali svim pristupnim putevima, i oveća skupina upadljivo sposobnih tipova u odijelima krojenim s unutarnjim džepom za miniWessone.

Beta nas je bez problema provela kroz osiguranje; čak i tipovima s miniWesson-džepovima bi se pogled vidljivo zamaglio kad bi ona prošla kraj njih. Sad kad smo dospjeli na svjež zrak, jedan dio njene privlačnosti postao je upadljiviji, ali istovremeno i jasniji: koristila je debelo feromonski parfem. Dakle, nije samo znala da je neodoljiva, nego se i brižljivo trudila da bude takva. Opatički kostim i naočale su samo maska, shvatio sam, nešto čime je kontrolirala svoju privlačnost kako bi je mogla paliti i gasiti prema potrebi. Vjerojatno si je i onaj jedan zub dala umjetno iskriviti.

Premda mi zbog svega toga tijelo nije prestalo vikati *Ovo bi trebala biti majka tvoje djece!*, mozak mi više nije bio zašarmiran. Osim toga, ja sam već imao majku svoje djece, i dijete. I izgubio ih obje. S tim u primozgu, svašta se može lako zanemariti.

Osim, naravno, činjenice da bih sad mogao izgubiti drugu obitelj u svom životu, ili bar jedan njen dio. Dok smo se uspinjali na prvi kat palače, preko džepne konzole sam upitao Biserku: *Klko još?*

"Četrdeset sati i četrnaest minuta", odgovorila je internom vezom u mom uhu. Prokleta malo vremena.

"Evo", objavila je Beta na vrhu stubišta, stavši u stranu i jednom rukom pokazujući na balkon s pogledom na unutarnje dvorište. "Odavde se najbolje vidi."

Prišao sam balkonu, usput onjušujući zrak. Bilo bi mi lakše da sam mogao spustiti nos do poda, ali činilo mi se da je među mnoštvom mirisa koje sam osjetio na prvom katu palače bio i jedan koji bi mogao biti Alfredov.

Balkonska vrata bila su zatvorena. Približio sam se sve dok mi nos nije dotakao staklo, a osjetila su mi vikala. Alfredo je definitivno prošao ovuda.

"Zanimljivo", promrmljao sam, tek da se ne primijeti da me sama rupa u dvorištu, iz koje je virila hrpetina žica, zapravo uopće ne zanima. "Bih li mogao vidjeti iz bližega?" Što se dulje budemo vucarali ovuda, više ću šanse imati da nanjušim nešto konkretnije.

"Misliš, sići u dvorište?" Upravo u tom trenutku, po svim unutarnjim prozorima palače počeli su se paliti reflektori upereni na dvorište. Ali, zanimljivo, iako su se očito spremali raditi cijelu noć, nigdje nisam vidio ni jednog radnika, samo još frajera s miniWesson-džepovima. "Nisam sigurna..." Vidjevši moj duboko razočarani pogled, slegnula je ramenima. "Čekaj malo."

Otvorila je svoj Instafon™ i kontaktirala nekoga. Dok sam čekao, nehajno sam šetkao galerijom, pokušavajući odrediti u kom se smjeru Alfredo kretao. Nisam imao baš puno sreće: mirisi se najbolje osjećaju blizu tla, gdje je kontakt najjači. Sve mi se više činilo da sam ga na prozoru nanjušio onako jako samo zato što je i on, kao i ja, u nekom relativno nedavnom trenutku bio stajao ovdje, nosa isto tako zalijepljenog za staklo. On teško da je nešto njušio, pa sam mogao samo pretpostaviti da se divio svome čedu.

To je bila još jedna stvar koja mi nije bila jasna: na mreži smo pronašli da se glavni inženjer koji stoji iza svega zove Pascal McGuffin ali, osim štire biografije koju su potvrdila navedena sveučilišta, nigdje nismo pronašli ništa pametno ni o njemu. Glavni u cijelom projektu bili su, po brošuri, Alfredo i Beta. Što je bilo više nego čudno, jer, koliko sam ja znao, Fredo nije imao pojma o komtehu – a u njegovom dosjeu nije bilo ničeg što bi govorilo suprotno.

"Pa, reci mi," upitao sam Betu, "kako si ti došla u ovaj projekt? Jesi li ti stručnjak za komteh?" Nije bila, to sam znao, ali bogati tupi tip koji njuši njen feromonski parfem to ne bi znao.

Ona je dovršila svoju konverzaciju i isključila Instafon™.

"Ne," odvratila je sa smiješkom, "mi samo vodimo marketinšku i ulagačku stranu. Glavni um iza svega je gospodin McGuffin."

"Ah." Pretvarao sam se da mi ime nešto znači. "Tajvanski đak, kako čujem. Možda bih ga mogao upoznati?"

Beta strese glavom. "Gospodin McGuffin je vrlo povučen. On ne razgovara ni sa kim od ulagača."

"Čak ni jako velikih ulagača?"

Nasmiješila se, ali vidio sam da tuda neću proći. "Znaš što, Johnny? Možda najbolje da o tome porazgovaramo uz piće." Nehajno je mahnula prema prizoru u dvorištu. "Nažalost, nećemo se moći spustiti. Oni dolje će uskoro početi hermetizaciju prostora."

"Možeš misliti", komentirala je Biserka u mome uhu. "Zato ga i grade na otvorenom."

Ali ja sam samo kimnuo glavom i krenuo za Betom, na taman dovoljnoj udaljenosti da mi pruži

dobar pogled.

U Tkalčićevoj, sve je bilo prepuno starinskih kafića koje je podupirala gradska turistička zajednica. Premda je konglomerat Zagreb imao i drugih prihoda, izvorni turizam je, kao svima u ovom dijelu svijeta, bio jedan od važnijih, pa su nas poslužili pravi živi konobari s pravim platnenim pregačama. Moj viski doduše nije bio pravi, ali bio je dovoljno kvalitetan da se ne osjeti slankasti okus algi, a Betina votka možda je čak i bila prava stvar – konačno, Eskroacija je bila blizu Male Rusije (nekadašnja Velika Mlaka), uvoz ne bi bio skup.

Taman smo se smjestili i naručili, i smješkali smo se jedno drugome s onim priblesavim osmijehom ljudi koji čekaju da utihne odjek konjskih kopita i kotača tramvaja prije nego što započnu razgovor, kad je bonsai-platana iza nas naprasno postala upola kraća.

III

Ne razmišljajući, bacio sam se na Betu i povukao je iz slamnatog naslonjača na tapisonom pokriveno tlo. Imao sam vremena zapitati se je li me to pogurala automatika ili su opet radili hormoni: ovako pritisnutog uz nju, feromonski parfem me zapahnuo punom snagom, a osjećaj čvrstog a ipak mekog tijela pod mojim rukama nije nimalo pomogao situaciji. Osjetio sam da mi je Biserka strčala preko rukava na pod – nešto što ona rijetko radi, bijelo krzno se lako prlja – i prvo ispustio uzdah olakšanja. Nije bilo žrtava.

Nije to bilo prvi put da je netko pucao na mene. Ali bilo je prvi put u dugo vremena da netko puca u mene iz zasjede, i to tako otvoreno, očajnički, usred popodneva. Trebao mi je trenutak da smirim živce.

Tek tada sam se sjetio i da smo na javnom mjestu, i da nas ljudi vjerojatno čudno gledaju. Prisilio sam se da se odvojim od Bete i ogledam oko sebe. Nigdje nikog, naravno, ali to nije bilo teško. Mjesto koje smo odabrali za piće gledalo je na park iznad kojeg se uzdizao gradski zid pun rekonstruiranih palača sa stotinjak prozora. S bilo kojeg od njih padao je savršen pogled na nas. Samo što bi to značilo da nas je netko čekao u zasjedi, odnosno da je unaprijed znao gdje ćemo sjesti. A mjesto sam predložio ja i, usprkos parfemu i svemu ostalom, bio sam prilično siguran da nisam bio žrtva nikakvog psihološkog manevriranja – naprosto, to je bio zadnji kafić u nizu, i imao je slobodan stol, što većina drugih nije.

Dakle, ako se nije radilo o nasumičnom ubojici, netko nas je morao pratiti. A to je teško mogao učiniti prolazeći kroz palače. Nanobotovi bi to mogli bez problema, naravno, ali nanobotovi ne smiju biti naoružani čak ni u Novoj Južnoj Konfederaciji. Osim toga, nanobotski hitac ne bi mogao prepoloviti platanu, čak ni tako malu.

A naša platanica bila je doista dekaptirana, i to prilično neuredno. Onako od oka, rekao bih Magnumom 41. Primitivno, glasno i upadljivo: tko god je pucao, morao je smjesta dati petama vjetra. I to, ako ima imalo pameti, bez oružja.

Udahnuvši, podigao sam se, prvo na koljena, onda na noge, i pružio Beti ruku. Nije bilo daljnjih pucnjeva.

Beta je bila pomalo blijeda, ali djelovala je prilično pribrano, a ostali gosti u kafiću promatrali su nas ispod oka, s nesigurnim izrazima lica tipičnim za turiste koji su se cijeli dan lomatali po

katakombama u pratnji ljudi u kostimima, i sad nisu sigurni je li to još jedna općeturistička predstava ili je to samo za neku određenu grupu.

Naš konobar je prošao kraj upokojene platane s izvornokonobarskim nehajem, spustio nam pića na stol, okrenuo se, ugledao biljnu katastrofu, promrmljao "oprostite", i viknuo nešto nerazumljivo nekome u kafiću.

Beta je zaustila da nešto kaže, odustala, dohvatila svoju votku, iskapila je, i mahnula konobaru za još jednu rundu.

"Što je to bilo?" promrmljala je meni kad je konobar nestao u unutrašnjosti a turisti odustali od čekanja nastavka.

"Netko je pucao na nas", odvratio sam jednako tiho. "Ali mislim da to neće ponoviti. Izabrali su priglupo oružje i priglupu situaciju." Pomakao sam svoj stolac da bolje vidim park preko puta nas. Naravno, nisam vidio nikoga – tkogod da je povukao obarač, sigurno je zbrisao dok smo mi još plazili po podu – ali možda, ako imamo sreće...

"Samo trenutak", rekao sam Beti i, ne dajući joj priliku da me zaustavi, ustao i krenuo prijeko.

Dvojica konobara sad su proučavala bonsai-platanu i raspravljala se, vjerojatno o tome čija je nadležnost skloniti tešku teglu i možda pronaći novu, ali njihovi pokreti ruku davali su mi prilično dobru orijentaciju za mjesto kojeg je došao hitac. Prošvrljao sam po grmlju i ubrzo našao ono što sam tražio. Kao što sam i mislio, Magnum, samo opremljen neočekivano kvalitetnim, ganc-novim Leica-Zeiss ciljnim sustavom koji mu je stajao kao poslovičnoj kravi sedlo, a tako je bio i pričvršćen, dvostrano ljepljivim Stickit® vrpčama koje su sad još pobrale i hrpu lišća, trave i drugog otpada koji radije ne bih identificirao.

Ako su s tim promašili, ili ljepljive vrpce nisu držale kako su trebale, ili je tipu ruka drhtala kao kod zeznutog nabrijavanja. Ni u jednom slučaju nije mi djelovalo kao profesionalan posao, što je bilo utješno. Ali s neprofesionalcima ima drugih problema: nikad ne znaš tko će i kako nastradati.

Strpao sam oružje u džep i vratio se za stol. Beta je već dokusurila i drugu votku, i vidljivo se tresla.

"Sve je u redu", rekao sam onako, reda radi. "Sigurno neće ponoviti tako glup pokušaj. Potpuno smo sigurni.

Ali ona je podigla ruke do lica i zajecala.

E, sad. Ja baš nisam dobar s tuđim suzama. Čak ni kad su natopljene feromonskim parfemom i kad od njih podrhtavaju uvozne dalmatinske papaje. Da joj pružim priliku da se sredi, sagnuo sam se i pokupio Biserku s poda.

"Bilo je i vrijeme da me se sjetiš", komentirala je suho kroz internu vezu, napadno si čisteći krzno od nepostojeće prljavštine s besprijekorno usisanog tapisona. Da joj prištedim novo čišćenje, spustio sam ruku u džep, kraj još prljavog pištolja, i okinuo par mračnih sličica svojim ručnim Unikomom™, pa prestrimao podatke do nje.

pšlji info Dipiju. Nka prnde kupca – napisao sam joj. Štakor koji se vrpolji uvijek privlači znatno manje pozornosti nego čovjek koji petlja po svojoj komopremi.

Nakon toga sam se sjetio što se radi u takvim situacijama i iz džepa si izvukao palomu.

"Beta..." pokušao sam priblesavo.

Ona je odmahnula rukom, iz rukava svog jovijanskog kostima izvukla pravi platneni rupčić, i obrisala si oči, onako ženski, po rubovima, pazeći na šminku, i delikatno šmrcnula.

"Oprosti", rekla je rupčiću. "Čovjek bi pomislio da ću se do sada već navići. Ali još nikad..."

"Hej, hej, čekaj," prekinuo sam je, "kako to misliš, *do sada*? Hoćeš reći da su već i prije pucali na tebe?"

A ja sam šovinistički pošao od pretpostavke da su *mene* htjeli maknuti.

Beta je još jednom šmrncula u maramicu, napravila nekoliko neshvatljivih pokreta rukom, i podigla pogled, ponovno savršenog lica. Nanotatošminka. Koja je očito reagirala na raspoloženje: kapci i ruž bili su joj dovoljno tamniji da čak i ja to primijetim.

Duboko je udahnula, i rekla: "Nisu baš pucali na mene izravno. Ali MGL se od samog početka suočava s... problemima. Prvo smo mislili da se radi o normalnim problemima kod posve nove tehnologije, ali ubrzo je postalo jasno da... ne može biti tako jednostavno. Previše stvari je pošlo krivo..." Pružila je ruku preko stola i uhvatila moju, usprkos Biserkinom pokušaju da joj se nađe na putu. "Johnny, netko *jako* ne želi da MGL proradi."

Nanjušivši dobre mušterije, konobar je ponovno prokrstario kraj našeg stola, i ušćario još jednu rundu, više da ga se riješim nego zato što nam je stvarno trebala.

"Jesi li sigurna u to?"

Ruka joj je stisnula moju, i maknula se tek kad ju je Biserka "slučajno" ogrebla češući si uho.

"Sigurna sam, Johnny. Ne misliš da bismo samo tako postavili onoliko osiguranje na lokaciju?"

Zapravo sam bio sklon baš tako misliti: u simboličnim ekonomijama, intelektualno vlasništvo je još uvijek predstavljalo najveću vrijednost, i paranoja je bila normalna stvar, pogotovo ako se radi o nečem tako velikom kao što bi MGL trebao biti. I pogotovo ako je Sofia Sikato-Raffia uložila novac u to. A nekako mi se činilo da bi i jedna "silno sposobna" barunska kćer morala biti upoznata s tim. Dobro, možda su ipak bili i dodatno paranoični.

A i Fredov nestanak je stvar činio dodatno uvjerljivom.

Klko još? upitao sam Biserku preko džepa.

"Trideset i sedam sati i dvadeset šest minuta."

Prokleta malo vremena. Premalo vremena.

Premalo, u svakom slučaju, da ga traćim truseći još jedan posve nepotreban viski. Mahnuo sam konobaru, pružio mu ruku da platim, i pokretom pozvao Betu. Prihvatila me pod ruku kao da su joj korporativne pete odjednom nesigurne, i krenula priljubljena uz mene.

"Možda bi bilo najbolje da te prebacim k sebi", rekao sam dok smo silazili prema Trgu. "Ako ništa drugo, bit ćeš sigurnija."

Njoj se u lice vratila boja, a smiješak joj je dosegao i oči. "Hvala ti, Johnny," rekla je tik kraj moga uha, "ali stvarno mislim da nije neophodno. U hotelu imaju kamere i osiguranje. Bit ću na sigurnom i tamo. Važno mi je zbog posla. Nema više puno vremena do otvorenja. Ne bih htjela da se sad nešto dogodi."

"Ali ni tebi se ne bi smjelo ništa dogoditi."

Iako su mi se Biserkini nokti zabili u vrat, nisam mogao to ne reći. Uostalom, nisam time ni mislio ništa više od onog što sam rekao.

"Zato ćeš me otpratiti do hotela", reče Beta. Ruka na mojoj nadlaktici bila joj je potpuno mirna, ali nisam bio siguran je li to zbog čvrstog stiska ili zato što se vratila u svoju korporativnu ulogu. Prije nego što sam postao Krvosljednik, bio sam agroinženjer: znao sam da svijet u kojem se ona rodila nije bitno pitomiji od onog kojim je vladala Sofia Sikato-Raffia. Samo su mu pravila možda bila malčice drugačija, malčice sklonija legalnome.

Ne puno.

A, uostalom, tko danas može procjenjivati što je legalno a što nije? S toliko različitih sustava, sa simboličnim, postsimboličnim i predsimboličnim ekonomijama, nema gotovo ničeg što se može učiniti a da nije ilegalno negdje u ljudskom svijetu... i da negdje nije legalno.

Stigli smo do vrata njenog hotela. U najmanju ruku, govorila je istinu o svojoj sigurnosti. Jedan od najstarijih hotela u gradu, *P.N. Hilton Dubrovačka republika* imala je, kao i svi članovi lanca i usprkos očuvanom dojmu kroma i stakla starih vremena, nanoprerađene grede povezane s lokalnom podružnicom Pinkertona – daleko efikasnije od oslanjanja samo na ono što u određenom dijelu svijeta prolazi pod snage za očuvanje reda i mira.

Na samom ulazu, kao dodatno osiguranje i živi svjedok turističke orijentacije Konglomerata Zagreb, stajao je i pravi živi vratar u admiralskoj uniformi. Dovoljno krupan da zaustavi nekog tko bi pokušao na silu proći kraj njega bez pomoći nabrijane gorile, ali i dovoljno iskusan da diskretno skrene pogled prema punom Mjesecu (Eskroacija se ponosi svojim niskim svjetlosnim zagađenjem, tako da se Mjesec vidi čak i u Konglomeratu) kad se Beta privila još bliže k meni – čisto da ne povjeruješ koliko blizu – i poljubila me u obraz.

Dobro, ne baš u obraz.

Nisu mi trebali Biserkini nokti da se sjetim kako ljudi na koje se maloprije pucalo nisu nužno posve pri sebi. Ali hormoni su hormoni.

"Hvala ti, Johnny", šapnula je Beta, usana još uvijek skoro pritisnutih meni o ne-baš-obraz, zagrlila me još jednom, i nestala kroz vrata hotela, lelujava pojava omotana feromonskim oblakom.

Kad je nestala, nevoljko sam ispustio posljednji njome obilježen dah.

"Ti si idiot", rekla je Biserka.

Najradije bih joj bio odgovorio u stilu Genea Kelleya – druženje s Alekom ima takve posljedice, čovjek počne razmišljati u čudnim slikama – ali nisam. Prvo zato što je pjevanje na kiši znatno manje elegantno kad kiša ne pada. Drugo zato što sam, čim se Betin parfem malo izvjetrio, bio ponovno u stanju razmišljati i onim dijelovima tijela koji su za to predviđeni, i znao sam da je u pravu. A treće zato što je pred nas stao krupan, bradati tip, širok kao bivši plivač, u kariranoj košulji, trapericama i vjetrovki, ljutitog izraza lica.

IV

E, sad. Prva pomisao kad vam u relativno civiliziranom svijetu ovako na put stane netko opasnog izgleda a bez oružja, jest da se radi o slobodnjaku u nevolji. Postsimboličke ekonomije, u kojima je novac zabranjen a dobrovoljno dijeljenje osnova funkcioniranja – nešto pomalo slično onome što su u svome predkonzumerističkom razdoblju navodno pokušavali ostvariti komunisti – znaju imati problema u komunikaciji s vanjskim svijetom. Da, njihovi turisti obično znaju da mi još koristimo simbolička sredstva plaćanja, i obično se putem prijatelja koje imaju u simboličkim ekonomijama dobro opreme za takva iskustva; konačno, postsimboličke ekonomije istovremeno su i među najjačim proizvođačima onog što se u drugim dijelovima svijeta naziva intelektualnim vlasništvom, i zapravo su potencijalno strašno bogate, samo kad bi se htjeli uključiti u našu simboliku. Ali tu i tamo se dogodi da netko od njih zaluta, zaboravi da mu treba kreditna kartica, ili mu se naprosto zgadi naš način razmišljanja, i odjednom se nađete pred

bijesnim tipom koji očekuje da mu pomognete da se vrati u Kingussie ili na Otok Rotterdam samo zato što je on, eto, tu, a i vi ste.

"Johnnny Gobac?" rekao je tip prijeteće, i time bar razriješio jedan problem. Ljutiti slobodnjaci, ne moram ni spominjati, rijetko kad znaju kako se zovete.

Biserka se lagano nakostriješila na mome ramenu, a ja sam se pitao što sad. Ako su ga poslali isti oni tipovi koji su uništavali bilje po Gornjem Gradu, ovaj je pokušaj bio još patetičniji, i mogao sam zaključiti da su žalosno nesposobni, ali bih baš zato trebao iskoristiti situaciju. A ako ga je poslao netko drugi – recimo, Pietro – onda bi nijekanje identiteta ionako bilo beskorisno. Pa sam rekao: "Da, ja sam", i čekao.

"Može vas biti sram", rekao je tip. Govorio je s izrazitim naglaskom, premda u prvi čas nisam bio siguran kakvim; euranglo je već sâm po sebi zapravo gomila više-manje nasumično prikupljenih naglasaka i pogrešaka, slično kao što se bilo dogodilo s amerikenom u ona davna vremena dok su američki kontinenti bili kolonije. Nije zvučao kao da mu je materinji jezik eurofran, i nije vukao na azijske naglaske, toliko sam bio siguran.

"Nisam znao da ste vi od onih koji umjesto ravno na izvor idu okolnim putevima", nastavio je. "Ako me gospođa Sikato-Raffia htjela provjeriti, mogla me naprosto pitati."

Blip. To je sad već bilo zanimljivo.

"Gospođa Sikato-Raffia?" ponovio sam, u najboljoj maniri aktivnog slušanja.

"Pa, da. Vi radite za nju, zar ne? To je općepoznato."

Zapravo i nije. A nije ni točno – nekada davno radio sam za Sofiju, iz kompliciranih razloga, ali već sam se odavno povukao iz toga. Ali, nakon što me vidio s Betom, vjerojatno mu nije bilo teško pronaći taj dio moje biografije. Nisam se posebno trudio da ga sakrijem – samo sam se nadao da nitko neće Krvosljednika povezati s Johnnyjem Gobcem, neupadljivim stanovnikom ruralno-turističke Eskroacije, u zadnje vrijeme najpoznatijim po tome što ima obitelj od tri ekstremno nabrijana štakora. Naprosto, količina podataka koji slobodno plutaju po mrežama je takva da je gotovo nemoguće razlučiti pogrešne hitove od pravih, čak i botovima, tako da sam se uvijek mogao izvući na slučajnu podudarnost.

Dobro, skoro uvijek.

A u ovom slučaju bi mi pogrešna identifikacija mogla i dobro doći.

"Moglo bi se i tako reći", odvratio sam, ignorirajući Biserkin teatralan uzdah u svome uhu i smiješeći se. Ako je tip ikako povezan s cijelom ovom pričom, bilo bi dobro doznati zašto je tako ljut na mene – i što zna. "A vi ste...?"

"Mario Girotti", odvratio je tip natmureno. "Kao da to ne znate."

Time sam bar uspio smjestiti naglasak: talijanski. Tip je morao biti porijeklom iz Serenissime Ressurrecte, ili iz Milanskog megalopolisa. Ali ime mi samo po sebi još uvijek nije govorilo ama baš ništa.

"Znate što, Mario?" rekao sam s još širim osmijehom. "Kako bi bilo da negdje sjednemo i popričamo?"

"Ti nisi normalan!" povikala je Biserka u mome uhu. "Zašto gubimo vrijeme s tim manijakom umjesto da se vratimo kući i počnemo ozbiljno raditi na tome da pomognemo Aleku?"

Hću ga isppati, odgovorio sam joj preko džepa. *Br sd znš da nsu hrmni u ptnju.*

Mario je trenutak oklijevao, pogledom skačući s mene na Biserku i natrag, onda nevoljko kimne. "Dobro", promrmljao je. "Gdje?"

Pokazao sam rukom na kafeterije i slastičarne koje su se pružala po Bogovićevoj. "Vi birajte."

Mogao sam prepoznati paranoju u začetku, i nisam mu htio dati dodatne razloge da se razbjesni.

"Jako pametno", komentirala je Biserka, "prvi put su nas promašili, dajmo im drugu priliku."

Nće pnviti na jvnom mjstu, odgovorio sam joj, i krenuo za Marijem prema jednom slobodnom stolu. *BTW, prvjri ga*.

"Već radim na tome", odvratila je.

*

Kad smo se smjestili i naručili – kave za nas dvojicu, šlag za Biserku iako je tvrdila da neće – nalaktio sam se na stol i zagledao se u Marija. Njegova agresivnost kao da se malo povukla. Sjedio je s rukama u krilu, kao školarac pred ravnateljem (i to *ne* u vitellini-reutschmertzelskoj školi) i povremeno si čupkao bradu.

"Onda, Mario," rekao sam što sam mogao prijateljskije, "sad mi ispričajte sve od početka."

Dok se on meškoltio i nakašljavao, Biserka mi je izrecitirala u uho: "ID u redu. Nema puno. Školovanje prilično standardno, nakon faksa prvi posao na Primorčevom institutu, kraće vrijeme u EKT-u, onda se odvaja i otvara vlastiti servis kućanskih ajija. Povremeno sudjeluje u frinetovskim akcijama, ali nije slobodnjak kao takav." U glasu joj se osjećalo oklijevanje, kao i u pokretima kojima je, naizgled nehajno, počela ipak jesti svoj šlag. Našla je još nešto.

Št jš? napisao sam joj. Mario je zurio u nju, tu i tamo bacajući ispod oka pogled na mene.

"To je... jedan od vaših štakora?" upita konačno.

Kimnuo sam. "Biserka. Biserka, ovo je Mario."

Uz samo tračak nesigurnosti, pružio joj je ruku, dlanom prema dolje. Biserka ga je pogledala preko ramena, obrisala si višak šlaga s brkova, i ovlaš ga onjušila.

"Nedavno je patentirao nešto što se zove *o-mapiranje*", dodala je meni. "Pitaj ga što je to."

Kafić u kojem smo sjedili imao je javnu virsim vezu, naravno. Da je htjela, Biserka je mogla razgovarati izravno s Marijem. Ali izgleda da nije htjela.

"Onda, Mario?" ponovio sam poticajno. "O čemu ste htjeli razgovarati sa mnom? O svom *o-mapiranju*?"

"Pa, da..." Djelovao je kao da mu je neugodno. "Mislim, zbog toga ste tu, ne?"

"Ja nisam bitan", odgovorio sam neutralno. "Ali volio bih da mi ispričate sve od početka. Što je točno *o-mapiranje*?"

Mario je još uvijek buljio više u Biserku nego u mene. Izgledao je kao da bi je najradije uzeo u ruke, kao plišanu igračku (ili možda kao jednu od onih elektroničkih mačaka), i bio mu je potreban očit napor volje da se usredotoči na mene.

"*O-mapiranje*. Da. Gledajte, znate što je *mapiranje*? Obično *mapiranje*?"

Jesam bio tehnološki tudum, ali ne toliki. "Naravno da znam. Prikupljanje podataka koji se odražavaju u virsimu."

I Mario i Biserka vidljivo su se lecnuli na moje laičko objašnjenje, ali Mario je duboko udahnuo i slegnuo ramenima. "Dobro, poslušit će svrsi. Sad, ono što se obično mapira, to su uglavnom fizički podaci. A kod *o-mapiranja*... kod *o-mapiranja*, mapira se vaša neuronska slika. Neuron po neuron, stanje po stanje. Nakon toga, gotova mapa prebacuje se u aprastatičnu mrežu, u kojoj se klasteri stanja uspoređuju i usklađuju, da bi se zatim remapirali u protosliku..."

Govorio je on i dalje, samo sam ga ja prestao slušati. Osjećao sam se otprilike kao prosječno nadareni power-user toljage kojem je netko krenuo tumačiti finu mehaniku u Mauzeru C96. Ali odjednom je moj Instafon™ zakrčao prebacujući se na javni mod, i Biserka je upitala:

"A kako ste riješili problem odgođene reakcije kod retro-klasiranja klastera stanja?"

"Oh," otpuhne Mario, "to je bar lako. Već kod remapiranja se napravi MacLoudova mreža, tako da se akcesiraju točke u mreži, a ne klaster sâm po sebi." Bar mislim da je tako rekao. "Hoćete da vam pokažem? Mogu napraviti prikaz u virsimu. Evo vam adresa."

"Vrlo rado", odvrati Biserka. I, prije nego što sam se snašao, potegnuli su javnu vezu i sve troje smo se našli u Marijevom javno-privatnom virsimskom prostoru, okruženi shematskim 3D prikazima koji su meni osobno izgledali kao Escherove skice napravljene prema Picassu na loš dan.

Ono što me najviše iznenadilo bila je činjenica da Biserka nije bila u svom uobičajenom avataru, niskog, sitnog azijskog tipa koji djeluje kao da ni muhu ne bi svladao u hrvanju (ali bi). Umjesto toga, bila je vitka, dugonoga, po građi opasno slična Beti Agojan, premda se odlučila za opciju kratke plave kose i krupnih plavih očiju. Činilo mi se da prepoznajem model iz Alekove galerije PD likova iz dvodića, ali nisam ga mogao smjestiti. No nije bilo ni bitno: Mario (koji se služio avатарom po sebi, samo što je iz nekog razloga na glavi imao fes) je očito bio odgovarajuće impresioniran, koliko Biserkinim avатарom, toliko i reakcijama koje je od nje dobivao.

Sljedećih nekoliko minuta, osjećao sam se kao slijepac koji je zabunom zalutao na konferenciju o emotivnom naboju kolorita na Seuratovim slikama. Jedino što sam iz Biserkina i Marijevog razgovora uspio shvatiti bilo je da njegova tehnologija mapiranja omogućuje snimanje kompletne osobnosti i njeno prebacivanje u c-prostor. Ne, dakle, u virsim, koji se stvara kao korisničko sučelje i imitira SŽ okruženje (vidite kako sam pokupio terminologiju?), već u *pravi* c-prostor, onaj u kojem se odvija samo, bazično računanje. Drugim riječima, Mario je nudio tehnologiju koja bi bila sveti gral komteha da je itko ozbiljno vjerovao u tu mogućnost. Ali nije, sve dosad, jer su prethodni pokušaji stvaranja elektronske slike uma svi odreda završavali jadno, s rezultatima koji su se prostirali od običnih neuspjeha – hrpe apstraktnih funkcija koje se nisu povezivale u cjelinu – sve do ozbiljno poremećenih elektrojavstva koja nisu bila u stanju percipirati vlastitu realnost kao odvojenu od vrtloga podataka u kojima su rođena, pa su izbrisana kao čin milosrđa. Ali, po Biserkinom nevoljko zadivljenom izrazu lica, shvatio sam da je ono o čemu je Mario govorio imalo ozbiljnu šansu da stvarno proradi... pod uvjetom da dobije dovoljno brzine i propusnosti da funkcionira bez štucanja koja su mu se sad događala i koja je, zasad, morao kompenzirati programski (štogod to značilo).

Nisam se ni usuđivao pomisliti kakve bi to implikacije moglo imati na budućnost svijeta, čovječanstva i svega ostalog. Ali ono što mi je toga časa ionako bilo znatno bitnije bilo je jedno sasvim drugo pitanje: kakve to veze ima s nama, sa Sikato-Raffiama, i s cijelom tom pričom oko Alfredovog nestanka? Zato sam naglas upitao: "Tko sve zna za to?"

"Pa, šefovi MGL-a, naravno", odgovorio mi je Mario premda je bilo jasno da bi puno radije nastavio s Biserkom raspravljati o programskoj kompenzaciji u petamatričnim konstruktima. "Pretpostavljam, i vaša šefica."

"Iskreno," odgovorio sam, i to je začudo bila istina, "sumnjam da Sofia Sikato-Raffia ima pojma o ovome." Ili bilo tko drugi: nigdje u investitorskim materijalima nije se ni jednom riječju spominjalo nikakvo mapiranje. Što je bilo prilično blesavo, jer bi im takva tehnologija već sama po sebi zasigurno bila udvostručila interes. "A zašto MGL?"

Mislio sam, zapravo, zašto bi šefovi MGL-a morali znati za njegovu tehnologiju, ali Mario me shvatio drugačije.

"Tko bi bio bolji? Kad sam počeo eksperimentirati, postojeći kapaciteti su mi bili glavni ograničavajući faktor. Čak i s kompenzacijom, morao sam se ograničiti na jednostavnije vrste. Počeo sam s muhama i glavonošcima, a onda sam prešao na štakore, jer sam njihovo ponašanje mogao lako pratiti i uspoređivati s ponašanjem konstrukata."

Biserka se namrštila čuvši kako se štakore trpa u "jednostavnije vrste", ali nije komentirala naglas. Konačno je upitala: "I, kakvi su bili rezultati?"

"Gotovo savršeno identični. IQ, brzina reakcije, čak i emotivni odnosi unutar članova skupine – sve se razlikovalo samo onoliko koliko bi bilo razumno očekivati kod multiplih instanci iste jedinke."

Pogledao je prema meni, djelujući manje uvjeren u moju ulogu. "Kad sam vas vidio s Betom, i kad je moj bot otkrio tko ste, pomislio sam da mi MGL još uvijek ne vjeruje, i da su zato vas poslali. Ali vi niste stručnjak za komteh, jel' tako?"

"On nije," ubacila se Biserka, "ali ja jesam."

"To vidim", odgovorio je Mario, uz pogled koji je jasno govorio da vidi i štošta drugo. Prije nego što su se stigli opet zadubiti u svoje južnoinformatičko narječje, mahnuo sam rukom.

"Samo čas. Hoćete reći da ste vi ponudili svoje mapiranje MGL-u?"

Pogledao me kao da sam pao s nekog jeftinog irskog satelita. "Nisam ga *ponudio*. Ja sam im ga već *prodao*."

V

Trenutak-dva pokušavao sam u glavi preokrenuti kockice tako da ta nova informacija ima smisla. Ali koliko god se trudio, nisam mogao. Ono o čemu je Mario govorio mogla bi biti najveća revolucija komteha još od onog dana kad je netko otkrio da se informacije mogu prenositi i preko žice, a ne samo golubovima-pismonošama. I najveća revolucija za ljudsku rasu još od onog tipa koji je uspio uhvatiti goruću granu bez da se opeče. A revolucionarne tehnologije, čak i u postsimboličnim ekonomijama, svojim autorima donose strašno puno. Svojim autorima, i onima koji se uspiju na vrijeme zakačiti uz njih, na ovaj ili onaj način. Koliko god Alfredo bio blesav – opet sam se sjetio klinca koji nije znao kako pobjeći nervoznom pudlu – morao bi biti aktivno imbecilan da ne uoči potencijal Marijeve tehnologije, pogotovo u kombinaciji s MGL-om. Jer, koliko sam uspio shvatiti, o-mapiranju je upravo to falilo: dovoljno brzine i propusnosti da sve ide glatko.

A sad mi je Mario tvrdio da je već prodao svoju tehnologiju MGL-u. Koji je, po svemu sudeći, samo sjedio na njoj, kao što su mnogi sjedili na ekonomski isplativim elektromobilima sve dok Zemlja nije ostala bez nafte. Što bih opet mogao shvatiti, kad bih samo mogao smisliti koje su to iscrpljivanje nafte Fredo i Beta čekali.

"Prodao?" ponovio sam oprezno. "S ugovorom i sve?" Serenissima Ressurrecta, iako je bila dio ZTR-a, iskazivala je otvorene simpatije prema postsimboličkim ekonomijama, a Milanski megalopolis je i sâm bio postsimbolički. Ljudi takvog porijekla znali su zaboravljati na formalnosti našeg, simboličkog tipa.

"Da, naravno", odvratio je Mario, napola uvrijeđenog izraza lica. "Ja sam ozbiljan poslovni čovjek, znate, bar kad je *moj* posao u pitanju"

"A zašto ste im se uopće obratili?"

"Pa, kao što sam rekao, tko bi bio bolji? Ja sâm nisam imao više resursa da nastavim, morao pronaći nekoga tko će mi pružiti uvjete. A oni su već imali svoj novi link." Lice mu se smrklo. "Premda mi još uvijek nisu dali pristup, čak ni eksperimentalnim mrežama."

"Ali pristali su otkupiti o-mapiranje?"

Umjesto odgovora, Mario je mahnuo rukom i pred nama se našao legalno komplicirani višedimenzionalni konstrukt koji je definirao ugovorne odnose između MariGi, obrta za informatičku i postinformatičku tehnologiju, servisiranje i razvoj kao prve stranke, i MGL-a d.o.o. kao druge stranke, u suradnji oko postupka o-mapiranja®. Slijedile su dimenzije i dimenzije tehničkih specifikacija i infoblebetanja koje meni nisu ništa značile, ali matrica je očito bila posve legalna i uredna, a kad sam je malo bolje proučio, shvatio sam da je, pojednostavljeno rečeno, davala MGL-u više-manje sva prava na ikakvo korištenje Marijeve tehnologije, njen daljnji razvoj, pa čak i obavještavanje javnosti o njenom postojanju. Mario je prodao dušu vragu... ali vrag, iz nekog meni nedokučivog razloga, još nije unovčio svoj ček.

Sad mi se već činilo posve nemogućim da to ne bude povezano s Fredovim nestankom. Zapravo, kad bolje razmislim, činilo mi se općenito prilično nemogućim: do prije mjesec dana, da mi je itko rekao da će mapiranje cijele osobe *ili* trenutačan pristup podacima postati dostupni u mome životnom vijeku, rekao bih mu da previše prati futurističke blogove. A sad sam sjedio s autorom jednog, i tražio jednog od glavnih upravljača za drugo.

Još sam pokušavao svoj mozak natjerati da zauzme pozu obješenog labuda i obuhvati sve te informacije u koliko-toliko suvislu cjelinu, kad mi je Instafon™ proradio i Dipijev glas mi je zaromorio u uhu: "Oružje ono što poslao si, puno je posla zadalo mi, al' tajnu sam sada riješio cijelu, anarhomreža tu je na djelu, frinetski skup što podatke dila, ime im Anđeli Mievillea. Slobodna informacija njihova je formacija, napadi uglavnom na sjedišta nacija, hakaju, blogaju, klogaju, ripaju, na frinet bace sve što ispipaju, nasilja dosad tu bilo nije, slobodan pristup krv rijetko lije, al' greške nema, slaže se sve, oni su kupili ono oružje."

"Anđeli Mievillea?" Zvučalo mi je poznato. "A Mieville je...?"

"U ovom smislu, frinetski čvor, sjedište njihovo, mjesto za zbor. Ima tu referenci još, ako te zanima, i prepun koš."

Odmahnuo sam glavom. "Ne... ovo je dovoljno." Sjetio sam se odakle su mi Anđeli bili poznati: stajali su u impresumu Alekovog omiljenog infobloga, *Jedna mreža*.

Netko je tu nešto gadno mutio. Ostavio sam Dipija uz uputu da mi pošalje adresu za Mieville, i vratio se u Marijev virsim.

Mario i Biserka bili su jedva vidljivi od fluorescentnih virtucijevi od kojih su se sastojali njegovi algoritmi. Bilo mi je posve jasno da prekidam romansu u nastajanju, ali događaji nisu ostavljali mjesta za romantiku.

"Društvo", pozvao sam ih, pa, kad se nisu odazvali, bipnuo Biserku preko Instafona™.

Kad su se oboje okrenuli prema meni i pustili algoritam da se rastoči u ništavilo, objasnio sam: "Nove informacije. Mislim da moram pod hitno razgovarati s nekim frineterima. Brzo, Mario: jesi li ikad čuo za Anđele Mievillea?"

"Kako da ne," odvrati Mario začuđeno. "Oni izdaju *Jednu mrežu*. Velika skupina mrežnih anarhista, jedna od starijih. Zašto?"

"Postoji li ikakva mogućnost da oni znaju za tvoj projekt?" Htio sam skupiti što više podataka prije nego što se otputim u sebi nepoznato područje.

Marijeve oči se rašire. "Misliš, da ga hoće diseminirati?" Zatreptao je par puta; ispod fesa, prizor bi bio neodoljivo smiješan, da smo samo imali vremena za smijanje. "Prebaciti o-mapiranje u open source...?" Očito da mu je to sad prvi put palo na pamet. Vjerojatno je tako dugo radio sâm i neshvaćen – vidjelo se to i po načinu kako se oduševio samom činjenicom što ga Biserka razumije – da mu nije ni na pamet palo da bi drugdje po mrežama mogao naći još sebi sličnih koji bi mu bili voljni pomoći.

Biserkin dugonogi avatar se primakao Mariju i uzeo ga pod ruku. "To možda i ne bi bila loša zamisao, znaš..."

"Ali više to ne smijem..."

Iz historyja sam pozvao prikaz Marijevog ugovora. "Osim ukoliko se ne radi o neispunjenom ugovoru." Nervozno sam prekopavao po matrici tražeći uvjete eksploatacije. U tehnologiju se nisam razumio, ali previše sam puta u životu i sâm imao posla s korporativnim legalnim konstruktima. (U onom prijašnjem životu, prije nego što sam se upetljao s organiziranim poslovanjem.) Znao sam prepoznati nerazumljive konstrukcije koje inače imaju značenje samo uz krosreferentne rječnike svih svjetskih prava i izvući iz njih smisao, naprosto zato što su mi ga toliko puta već tumačili oni kojima je to posao i svoje kodekse obnavljaju triput dnevno.

Ali nisam uspijevaio pronaći neki bitni prekršaj: svi elementi matrice koji su se odnosili na eksploataciju tehnologije za o-mapiranje bili su izravno vezani na "uhodano funkcioniranje" MGL-a, što je pak bio vrlo nelegalistički, neodređen termin, no definitivno se nije mogao smatrati ispunjenim prije nego što je MGL uopće lansiran u javnost. Do kojeg trenutka je još preostalo...

Trideset i šest sati i četrdeset i sedam minuta, rekao mi je Biserkin tajmer.

No, dobro. S obzirom na hrpu novih informacija, bilo mi se činilo da je prošlo puno više. Ali to svejedno nije značilo da imamo viška vremena.

"Biserka," rekao sam, spremajući si kopiju Marijevog ugovora za kasnije proučavanje, "moramo se pokrenuti. Brzo. Možeš li odvesti Marija do kuće i ispričati mu cijelu situaciju?"

"Cijelu?"

"Cijelu." Ako je itko u ovoj priči oko nemogućih novih tehnologija bio čist, onda je to bio Mario. Bit će pametnije da ga imamo na svojoj strani. A osim toga, tako će i on biti sigurniji. Morao sam se uputiti među mrežne anarhiste, i zatim vratiti do Bete i vidjeti što će mi ona reći na cijelu ovu priču s Marijem. A imao sam i još jedan dodatni plan koji nisam ovog časa htio podijeliti ni sa kime.

Isključio sam se iz virsima, mahnuo konobaru da platimo, i usput pogledao Marija. "Oprosti, moram obaviti još neke hitne stvari. Ali Biserka će ti sve objasniti." Zanimljivo, izraz u njegovim očima nije se promijenio ni sad, kad ju je gledao u stvarnom obličju. "Može?" upitao sam.

Mario je kimnuo, očito odsutno, ni ne skrenuvši pogled s Biserke.

"Šlaga?" upita Biserka.

Ostavio sam ih da podijele njen šlag i, ako sve bude u redu, vrate se kući, gdje će ipak, vjerovao sam, biti sigurniji, a sâm sam otišao do javne utičnice i, uštekavši se, unio adresu koju mi je Dipi ostavio.

U prvi čas sam mislio da govornica ne radi, jer mi se činilo da se ništa nije dogodilo. A onda je zrak predamnom zatitrao, i našao sam se u Mievilleu.

Bar sam se nadao tome.

Grad oko mene izgledao je kao što bi mogao izgledati grad, recimo, početkom 19. stoljeća, ali pod uvjetom da je glavni arhitekt bio Mervyn Peake, i to nakon što je Isaac Newton uspio pronaći kamen mudraca. Neobične strukture i nedogledni tornjevi uzdizali su se u slabo osvijetljena nebesa prošarana, tu i tamo, obrisima krupnih šišmiša, balona i nečeg što je ličilo na cepeline ali je u letu ispuštalo gust organski dim. Stisnute neobarokne zgrade ostavljale su nelagodno klaustrofobičan dojam, a ulicama između njih, osvijetljenim plinskim svjetiljkama, vijugali su parni (i neparni) velocipedi, rikše koje su vukli stvorovi samo udaljeno humanoidnog oblića, pa čak i jedna kočija u koju je bio upregnut bučan, mehanički konj. Dvojica muškaraca u kožnim pregačama s obližnjeg je prozora preko kolotura spuštalo kozu, dok je treći, na pločniku, nešto mjerio i dovikivao im rezultate. Sa suprotne strane promatralo ih je troje klinaca s irokezicama, praćeno mehaničkim psom koji je lajao iz svega svog plehnatog grla.

Još se nisam dokraja ni snašao u svemu tome kad je jedan dubok glas iza mene rekao: "Johnny Gobac?"

Okrenuo sam se bez potvrde. Iza mene je stajao onizak, postariji tip, širok skoro isto toliko koliko i visok, kukastog nosa, debelih usnica i sijede, rijetke kose začesljane unatrag. Profil mi je bio silno poznat, ali nisam ga mogao smjestiti. Da sam bio na iole svom terenu, pokušao bih mu čekirati konfiguraciju, vidjeti o kome se zapravo radi. Ali ovdje nisam imao pristup ni do kakvih sistemskih operacija, i mogao sam se pouzdati samo u svoje instinkte. A oni su mi govorili da tip nije stvarno opasan.

A nije se, istini za volju, ni trudio da djeluje opasno. Njegov totalno uncool avatar bio je odjeven u dugačak crni krombi koji je čak i u Mievilleskom okruženju djelovao staromodno i, iz nekog meni nedokučivog razloga, imao je sa sobom kutiju za kontrabas.

"Tko pita?" uzvratio sam.

"Mislim da mene tražite", rekao je umjesto odgovora. "Ovuda."

Poveo me uskim uličicama, prema dijelu koji je bio jače osvijetljen nego drugi. Ispostavilo se da je to kavana (*ne* kafić: stolići od kovanog željeza, jastučići na stolcima i dekorirani porculan). Bila je prilično puna ljudi ali, čim smo sjeli, čovjek je isključio javnost i oko nas se stvorio palucavi, poluprozirni svjetlosni zid koji nas je odvajao od ostatka gostiju.

"Hoćete nešto popiti? Topla čokolada im je jako dobra."

"Prvo bih htio doznati što mi možete reći o stanovitom Magnumu 41", odvratio sam. "Navodno je nabavljen preko jednog ovdašnjeg accounta."

Čovjek uzdahne i kimne. "Konkretno, mog," odgovorio je, "i moram vam se odmah ispričati što ste zamalo postali usputna i nenamjerna žrtva. Ali MGL se mora zaustaviti, bez obzira na cijenu."

Kroz svjetlosni zid oko nas doplahutala je ruka sa dva srebrna pladnja na kojima su se pušile porculanske šalice s toplom čokoladom. Mirisala je savršeno: što god drugo mislio o Anđelima Mievillea, imali su vrhunsku tehniku.

Iskreno, nisam očekivao da će mi tako lako priznati da je on nabavio oružje. Iako nitko nije stradao, pucanje na javnom mjestu se u Eskroaciji tretiralo kao silno ozbiljna stvar: zakoni su im potjecali još od razdoblja Ratova zločinačkih organizacija, i bili su jako osjetljivi na bilo kakvo neregulirano pucanje. A čak ni najbolji odvjetnik ne bi mogao dokazati da je pucanj u kafić pun gostiju bio dio tradicionalnog slavlja, svadbe ili pobjede u ekipnom sportu.

"Zašto?" upitao sam, nedovoljno informiran da budem išta precizniji. "Zar MGL vama koji praktički živite u virsimu nije baš *dobra* stvar?"

Čovjek strese glavom i otpije gutljaj svoje čokolade. Dobili smo i platnene ubruse, i delikatno je obrisao usta prije nego što je odgovorio: "Svako povećanje propusnosti je dobra stvar... ako nije regulirano. Ali MGL nije samo tehnologija za povećanje kapaciteta. Oni misle stvoriti praktički paralelnu mrežu. Kreirati monopol." Nagnuo se naprijed i pogledao me. "To bi bilo kao... M-m-mikrosoft!"

Nisam imao pojma o čemu govori. "Kako to mislite?"

"Monopol. Situacija u kojoj su svi korisnici ovisni o jednom resursu."

"Pa zar 'jedna mreža' nije i vaš cilj?"

Prezrivo je otpuhnuo i iz unutarnjeg džepa svoga krombija izvukao debelu cigaru. "Ne shvaćate", rekao je, iz drugog džepa vadeći rezač za cigare. "'Jedna mreža' u našem kontekstu podrazumijeva spajanje svih mreža, povećanje dostupnosti. Ono protiv čega se mi borimo su ekskluzivne mreže, koje zatvaraju pristup s ovog ili onog dijela drugih mreža, ili koje filtriraju pristup svojih korisnika drugim mrežama. Ali doslovno stvaranje samo jedne mreže značilo bi propast frineta. Zarobljavanje informacije. Vraćanje na one koji imaju i one koji nemaju."

Duboko sam uzdahnuo. Alek bi ovo razumio, vjerojatno i Dipi i Biserka. Ali ja nisam.

"A zašto Beta Agojan?"

"Ona nam je bila dostupna. Što mislite, zašto se sâm McGuffin toliko skriva?"

"Zar biste i njega ubili? Nisam znao da su Anđeli Mievillea nasilni."

Zapalio je cigaru i slegnuo ramenima. "I nismo. Da smo doista htjeli ubiti Betu Agojan, već bi bila mrtva. Ali mislili smo... iskreno, ja sam m-m-mislio da ću je tako zastrašiti. N-n-n-nadao sam se tome."

Nije mi zvučalo posve uvjerljivo. Da ja želim nekoga natjerati da se povuče iz tako velikog projekta, krenuo bih od lomljenja kostiju, ne od pucanja po bonsai drveću uz nezgodne svjedoke. Ali moja je prošlost vjerojatno bila drugačija od njegove.

"Vi stojite i iza sabotaza u MGL centru?"

"Ako to potvrdim, što ćete učiniti?"

Probao sam čokoladu. Stvarno je bila izvrsna. "Već ste mi priznali da ste pribavili oružje iz kojeg se pucalo na javnom mjestu. Zašto mislite da neću to prijaviti lokalnim vlastima?"

"Da ste to mislili učiniti, ne biste uzeli pištolj i ponijeli ga sa sobom, uništavajući većinu forenzičkog materijala. Osim toga," nasmiješio se, "ne očekujem od Krvosljednika da prijateljuje s policijom."

A ja sam, kretan, mislio da me u ovom zabačenom kraju RegEurope nitko ne pozna. No, dobro, bar da iskoristim to što izgleda svi znaju...

"Ali vjerojatno znate s kim doista surađujem."

Čovjek je otpuhnuo nekoliko dugih, zamišljenih dimova. Ja sam za to vrijeme pokušavao iskopati njegov ID, ali izgleda da je Mieville imao bolje zaštitne sustave od većine drugih mjesta. Dobro,

to nije bilo baš osobito čudno, no nadao sam se da ću moći izvući bar nešto. Ali ništa: kao da smo visjeli usred ničega, nekakvog privatnog mjehurića koji se nije htio čak ni povezati s mojim resursima. A poslije pričaju o jednoj mreži...

"Znam," reče debeljko konačno, prekidajući mi misli i pokušaje da si diskretno kopam po džepnom linku, "ali n-ne vjerujem da ćete nas prijaviti n-n-gospođi Sikato-Raffia. Znae kako bi to moglo završiti, a to je nešto za što ne želite biti odgovorni."

I, što je najgore, imao je pravo. Da svaki treći idiot kojeg sretnem zna tko sam, to sam još nekako i mogao podnijeti. Ali da me je tako lako pročitati, tome se zbilja nisam nadao.

Osim ukoliko tip nije imao neke insajderske informacije. Koje je mogao dobiti, a ja sam znao i od koga.

"Slušajte," rekao sam, "meni osobno puca prsluk za MGL i pitanja monopola. Postoji samo jedan razlog zašto sam ja tu, a to je Alek."

Cigara je zastala na pola puta do njegovih debelih usnica. Oklijevao je trenutak-dva, i činilo se da razmišlja.

"Znam", reče konačno. "I kad bih vam mogao pomoći da ga oslobodite, vjerujte mi, to bih i učinio." Ugasio je cigaru u pepeljari i ustao. "Ali vrijeme mi je da idem. Rekao sam vam sve što sam mogao." Iskoračio je kroz svjetlosni zid, usput ga raspršivši pokretom ruke. Ja sam ustao, ali debeljko je naprosto nestao, raspršio se u zraku, kao da se istog časa odštekao.

Što sam i ja učinio: na nepoznatom terenu, bez pristupa vlastitim resursima, nije bilo ničeg drugog što sam mogao učiniti.

Našavši se opet u SŽ-u, krenuo sam ravno prema Betinom hotelu. Bez obzira na čudan susret s debelim anđelom koji mi nije donio gotovo ništa, imao sam sasvim dovoljno novih informacija da se ponovno suočim s Betom. No, prije toga, htio sam provjeriti kako stoje stvari na domaćoj bojišnici. Otvorio sam Instafon™ i bipnuo prvo Biserku.

Pojavila se slika iz lokalnog vlaka, Biserkin pogled na mrtvi papir ispisan grafovima i simbolima koje nisam ni pokušao razaznati.

"Kako stoje stvari?" upitao sam. "Gdje ste?"

"Stanicu od kuće," smjesta je stigao odgovor. "Sve je u redu." Zvučala je neobično sretno, s obzirom na situaciju, a u pozadini slike vidio se Mario koji je još uvijek uzbuđeno črčkao po papiru.

"Čuvajte se," rekao sam, "i nemojte ništa od tih papira zaboraviti u vlaku."

"Nećemo, ne brini."

"Dipi?"

"Ovdje nema ništa nova, ja tu čubim sam k'o sova. MGL podatke tražim, bazu svakim retkom snažim."

"I, ima li nešto pametno?"

"Zasad, bojim se, još ništa, zvat ću ako nađem išta."

"OK."

I to je bilo to. Nisam više mogao odgađati.

Da sam imao vremena, pronašao bih neku ljekarnu i kupio si filtere za nos. Ali imao samo još samo trideset i pet sati i dvanaest minuta. I morao sam se suočiti s Betom.

To je ono nezgodno kod nabijavanja: za razliku od bio-pluginova i nanododataka, osobine stečene nabijavanjem ne mogu zakazati, ali ne mogu se ni samo isključiti po želji. S mojim pojačanim

njuhom, već i sama pomisao na njen feromonski parfem bila je dovoljna da mi mišići malaksaju... svi osim jednog. Najgore od svega, bio sam svjestan da su to samo hormoni (no dobro, *skoro* samo hormoni) i da bih, kad bih je temeljito istuširao, mogao stvari sagledati na posve drugačiji način. Ali nisam je mogao istuširati, i morao sam računati s tim da će joj soba plivati u parfemu. Snaga volje će morati biti dovoljna.

Vratio sam se do *Dubrovačke republike* i prošao kraj gorile u odijelu uz bonvivanski osmijeh, osjećajući se pomalo kao da sam ispao iz nekog od onih smiješnih špijunskih fuleksa u kojima neustrašivi agenti jedne ekonomije (*koje*, naravno, ovisi o tome tko je proizvođač) krstare luksuznim jahtama i hotelima i razotkrivaju mračne tajne neke druge ekonomije, usput s nogu obarajući svako žensko stvorenje na koje naiđu i ni ne trepnuvši truseći rafinirane žestice. Ono što je u svemu najzanimljivije jest činjenica da se taj tip fuleksa pojavljuje u *svim* ekonomijama, i da su određeni elementi – luksuzni turizam, oversajzani komadi, egzotična pića – uvijek prisutni, bez obzira na to je li u pitanju simbolični agent koji razotkriva mračne tajne skrivene u špiljama škotskih otočića, ili postsimbolični agent koji u posljednji čas sprečava zavjere iznjedrene u podzemnim prolazima Megalopolisa Teksas – ili čak predsimbolični agent koji spašava Carsku Rusiju od ostatka svijeta, premda u njihovim verzijama obično ima samo jednu, nesretnu ljubavnu priču s preobraćenom neprijateljskom špijunktom koju ne može realizirati jer ona, naravno, nije otmjenog roda.

Bilo kako bilo, duboko sam udahnuo, ponovio samom sebi *trideset i pet sati i četiri minute*, i pokucao.

VII

Vrata su se otvorila i prije nego što sam do kraja spustio ruku, a iza njih je stajala Beta, omotana svojim parfemom i još nečim crnim i svilenkastim. Svilenkasta tkanina činila je ono u čemu su svilenkaste tkanine najbolje: ljupko se pripijala uz njene obline, istovremeno dajući naslutiti da joj je jedina svrha da otmjeno lako sklizne s tih istih oblina. *Trideset i pet sati i tri minute*, pomislio sam, i nastojao ne disati na nos.

"Mogu li ući?" upitao sam ne pročistivši grlo.

Ona je načas oklijevala, a onda se nasmiješi i korakne unatrag. Tkanina njenog ogrtača zašuštala je zvukom koji bi u nekim zemljama bio ilegalan, siguran sam.

"Hoćeš piće?" upitala je, okrećući mi leđa i puštajući ogrtač da joj sklizne s jednog ramena.

"Ne." Ogleđao sam se oko sebe i pokušavao odabrati taktički pametan položaj. Ostanem li kraj vrata, osjećat ću se kao da želim pobjeći: loše. Duboki, široki naslonjači sa zelenim i zlatnim prugama prizivali su raskoš stare Dubrovačke republike. Ako se spustim u jednog od njih, moći ću razmišljati samo o tome kako bi Betine vitke noge taman stale kraj mojih, svaka s jedne strane.

Spasonosno rješenje zurilo mi je facu. Prišao sam prozoru. Za živo čudo, dalo ga se otvoriti.

"Beta," rekoh ne okrećući se, "što ti znači o-mapiranje?" Duboko sam udahnuo i osvrnuo se.

Beta je stajala kraj sobnog bara s čašom u ruci. Ogrtač joj se razdvojio pedalj iznad koljena, puštajući da izviri jedna savršeno oblikovana noga.

"Što?" ponovila je, koraknuvši bliže i jedva se trudeći da zadrži ogrtač na onom drugom ramenu. Ispod nije imala ništa, ne moram ni precizirati. Ali predvečernji zrak meni je davao snage da

ponovim, čvrsto kao da sam toga časa ispaao iz nekog od Alekovih fuleksa-po-dvodićima: "O-mapiranje. Ne trudi se izigravati nevinašce. Vidio sam tvoj potpis na ugovoru s Marijem Girottijem."

Beta je otpila gutljaj svoga pića i složila se u naslonjač, podvijajući noge pod sebe i puštajući svilenkastu tkaninu da radi svoj posao.

"Ako si vidio ugovor, onda znaš i da je MGL kupio njegovu tehnologiju." Trudila se djelovati neuzrujano, ali vidio sam da joj se disanje ubrzalo. Čvrsto ukotvljen kraj prozora, znao sam to pripisati pravom uzroku, a ne svome nepostojećem šarmu.

"Znam", odvratio sam. "Ali baš zato me i zanima zašto se to nigdje ne spominje. U svim vašim materijalima, o-mapiranje kao da ne postoji." Htio sam joj prići, i te kako, ali zdrav razum je prevladao.

"San kibergikovskih snova, misliš?" Nasmiješila se u svoje piće. "Ha."

"Ha? Ne vjeruješ da stvar radi?"

Beta odmahne glavom. Njena kosa na crnoj pozadini djelovala je poput starog zlata pretočenog u svilu. Udahnio sam još jednom, načas okrećući glavu prema prozoru.

"Nego?" potakoh je.

"Upravo zato i sjedimo na njoj, Johnny. I, kad smo već pri tome, zašto ne sjedneš?"

"Dobro mi je ovdje. O-mapiranje."

Duboko je uzdahnula, iskapila svoje piće, ponovno ustala, natočila si drugo. "O-mapiranje. Što misliš, što bi se dogodilo kad bi jedna kompanija ponudila svijetu ne jedan nego dva sveta grala komteha odjednom?"

"Kako to misliš?"

"Već i sada, MGL je meta frineterskih terorista. To si i sâm vidio. Što misliš, što bi se dogodilo kad bismo MGL i o-mapiranje ponudili odjednom?"

"Vjerojatno ista stvar koja vam se događa i sada?"

Pogledala me preko ramena, sa smiješkom tete u vrtiću koja ne želi izravno kritizirati najlošiji rad. "Razmisli malo. Jedna kompanija nudi tehnologiju koja može promijeniti ljudske živote, i istovremeno je jedina koja ima tehničku podlogu kojom se ta tehnologija može u potpunosti iskoristiti. Ne zvuči ti poznato?" Kad nisam reagirao, mahnula je rukom, očito odustajući od svih pokušaja pedagogije. "Zaboga, Johnny, našli bismo se u brauzeraju do grla! Tužbe lijevo i desno! Sjeti se, ima zemalja u kojima je poslovanje kakvim se mi bavimo već samo po sebi ilegalno! Kad bismo još izašli i s ovim, ispali bismo kao... štajaznam, kao bliskoistočni gusari, kao Mano de Andes, kao... kao Microsoft!"

Već sam čuo to ime, ali ga još uvijek nisam znao smjestiti. Odavde sam barem imao pristup svojim uobičajenim resursima, pa sam ga zabilježio da kasnije pitam Biserku i Dipija.

"Kako ti nije jasno, Johnny!" Odložila je čašu i prišla mi krupnim koracima. "Postsimbolične ekonomije predstavljaju neka od najvažnijih komteh tržišta: Nova Škotska Republika, Franko-Španjolska Asocijacija, nizozemski i skandinavski arhipelazi... Skoro svi su okruženi vodom i *ovisni* su o komtehu, ne mogu si dopustiti da zaostanu. Tu leži *pravi* profit. Ako MGL budemo prodavali samo simboličnim ekonomijama, tko nam preostaje? Dio RegEurope, Neonippon, malo Afrike, Zajednica Turističkih Republika, i to je sve."

"Pa zar to nije dosta?"

"S tehnologijom kakva je MGL? Bilo bi smiješno da ostanemo na tome. Ali ako se probijemo na postsimbolična tržišta... o, Johnny." Obim rukama uhvatila je revere moje jakne. Sad mi više ni prozor nije mogao pomoći; uhvatio sam joj ruke i odmakao ih od sebe, trudeći se da ne udahnem previše.

"Što onda?" upitao sam prilazeći ormariću s pićem.

"Onda je svijet naš!" Nije mi dopustila da pobjegnem. Ruke su joj se spustile na moja ramena. "Pomisli samo. Prvo s MGL-om postignemo pogodbe posvuda... Novac ćemo ionako izvući sa simboličnih tržišta. Ali ne možeš ni zamisliti što bi nam upad u postsimbolična tržišta mogao značiti. Razmjena, njihovi kodovi. Ta su tržišta tako strašno *brza*. Ako treba, pustit ćemo MGL i u open source, postoje načini. A onda, nakon toga, napravimo novu kompaniju i preko nje ponudimo o-mapiranje. Svi sretni, svi zadovoljni... i nitko neće moći reći da je MGL d.o.o. učinio nešto pogrešno."

Nasmijao sam se. "Beta. Ne trebam čak ni odvjetničkog pripravnika da ti pokažem do koje mjere je to pogrešno." S njom pripijenom uz svoja leđa, morao sam osloniti grlić boce o čašu dok sam točio. Kao i ona na početku, iskapio sam prvo piće i natočio si drugo, nastojeći pronaći način da se odlijepim od nje.

"I na to smo mislili. Zato i trebamo toliko sufinancijera za MGL, da možemo povući svoj kapital kad dođe vrijeme." Uzela mi je čašu iz ruke, otpila gutljaj i vratila. "Tako će O-map postati potpuno nova kompanija, bez ikakve veze s MGL-om."

"Ali...?" Natjerao sam se da odložim čašu i kliznuo prema vratima. Onaj pseći dio u meni mogao je razmišljati samo o njenim nogama. Onaj ljudski je razmišljao o nekim drugim dijelovima tijela.

"Ali..." Beta se, za živo čudo, malo odmakla od mene i tajnovito se nasmiješila. "Recimo samo da imamo načina da zadržimo kontrolu nad obje kompanije."

Pročistio sam grlo. "A kako?" Nisam očekivao da će mi njeno tumačenje biti jasno, samo sam ga htio čuti, da ga zabilježim za kasnije. Ali Beta je odmahнула glavom.

"Još je prerano da ti kažem. Ali ako budeš zainteresiran za ulaganje kad dođe vrijeme..."

"Zapravo bih vas trebao prijaviti komisiji za poslovnu ispravnost. Siguran sam da je čak i ovdje imaju."

Ispružila je ruku i dotakla mi vrh nosa. "Ne bi to učinio. Uostalom" – ruka joj je skliznula preko moga obraza, kraj usnica, do vrata – "bila bi tvoja riječ protiv moje. Još ništa nije učinjeno." Povukla mi je prstom po prsima. "A i mogao bi zažaliti zbog svih mogućnosti koje gubiš." Ustuknula je još za korak i pustila ogrtač da joj sklizne i s drugog ramena, pridržavajući ga na strateškoj visini obim rukama. Nije mi trebalo veliko glumačko umijeće da joj samo pogledom dam do znanja koliko mi je tu mogućnost žao propustiti.

"Morat ću razmisliti", prevalio sam preko suhih usnica. "Sad moram ići."

Prišla mi je u koraku i uhvatila se za mene. "Nisi mi rekao odakle ti uopće ta informacija."

Nisam joj htio reći: premda je moja uloga potencijalnog financijera sad već bila opako ugrožena, nije bilo nikakvog razloga da joj se povjerim. A osim toga, znao sam da joj, čim izađem na svjež zrak, više neću ni vjerovati.

"Nije važno", odvratih. Iza sebe sam napipao vrata. "Neću te više zadržavati."

Još je uvijek skoro visjela na meni. Dlan mi je konačno pronašao otvaračku ploču; pritisnuo sam je, namignuo joj i izašao na hodnik.

Spustio sam se stubištem, da nam oboma prištedim nelagodu čekanja lifta, ne obazirući se na njeno napola zavodnički, napola prigovarački razvučeno *Johnny!* koje me ispratilo.

Kad sam se našao na cesti, prvo sam se otputio do cjelonoćnog kioska i u njemu kupio paket vlažnih maramica. Nisu do kraja sprale njen miris s mene, ali poslužile su svrsi. Onda sam se spustio niz Bogovićevu. Nadsvođena i načičkana turističkim klopama, bila je puna ljudi u svako doba dana i noći. A meni je baš to i odgovaralo. Jer drugi dio moga plana – i glavni razlog zašto sam Biserku poslao kući – odnosio se na ono što sam očekivao od Bete.

Nije me iznevjerila.

Kao što sam i očekivao, niti desetak minuta nakon što sam izašao iz hotela, na njegovim vratima pojavila se Beta. Nije više bila odjevena nimalo zavodnički, a niti korporativno: vrećaste hlače i bezobličan, prevelik pullover čak su i njeno tijelo pretvarali u samo još jedan ženski obris, a kosa joj je bila skrivena ispod beretke kakvu nose klinci koji po uglovima plešu na italihop. Starinski konzolni okviri na nosu i fotografske čizme – da nije bilo moga njuha, možda je ne bih ni prepoznao. A i tu je bilo promjena: očito se na brzinu istuširala od našeg posljednjeg susreta (iako feromonski parfemi na mene djeluju jače, na svakog djeluju bar malo) no moj je nos još uvijek mogao uhvatiti trag.

Vratar joj je nešto ponudio, vjerojatno prijevoz ili pratnju, ali Beta je odlučno odmahнула glavom, dva-tri puta se osvrnula oko sebe, i krenula, dugačkim, odlučnim koracima, u smjeru trga. Pričekao sam da malo odmakne, pa pođoh za njom.

Jedan od razloga zašto sam se vratio do nje bio je da je pokušam uznemiriti. Kao i svi članovi Sofijine obitelji, i Fredo je imao ugrađeni GPS čip. A nije ga se moglo naći nigdje, ni na jednoj mreži: da jest, Biserka i Dipi bi ga već odavno locirali. Usred RegEurope takvo gluho mjesto nije postojalo. To je značilo da ga netko drži u jako dobroj izolaciji – ali da taj netko i sâm mora biti isto tako potpuno izoliran. Nadao sam se da Beta zna tko i gdje i, ako je dovoljno uplašim svojom pričom, da će htjeti kontaktirati s njima, a to će moći učiniti samo izravno, licem u lice.

Po svemu sudeći, upalilo je.

Konačno sam radio nešto što znam raditi. Od samog početka cijele ove priče, stalno sam se osjećao kao nenabrijana riba izvan vode: ni putevi novca ni putevi tehnologije nisu mi bili bliski, i nisam mogao shvatiti zašto je Pietro upoće htio mene a ne nekog tko bi se lakše snalazio u urbanim problemima. Ali ovo sam mogao. Čak i prigušen, miris Betinog parfema nepogrešivo me vodio za njom kroz gomilu, tako da sam je mogao slijediti na sigurnoj udaljenosti.

Osim toga, vrlo brzo postalo mi je jasno kamo ide. Kao što sam i pretpostavljao, uputila se prema Gornjem Gradu, i ruterskom centru. To je bilo jedino mjesto gdje sam osjetio Fredov miris... jutros. Činilo se tako davno.

Trideset četiri sata i četrdeset i jedna minuta.

*

Beta je, naravno, bez problema prošla kraj onog miniWesson-društva koje je i dalje brižljivo čuvalo ruterski centar. Meni je trebalo malo više vremena i opreznosti ali, kao što rekoh, to su bile stvari koje sam znao: brojanje koraka (jer svi čuvari hodaju u određenom tempu koliko god se trudili), provlačenje kroz grmlje (koje je na sreću bilo gusto i obilno, zbog očuvanja izvornog vanjskog izgleda zgrade), penjanje preko nekoliko prozora (da, imali su i nanobote, ali njih je silno lako zavarati, samo ako znaš štos) i – našao sam se u unutarnjem dvorištu palače, pred rupom iz koje su virili kablovi.

Jasno, dosad mi je Beta već potpuno nestala iz vida, ali vid mi nije bio ni bitan. Slijedeći svoj

njuh, prišao sam rubu rupe, podigao nekoliko kablova, i ugledao zaklopac od bioplastike. Bio je čvrst poput metala, i otvarao se na šifru.

Nezgodno.

Imao sam dvije opcije. Jedna je bila da čekam da Beta izađe: to mi se nije pretjerano sviđalo, jer bi značilo da se još neodređeno dugo moram igrati skrivača s čuvarima i nanobotovima. Zato sam se odlučio za drugu, i uključio svoj Instafon™.

"Reci, Johnny, što ti zvoni?" odazvao se Dipi.

Dipijevo stihoklepstvo je kompulzivno, posljedica pretjeranog nabrijavanja koje su on, Biserka i Alek prošli u rukama Zločeste Megakorporacije™. Neurološka reakcija ne uključuje i stvaranje *dobrih* stihova.

Možeš mi na brzinu razbiti jednu šifru? Tekstao sam mu pitanje da budem tiši.

"Ako se uštekati može, ostatak će bez gole kože."

Prinio sam Instafon™ bravici i pronašao poveznicu. Načas mi je u uhu zazujalo Dipijevo pjevušenje dok radi (ne, to nije kompulzivno, naprosto je navika), a onda su se brojčanici na bravi okrenuli i poslušno rekli *klik*.

"Štima, hvala."

"Nema frke, ja baš volim zbrke!" odvrati Dipi. "Hoćeš mi reći o čemu se radi, il' se slika bolje kad sve svrši gradi?"

Ksnj, odtekstao sam, i na brzinu vratio kablove na mjesto: vraćao se čuvar koji je pazio na unutarnje dvorište. Kad je prošao, izvukao sam se iz svoga grma i ponovno odmakao kablove. Bravica se nije ponovno zatvorila. Dobro.

Okrenuo sam tešku kvaku, podigao zaklopac i spuznuo u podzemni prolaz.

*

Koji je, iznenađujuće, bio baš to: samo prolaz, nabijena zemlja osigurana aluminijskim gredama, s kablovima provedenim po stropu. Nakon one priče o hermetizaciji prostora i silnog osiguranja, očekivao sam da će dolje biti bar nekakvi megapjuteri, metalne kutije, svjetalca koja se gale i pase. Komtehovski neupućen, nisam baš točno znao što bih trebao očekivati, ali znao sam da bi moralo postajati *nešto*. Ovdje dolje nije bilo *ništa*.

Mentalno sam pospremio taj podatak za kasniju upotrebu i krenuo prolazom, još uvijek prateći Betin miris. Nakon nekog vremena, prolaz je dobio kamene zidove i miris vlage. Koliko sam se mogao orijentirati, sad sam se nalazio u zidini, pa sam zaključio da se vjerojatno radi o dijelu onih katakombi čiji se posjet tako masno naplaćivao turistima. Sve čudnije i čudnije.

Kameni zidovi i Betin miris krenuli su prema dolje – dobro, bar to je bilo logično, od katakombi se to nekako očekuje – vodeći me izlizanim kamenim stubama. Tu i tamo poneka je bila napukla ili odvaljena, ali dalo se proći. Spuštao sam se sve niže i niže, tako da sam sad već sigurno došao do razine... Tkalčićeve, shvatio sam. Zapravo, činilo mi se da točno znam gdje sam. Sklopio sam oči i pokušavao svojim nabrijanim čulima dopustiti da provjere moju procjenu, kad sam sa svoje lijeve strane začuo tiho zujanje.

Ponovno sam otvorio oči. Zvuk je bio tako tih da ga prije nisam bio ni primijetio. Pažljivo sam prišao zidu pokušavajući odrediti odakle dopire. Moje malo svjetlo dosizalo je sve do niskog stropa

katakombe, i vidio sam da se u lijevom zidu gube i kablovi koji su me bili pratili još od ruterskog centra. Netko je obavio pomalo trajav posao, samo probivši staru zidinu i proguravši kablove kroz rupu. Pitao sam se što je s druge strane zida, a onda sam, malo dalje u sad već ponovno ravnom prolazu, ugledao vrata. Bila su drvena, i djelovala su kao da su tu isto toliko dugo koliko i sâm prolaz.

Prišao sam im i osluhnuo. Iza njih su se čuli uzbuđeni, tihi glasovi. Osim toga, kroz zastarjelo drvena vrata prolazili su i mirisi. Odjednom je mnogo štošta bilo jasnije.

Prilika je bila predobra da je propustim. Što sam tiše mogao, pritisnuo sam starinsku kvaku, naglo otvorio vrata, i rekao: "Fredo, Fredo, baš si nas namučio."

VIII

Kao što sam i prevideo, u prostoriji iza vrata bilo je samo dvoje ljudi. A nije bilo baš ni bogznašto drugo: starinski drveni krevet, noćni ormarić, psiha i ormar, samo jedna otrcana prostirka na podu. Prepoznao sam to kao jedan od onih autentičnih apartmana koji se iznajmljuju naivnim turistima željnim doživljaja prohujalih stoljeća. Prije Drugog američkog građanskog rata to je bio strašno unosan oblik turizma, i izdržavao je države ZTR-a koje nisu obilovale prirodnim bogatstvima. Danas su takve stvari tražili uglavnom samo Neoniponci, pa ih se moglo unajmiti i po relativno pristupačnim cijenama. A na gorespomenutom krevetu sjedili su Beta i Fredo.

Moj ulazak uhvatio ih je usred uzrujanog razgovora. Kakav god bio njihov odnos, slab nije bio: držali su se za ruke i, kad sam ja ušao, iako su oboje poskočili, stisak im nije popustio.

Fredo je izgledao iznenađeno, i bio je mršaviji nego što sam očekivao, ali to je bilo sve. Nije bilo nikakve sumnje da se skriva dobrovoljno.

"Johnny," rekao je polako.

Ušao sam u sobu i kimnuo. "Da, ja sam. Dugo se nismo vidjeli."

Beta je zatreptala. "Vi se poznajete?"

Stresao sam glavom. Nakon maramica i njenog tuša, više se nisam dao zbuniti. "Ne pretjeruj, Beta. Koliko vidim, Fredo i ti niste baš samo slučajni poznanici. Ne vjerujem da on ne bi prepoznao moje ime."

Fredo se osmjehnuo, istim smiješkom kakvim mi je prije puno godina zahvalio kad sam ga spasio od opakog pudla. "Istina je," rekao je ustajući i prilazeći psihi. "Mislim da ti dugujem objašnjenje. Jesi za piće, Johnny?"

Nakon ona dva viskija kod Bete, nije mi trebao i treći, ali htio sam ostaviti prijateljski dojam. "Može."

Beta je rukom potapšala krevet. "Nažalost, ovdje nemamo baš puno komfora..."

"Nema veze, stajat ću." Svejedno joj nisam htio biti preblizu. "Traži te tvoj tata," rekao sam prihvaćajući piće od Freda.

"Ah." Fredo je svojom čašom kucnuo o moju i otpio gutljaj. "Mislio sam da te možda baka poslala."

"Ovaj put ne."

"To je dobro", reče Fredo otpijajući još jednom. "To je dobro."

"Zašto? I zašto si uopće nestao?"

Prišao je Beti i opet je uzeo za ruku. "Upoznao si Betu", reče. "Mi se namjeravamo vjenčati."

"Čestitam", rekao sam i podigao čašu, ali nisam otpio. "A sad mi objasni što se tu uopće događa."

"Uf. To baš neće biti jednostavno..." Oboje su opet sjeli na krevet. "Gle ovako," počne Fredo, "mi smo se upoznali dok smo pregovarali za jedan posao s algama. Znaš da sam radio na platformi za uzgoj?"

Kimnuo sam. "I?"

"I, Beta je bila predstavnik obitelji Agojan u... jednom poslu. Ali kad smo se ugledali, to je bila ljubav na prvi pogled."

"Fino." Nisam bio nimalo impresioniran, i pobrinuo sam se da mi se to čuje u glasu.

"Ne shvaćaš", ubaci se Beta. "Naše obitelji povremeno posluju zajedno, ali su zapravo u vrlo neprijateljskim odnosima."

"Nikad nam ne bi dopustili da se vjenčamo", doda Fredo. "Ali kad se pojavio MGL..."

"... shvatili smo da nam je to idealna prilika. Ako obje obitelji zarade jako puno novca zahvaljujući nama..."

"... m-m-morat će nam progledati kroz prste i dopustiti nam da se vjenčamo."

Po načinu kako su jedno drugom dopunjavali rečenice morali su ili biti doista stvoreni jedno za drugo, ili dugo vježbati priču. U svakom slučaju, još nije bila kompletna.

"OK. Ali zašto si ti nestao?"

"Oh." Fredo je dovršio svoje piće. "To. To je... nešto sasvim drugo."

"Da?"

"Da. Znaš, ja... imam još neke sitne probleme."

"Kakve?"

"N-n-neki... dečki iz moje prošlosti. Kad su čuli da sam na čelu MGL-a, htjeli su me natjerati da im osiguram povlašten položaj u ulaganju. Pa sam zaključio da će najbolje biti da nestanem do otvaranja."

"Koji dečki, Fredo?"

"Ekipa iz Male Rusije."

Prevrnuo sam očima. Rusko-zagorska mafija, bivši pjerestrogardejci koji su izbjegli iz Nove Carske Rusije i udružili se s Tihom vodom, ljupko folkloriziranom verzijom Cose nostre. Kod stvaranja RegEurope, izborili su se za status samostalne jedinice, i pretvorili Veliku Mlaku i njenu okolicu u jednu od samo tri sindikalizirane države na kontinentu. Bili su opasni kao tasmanijske nindže, i bespoštedniji čak i od avinjonskih crnomantijaša. S njima su se petljali samo oni koji nisu imali izbora, ili potpuni idioti.

Doduše, i Sofija je povremeno radila s njima, ali ona je iza sebe imala mašineriju dovoljno veliku da je zaštititi.

"Pa zašto se nisi obratio baki?" upitao sam. "Sofia sigurno može riješiti taj problem."

Fredo je odložio svoju čašu na rub noćnog ormarića; nije gledao, i čaša se prevrnula i razbila. Tipično za njega. "Ma daaj, Johnny," odvratio je odsutno nogom prikupljajući komadiće stakla. "Znaš što baka oduvijek misli o meni."

Pogledao sam krhotine na podu. "Da nisi baš najspretniji."

Beta je ustala. "Ja ću to srediti, ne brini", reče i krene prema ormaru. Fredo je kimnuo i ne gledajući je.

"Shvati me, Johnny," rekao je usrdno, zureći u mene istim onim pogledom kakvim je zurio i priklješten pred opakim pudlom. "MGL je prva stvar u životu koja mi je uspjela. Ako se sad obratim baki za pomoć, pomislić da sam opet nešto zasrao."

Što vjerojatno i jest: ekipa iz Male Rusije nije baš bila poznata po lakom odustajanju. Uzdahnuo sam. Usprkos svemu, bilo mi ga je žao. Nije lako odrastati u organiziranoj obitelji. Ali.

Trideset tri sata i pedeset i sedam minuta.

"Dobro," rekoh konačno, "ovako ćemo. Tvoj tata drži jednog mog prijatelja, i bit će jako ljut ako se ne pojaviš na vrijeme za otvaranje MGL-a. Ali ako mu se sâm javiš, i uvjeriš ga da si dobro, vjerojatno će mu to biti dovoljno. Ako hoćeš, ja ću ga zamoliti da ništa ne govori tvojoj baki. A kad MGL jednom krene, za tvoje bivše kolege će ionako biti prekasno."

"Johnny..." rekao je Fredo molećivo.

A onda je sve prekrilo mrak.

IX

Kad sam došao k sebi, sunce mi je lupalo u spuštene kapke. Iz toga sam zaključio da je jutro, i da sam na otvorenom. Mudrica mala. Nekako mi ni jedno ni drugo nije odgovaralo očekivanom stanju, pa sam pokušao otkriti zašto. To je bilo malo teže, jer me glava boljela kao da sam noć proveo lupajući njome o zidove katakombi, i... tu sam se sjetio.

Još uvijek ne otvarajući oči, popipao sam oko sebe i pod rukom osjetio drvo. Pronašao sam oslonac, podupro se i uspravio u sjedeći položaj. Sad mi je sunce manje blještalo, pa sam se usudio otvoriti oči.

Sjedio sam – dakle, prije sam vjerojatno ležao – na klupi u parku ispred zgrade MGL-ovog ruterskog centra. I bio je dan, odnosno rano jutro. Prvi sljedeći potez bio je da si provjerim tajmer.

Dvadeset i dva sata i četrdeset i dvije minute.

Sranje. Prespavao sam jedanaest sati, izgubio sam Freda i Betu, a i nos mi je – to sam sad primijetio – bio pun mirisa anisa. Drugim riječima, nije bilo šanse da ih uspijem slijediti.

Već sam pomislio da stvari ne mogu postati ništa gore kad su preko mene pale dvije sjene. Bila su to dva tipa u tihim poslovnim odijelima, opremljena sunčanim naočalama i vrlo, vrlo diskretnim ispučanjima pod miškom.

"Gospodin Gobac?" rekao je jedan od njih. U takvim situacijama nema svrhe praviti se blesav, a i tip nije imao ruski naglasak.

"Da, ja sam", rekoh.

"Netko vas želi vidjeti."

Nevoljko sam ustao. "Smije li se znati tko je taj netko?"

"Gospođa koju poznajete." Drugi tip nije ništa rekao, samo je podigao ruku i isto tako diskretno elektropter spustio se u park preko puta moje klupe.

"Kako ste me našli?" upitao sam dok smo išli prema kopteru. Sofijini dečki trebali bi biti ljubazni prema meni, ovo s odijelima i ispučanjima je kod njih bila samo standardna procedura.

"Po signalu vašeg Instafona™", reče glasnogovornik. "Prvo smo vas tražili kod kuće, a kad smo čuli da vas nema, to je bio najjednostavniji način."

Mozak mi je pokušavao složiti nekakve kockice, ali nije uspijevao. Onaj šutljivi je sjeo kraj pilota, a glasnogovornik i ja zavalili smo se u stražnje sjedalo, i kopter je uzletio. Nakon jedanaest sati na klupi, moram priznati da mi je prijalo sjediti u luksuzu: prava imitacija kože, zvučna i termička izolacija kabine, ormarić s pićima. Još uvijek mi je nešto zujalo po umu, ali bio sam previše mamuran da bih mogao uhvatiti što. Vjerojatno su mi, nakon što su me klepili po glavi, još i dali nešto što me izbacilo iz stroja na dulje vrijeme.

"Ima li kave?" upitao sam.

"Naravno."

Grijući si još malo utrnule prste na plastičnoj šalici koju sam dobio čas kasnije, pokušavao sam shvatiti zašto. Dobro, mogao sam shvatiti svakog tko se boji Male Rusije, ali svejedno mi se Fredova reakcija činila pretjeranom. A bilo je tu i još nešto, što me počelo mučiti dok sam razgovarao s Fredom, ali nikako nisam mogao odrediti što.

A onda smo već bili nad obalom.

Iz predostrožnosti, nonna Sofia živi na plovećem otoku: isto kao Neonippon ili Serenissima Ressurrecta, samo puno manje. Na taj način potpada praktički samo pod komunalne zakone, premda *La Traviata* nema pun status samostalne jedinice. Registrirana je u Novom Šangaju, koji je i sâm dvojne prirode (dijelom orijentiran na kineski konzumokomunizam, dijelom dio Azijske Asocijacije Neootočnih Zemalja) tako da ima jako puno prostora za manevriranje. Obično se zadržava u toplijim vodama – uspkros redovnim flasteriranjima i nanotretmanima, nonna Sofia nije više baš najčvršćeg zdravlja – ali sad je bila usidrena pred obalom Kraljevine Dalmacije. Logično: i Dubrovačka republika i TR Istra bile su članovi ZTR-a, pod zaštitom svoga konglomerata i s izravnom podrškom Serenissime Ressurrecte. Sikato-Raffie nisu baš bili u najboljim odnosima s njima, i ovo je bilo jedino mjesto gdje su se mogli usidriti a da ne djeluje kao da pokušavaju prijetiti.

Kad smo sletjeli, dali su mi da zadržim svoju još nedokrajčenu šalicu kave – savršene kave, moram dodati, kakvu se ne može dobiti bilo gdje – i odveli me u jednu od rubnih zgrada, na samoj obali. Prostran zimski vrt prozirnih biostaklenih zidova i krova bio je prepun palmi i šarenih papagaja. S nonninim novcem, čovjek može svoju klimu voditi sa sobom.

"Kako si, Johnny?" rekla je Sofia prijazno kad me ugledala. Sjedila je u ogromnom naslonjaču od ratana obloženom prašumski zelenim jastučićima, s tri škotska terijera pod nogama. Iza naslonjača, tih i savršeno uredan kao i uvijek, stajao je njen drugi unuk, Andrea, sin Pietrove sestre Sadako.

Za razliku od većine Sikato-Raffia, Andrea je izrazito povukao na starojapansku stranu obitelji: imao je gustu crnu kosu, izdužene oči i visoke jagodice. Samo su prilično taman ten i krupna građa govorili o miješanom podrijetlu. Sjedeći ispod njega u besprijekornom kimonu, Sofia je djelovala još krhkije i sitnije nego što sam se sjećao. Ili mi je to moja podsvijest pokušavala nešto reći?

Kimnuo sam Andrei, prišao Sofiji i poljubio joj ruku prije nego što sam sjeo. Neke stvari naprosto nije pametno zanemariti.

"Drago mi je što te vidim, nonna Sofia", rekao sam. "Kako si? Kako je familija?"

Sofia je pogledala šalicu stisnutu u mojoj ruci i nasmiješila se. "Ponudit ću ti sljedeću šalicu kad ovu dovršiš", reče. "I dobro sam, hvala."

"A ostali?" Nadao sam se da ću doznati koliko zna. "Dugo se nismo vidjeli"

Sofia se osmjehne. "Znaš kako to ide... posao, gužve... Sadako se nedavno rastala."

"Opet?" Nonna Sofia nije odobravalala rastave, ali njena mlađa kći ih je pretvorila u hobi. "A Pietro?"

"Oh, on je u Addis Abebi, radi na postavljanju novih platformi." Platforme za uzgoj algi bile su, službeno, glavni izvor prihoda za obitelj.

Za Freda se nisam usudio pitati. Umjesto toga, otpio sam još malo svoje bolivijanke, i upitao: "A čemu dugujem ovo zadovoljstvo?" Razgovor sa Sofijom je uvijek morao biti neka vrst igre. Vrlo opasne igre.

"MGL, Johnny", reče Sofia. "Što se tamo događa?"

"Zašto misliš da ja to znam?"

"Zato što se od jučer pretvaraš da si potencijalni investitor i bauljaš po njihovom terenu. Znaš da ja imam svoje izvore."

Znao sam, a neke od njih sam mogao i identificirati. Vrtar u *Dubrovačkoj republici*, na primjer; nonna Sofia jako je voljela kao obavještajce koristiti tipove koji djeluju kao da im je IQ negdje na temperaturi nekadašnjeg New Yorka. U minusu.

"Dobro", rekoh. "Što te zanima?"

"Sve. MGL je velika investicija, čak i za nas, a čini mi se da stvari ne idu glatko. Što se događa?" Mahnula je rukom, i Andrea joj je u krilo spustio privekran. Uključila ga je i povukla prstom po rubu dok nije našla ono što je tražila. "Četiri pokušaja sabotaze od početka izgradnje centra", čitala je. "Negativan publicitet po frinetu. Glavni dizajner nedostupan bilo kome. CEO koji je po svemu sudeći nestao s lica zemlje četiri dana prije velikog otvaranja..." Podigla je pogled. "I sad ti."

Odložio sam šalicu na stol. U Sofijinom glasu nije bilo optužbe, ali ona je bila prepristojna za tako nešto. Ako zaključim da sam zbog nečeg kriv, naprosto ću nestati.

"Misliš da bih ja išao protiv tebe?" uzvratilo sam, još uvijek nastojeći dobiti na vremenu.

Sofia odmahne glavom, vraćajući privekran Andrei. "Ne. Ali nisi se u to upetljao samo iz hobija, i nisi tip koji bi investirao u nesigurne nove tehnologije. Svi tvoji prihodi dolaze iz konzervativnih izvora."

To je bilo točno. Duboko sam udahnuo. Vrijeme za istinu. Ne nužno cijelu i samo, ali bar dio.

"Istina", rekoh. "Znaš da živim s tri štakora?"

Sofia se osmjehne. "Svi to znaju, Johnny."

"Netko je oteo jednog od njih."

Sofia se mogla dobro pretvarati kad je htjela. Ali, u ovom slučaju, nisam vjerovao da bi htjela; nije imala zašto. Izraz njenog lica bio je iskreno začuđen. "Oteo?!"

Kimnuo sam. Iskustvo me odavno naučilo da je uvijek najpametnije kombinirati najmanju moguću količinu laži s najvećom mogućom količinom istine ako želiš imati i najmanju šansu da se provučesh. Pogotovo kad se radi o nekome kao što je Sofia Sikato-Raffia. Temelj istine smo složili, sad je došao red na sloj laži.

"Ne znam tko." Pa opet sloj istine. "Ali zaprijetili su da će ga ubiti ukoliko ne pronađem Freda prije pokretanja MGL-a."

Sofijine obrve su se začuđeno podigle. "Stvarno? I nemaš pojma tko je u pitanju?"

Ako joj kažem da je u pitanju Pietro, možda će mi i povjerovati, ali to bi moglo ugroziti Aleka... a i mene. "Nisam se ni trudio saznati. Alekov život mi je previše važan da bih ga riskirao tako

glupo."

Promatrala me stisnutih očiju. Čeznuo sam da potražim utočište u svojoj kavi, ali znao sam da bi to izgledalo sumnjivo, pa sam stisnuo zube i izdržao njen pogled.

"Zašto mi nisi to odmah javio?" upitala je konačno. Vjerojatno joj je bilo jasno da nešto skrivam, i mogao sam se samo nadati da će pretpostaviti kako je to ono što me muči.

Sad sam smio posegnuti za kavom. "Iskreno?" Otpio sam. "Bojao sam se da... ne reagiraš malo prejako."

"Misliš, da pošaljem konjicu a tvoj štakor strada kao usputna žrtva?"

"Tako nešto." Odložio sam praznu šalicu. "Usput, otkud *ti* znaš da je Fredo nestao?"

Nasmiješila se. "Johnny." To je vjerojatno značilo nešto tipa *Znaš da se takve stvari ne pitaju*, ili tako nešto. Vidjevši da mi je šalica prazna, mahnula je rukom a odnekud iz dubine zimskog vrta stvorio se poslužitelj s pladnjem i svježom šalicom. Ova je odgovarala Sofijinoj, savršena tanka keramika oslikana apstraktnim motivima mondrijanovskog stila. Po obliku sam vidio da se radi o kasnom Starcku: Sofija voli starine, i smatra ih ulaganjem za budućnost. I u pravu je. Samo jedna šalica s tanjurićem vjerojatno bi kupila pristojan elektron, cijelim setom mogao bih otplatiti svoju kuću.

"Znaš, Johnny," rekla je Sofija kad smo opet ostali samo nas troje, "Fredo je oduvijek bio beba u obitelji. Andrea je, naravno, imao prednost zato što je stariji, a, moram reći, i pametniji." Okrenula se Andrei i stisnula mu ruku na naslonu svoga sjedala. "To ništa ne može promijeniti."

Andrea se na ovo samo blago nasmiješio. Za njega je i to bilo puno. Recimo samo da on nije tip s kojim je pametno sjesti za pokeraški stol.

"Ali jako sam ponosna na Freda što nam je uspio osigurati ulagačko mjesto u MGL-u, znaš." Još jednom je stisnula Andreinu ruku i opet se okrenula k meni. "I ne samo to: privukao je i druge velike investitore. Već samo to što je dovuкао Agojane je velika stvar."

To mi je zazvučalo čudno. "Agojani? Zar vi niste u svađi?"

Sofia odmahne glavom. "Zaboga, ne. Mara Agojan išla je sa mnom u školu." Vidjevši moj zbunjen izraz lica, objasnila je: "Ona je prateta Mladena Agojana. Mi često surađujemo. A što se tiče MGL-a..." Slegnula je ramenima. "MGL je dovoljno velik za sve." Odjednom, nagnula se naprijed i spustila mi ruku na koljeno. "Tu je u pitanju *strašno* puno novca, Johnny. Sve prepreke na putu MGL-u moraju se ukloniti, na ovaj ili onaj način. Ti znaš da ja oduvijek više volim spriječiti nego liječiti."

Progutao sam. Na određeni način, mislim da je Sofiji bilo stalo do mene. Možda zato što sam bio potpuno drugačiji od ljudi koji su je inače okruživali – a, u vrijeme kad smo se upoznali, i posve nezainteresiran za očuvanje vlastitog života, tako da sam joj se usuđivao i proturiječiti i govoriti stvari koje nije željela čuti. A, da budem sasvim iskren, i meni je ona bila, na neki posve neobjašnjiv i apsolutno nerazuman način... pa, draga. A sad mi je govorila da samo toj čudnoj, nikad definiranoj naklonosti između nas mogu zahvaliti što sam još uopće živ. I da, koliko god razumijevanja možda imala za moju neortodoksnu obitelj, neće oklijevati da je žrtvuje ako to bude potrebno.

"No, sad kad smo raščistili sve nesporazume," rekla je, opet se naslanjajući, "neću te više zadržavati. Samo očekujem da ja prva doznam gdje je Fredo, kad ga nađem."

Uzdahnuo sam. "Ako ga nađem."

Sofia me pogledala ispod oka. "Imam puno povjerenje u tebe, Johnny."

To je pak mogla biti prijetnja ili obećanje. Nisam imao snage ni volje da pokušam doznati što.

"Hvala ti, nonna", rekao sam i ustao. "I hvala na kavi."

"U svako doba, Johnny", odvrtila je Sofia. "Ang i Donnie će te odvesti kamo god hoćeš." Moja dva pratitelja u tamnim odijelima ponovno su se pojavila na vratima.

Izašao sam bez pozdrava.

X

Zatražio sam da me odvezu natrag u Zagreb. Putem sam pokušavao pobrojati sve što znam u ovoj sve kompliciranijoj priči i vidjeti kako se djelići slagalice uklapaju... odnosno, mogu li se uopće uklopiti.

Za početak, izgledalo je da svi povezani s MGL-om lažu: Fredo i Beta nedvojbeno, Pietro vrlo vjerojatno (ako je to uopće *bio* Pietro), Sofia posve sigurno, samo nisam znao u čemu. Mario mi se nije činio problematičnim, ali sam bio prilično siguran da mi i ne može bogzna koliko pomoći. U svakom slučaju, on je bio na sigurnom, to sam provjerio Instafonom™, kao i Biserka i Dipi. Sve troje su se još uvijek trudili iskopati neki konkretan podatak o MGL-u, i zasad nisu uspijevali. Po svemu sudeći, McGuffinov link doista je bio u središtu svega – ali čak se ni McGuffina nije nigdje moglo naći, a meni zbilja nije trebala još jedna nestala osoba.

Imao sam još i neodređene tragove koji su vodili prema Anđelima Mievillea, i problem rusko-zagorske mafije koja možda jest a možda i nije progonila Alfreda. Kamo god pogledao, sve mi se činilo zbunjujućim i nejasnim; jedino u što sam bio potpuno siguran bilo je da mi preostaje još samo dvadeset sati i dvadeset pet minuta da pronađem Aleka. I zato sam odlučio vratiti se onome što mi najbolje ide.

Ruterski centar ne bi mi koristio – ako su se sjetili natrpati anis meni u nos, gotovo je sigurno da nisu zaboravili isto napraviti i s podzemnim skloništem. Ali bio sam prilično siguran da ću, nađem li Betu, pronaći i Freda. A nisam vjerovao da se ona usudila vratiti u hotel.

Čim sam stigao u Zagreb, otputio sam se u *Dubrovačku republiku*. Na vratima je sad bio drugi vratar, ali istog tipa. Kad sam mu prišao i kroz kašalj rekao "Šalje me Sofia" čovjek me samo pogledao i uzvratilo: "Kako vam mogu pomoći?"

Suradnja sa Sofijom ima i svojih prednosti. "Beta Agojan. Je li se odjavila?"

Vratar je pogledao na svoj ručni ekran i odmahnuo glavom. "Soba je rezervirana do sutra, ključ je posljednji put upotrijebljen prije petnaest minuta."

Petnaest minuta? To se nije nimalo slagalo s mojim pretpostavkama, ali prilika je bila predobra da je propustim. Projurio sam kraj vratara ni ne zahvalivši mu i požurio do Betine sobe.

Već pred vratima me zapahnuo miris parfema – ali ne Betinog. Zar je moguće da su mislili i na to? Ušao sam bez kucanja.

I našao se pred Betom. Samo miris nije štimao. Na trenutak sam zastao u vratima, zbunjen.

"Da?" rekla je žena, oštro me promatrajući. Na drugi pogled, bila je niža i nešto sitnije građe nego Beta, ali proporcije su joj bile jednako savršene. "Vi ste?" Glas joj je također bio malo viši.

"Gobac", rekao sam. "Johnny Gobac."

Njeno se lice omekšalo. "Ah. Čula sam za vas od nonne Sofije." Prišla je i pružila mi ruku. "Ja sam Alfa Agojan."

"Betina sestra?" Znao sam da Mladen Agojan ima dvoje djece, ali prije se nisam trudio naći

preciznije podatke o drugoj kćeri. Sad sam nehajno zavukao ruku u džep i Dipiju poslao poruku: *AlfaAgjn. Čkrj.*

"Tako je." Mahnula je rukom prema sobi. "Nadala sam se da ću ovdje pronaći neki trag o tome gdje je. Vi ne znate, pretpostavljam?"

"Ne. Zato sam i ovdje." Premda je bilo uzalud: ispod Alfinog parfema, mogao sam osjetiti samo miris anisa. Dakle, ipak jesu mislili i na to.

Odjednom, Alfa je bijesno puhнула. "Tako me ljuti! Tako me ljuti! Svaki put isto!" Prišla je ormariću s pićima i natočila si nervoznim pokretima. "Od malih nogu, s Betom samo imamo problema!" To se nije slagalo s onim "silno sposobna kći". Stvari su postajale sve čudnije i čudnije.

Još k tome, bilo je nestvarno promatrati Alfu kako gotovo na las ponavlja Betine jučerašnje kretnje. "Znate kakav je bio prošli Betin solo izlet? Krijumčarenje žita iz Sibira!"

Očito mi je Sofia osigurala status čovjeka od povjerenja. I sasvim očito Sikato-Raffie i Agojani nisu bili u svađi. Alfa je nastavila: "Ne krijumčariš *žito!* To se radi sa stvarima koje se isplate: algino sjeme, proteinske matrice, stvari koje su male i vrijedne."

"Kao glava Alfreda Garcije."

Alfa je odložila svoje piće i iznenađeno me pogledala. "Znate za to?"

Glava Alfreda Garcije bilo je modificirano sjeme za prehrambene alge, koje je moglo rasti i u slatkoj vodi. Razvili su ga u Brazilu, i, budući da su oni jedna od najjačih predsimboličnih ekonomija, ljubomorno su čuvali njihovu tajnu. Mogao sam zamisliti koliko bi Agojanima, koji su uglavnom bili ograničeni na kopneni uzgoj, značilo takvo sjeme.

Kimnuo sam glavom. "Nekad sam bio agroinženjer."

Iako se više nisam bavio svojim poslom, još sam pratio situaciju u prehrambenoj industriji. I znao sam da je, prije otprilike šest mjeseci, netko pokušao ukrasti glavu Alfreda Garcije. A nedugo nakon toga uhvaćen je konvoj krijumčarenog žita iz Sibira.

Stvari su mi odjednom sjele na mjesto: i Alfredo je, neposredno prije priče s MGL-om, bio radio na platformi za uzgoj algi blizu Brazila. A, po svemu sudeći, Beta i Fredo u jednom su bili isti: imali su velike – i loše – planove. Sve do MGL-a.

"No, onda vam ne moram tumačiti." Stresla je glavom. "S njim uvijek isto. Nije dovoljno što ima problema s..." Oklijevala je, a meni su u glavi zazvonila sva zvona. A onda je zazvonila i Dipijeva linija.

Znm, odtekstao sam mu. Nje sstr ng brt.

"S određivanjem rodnog identiteta?" pokušao sam pomoći Alfi.

Sad je već puno toga imalo više smisla. Sofia jedva da je tolerirala brojne razvode svoje kćeri; teško da bi ikad prihvatila istospolnu vezu, kamoli brak, koliko god legalan bio u većini svijeta. I to je bio dovoljan razlog da i meni slažu. Vjerojatno se nisu nikome usuđivali povjeriti.

Samo što nam to nije pomagalo da ih pronađemo, a nije objašnjavalo ni druge čudne stvari koje su se događale oko MGL-a.

Odjednom, shvatio sam da po prvi put imam pred sobom nekog tko bi mi mogao pružiti bar dio objašnjenja. "Alfa," rekao sam, "koliko vi znate o MGL-u?"

Nemoćno je slegnula ramenima. "Skoro ništa. Ja tati pomažem u poslu, i obično nemam baš puno veze s komtehnom."

"Ali dali ste nekome da pregleda dokumentaciju? *Imate* nekakvu dokumentaciju?"

Kimnula je. "Imam pristup do nje. Mislite da je Betin nestanak povezan s MGL-om?"

Nisam htio trčati pred rudo više nego što sam morao. Ali budući da je moj primitivni plan propao, više nisam imao drugog izbora.

"Vrlo vjerojatno."

"Dobro." Alfa je iz svoje torbice izvadila Unikom™ i utipkala nešto u njega. "Poslala sam vam adresu i lozinku. Slobodno pogledajte što god želite."

Dok sam ja prenosio podatke Dipiju i Biserki, Alfa je uzdahnula i krenula prema vratima. "Ja ću se vratiti do Sofije," rekla je. "Imate li kakvu poruku za nju?"

Odmahnuo sam glavom. "Još ne." A ni ovdje više nisam imao što raditi. "Idete zrakom?"

"Naravno."

"Možete me onda odbaciti do kuće?"

"Bez problema."

Dok smo se vozili, imao sam priliku provjeriti kako bi Betina pojava djelovala na mene da nije bilo feromonskog parfema. Odgovor je bio – znatno slabije. Premda je doista bila opako blizu savršenstvu, Alfa Agojan bila je samo jako lijepa žena: ništa od one pseće čežnje koju sam bio osjećao prema Beti nije se pojavilo. Gotovo kao da je Beta namjerno iskoristila – odnosno iskoristio – moju najveću prednost, tako da je pretvori u nedostatak.

Ali to bi značilo da je otpočeta znala tko sam i zašto sam došao. Još uvijek je bilo previše dijelova koji se nisu uklapali u moju slagalicu. Mogao sam se samo nadati da će nam Alfini podaci pomoći da ih nekako uklopimo.

Ali nisu. Mario, Biserka i Dipi prošli su kroz njih uzduž i poprijeko, no nisu mogli pronaći ništa što bi im makar dalo naslutiti po čemu se, zapravo, McGuffin Link razlikuje od postojećih načina povezivanja. Vrijeme koje su oni proveli tragajući za tehničkim ključem MGL-a, ja sam proveo tražeći ljudski ključ, s podjednako malo uspjeha. Pascal McGuffin nije imao svoga sajta, nije ga bilo u imeniku ni za Instafon™ ni za Unikom™, nije bio član ni jedne registrirane mrežne skupine, a s njegove adrese javljala se automatska sekretarica. Sve što se moglo naći o njemu bila su govorkanja i teorije, jedna luđa od druge – uključujući tu i možda najluđu, koju sam pronašao na jednom Alekovom omiljenom mjestu gdje su se okupljali ljubitelji dvodića. Teorija je glasila da McGuffin uopće ni ne postoji. Sig koji ju je prvi iznio pravdao je to nekakvim dvodićkim običajem koji meni nije ništa značio (iako sam bio uvjeren da bi Alek znao tko je Alfred Hitchcock), ali zamalo da sam se bio sklon složiti s njim.

Na pamet su mi padale samo još dvije opcije.

"Vratit ću se do rutera", objavio sam. "Ako su i tamo sve zasipali anisom, mogu još samo otići Sofiji i sve joj priznati." Što, nakon one laži o Pietru, neće biti baš jako ugodno, ali ako mi pomogne da izvučem Aleka, vrijedit će svake cijene.

"Nije da se s tim ne slažem," ubacio se Dipi, "ali daj da nešto kažem. Kad u živo vidim ruter, proći ću k'o nož kroz puter, tamo ću sigurno naći ključ, shvaćanja jasnog upaliti luč."

"Hoćeš sa mnom?" S Dipijem konverzacija nije uvijek baš jednostavna.

"To nije blesavo", ubacila se Biserka u razgovor. "Tako bi mogao iskoristiti i svoj priključak."

"Upravo zato ja to i hoću," odvrati Dipi, "nije mi samo do izlaska noću."

"Dobro", rekao sam. Šesnaest sati i trideset devet minuta. "Idemo."

"A što ćemo mi?" upita Mario.

"Zasad ništa. Kad Dipi vidi ruter, možda ćemo trebati pomoć, ali on se odasvud može povezati s našim kućnim sustavom. Ti i Biserka ćete biti najkorisniji ovdje."

Izgledao je kao da mu nije posebno krivo. Hjah. Nedokučivi su putevi Kupidonovi. Ili tako nešto.

I tako smo se vratili u Zagreb.

*

Kad smo došli do rutera, mrak još nije do kraja pao, ali imali smo sreće i uletjeli neposredno prije smjene: dnevni miniWessonasi već su bili premoreni, noćni još nisu stigli. Probili smo se do unutarnjeg dvorišta bez ikakvih problema, ja sam pričekao u grmu dok Dipi nije obio promijenjenu šifru na ulazu u podzemni prolaz, pa smo se zajedno spustili u njega čim je stražar obavio zadnji, površni krug.

Kao i kad sam ja prvi put sišao, i Dipi se zapanjio što ruter nije odmah ispod zemlje. Slijedili smo kablove, putem kojim sam ja već prošao, a Dipi bi se svako malo uspeo do njih i gricnuo ih.

"Obične su ovo žice," objavio je prvi put, "podacima selilice. Hardver kažu ide stari, istina se tu ne kviri."

"Ali, je li to moguće? Ubrzati protočnost sa starim hardverom?"

"Jedan je poznat odavno dio, ali on nikome nije baš mio, kompresija velika, gubi se svašta, tko zna kakva je kompjuterska mašta. Probleme slične i Mario ima, kada osobnosti u mrežu snima, dio je riješio, dio još ne, pomoći nada se od tehnike ove."

"Znači, ti misliš da je ono što MGL obećava zapravo laž?"

"Još prije dan-dva rek'o bih tako, ali sad nisam siguran više, Marijev mapping otpisao bi svatko, pa ipak radi sve kako piše. Svašta se može, to ide sve brže, ali iz ove kože" – pokazao je glavom na kablove iznad nas – "samo laži se trže."

"Dakle stvar je u tom famoznom ruteru."

"Ono što trebamo softver je nov, ako je strpan pod ovaj krov."

"Ako nije, stari moj, više stvarno ne znam što bismo poduzeli."

I tako smo nastavili u tišini.

Sobica u kojoj se skrivao Fredo zjapila je prazna i mirisala na anis. Ali kablovi su skretali u zid nešto prije nje. Podigao sam se na prste i prebacio Dipija do rupe u zidu.

"Vrati se brzo", rekao sam mu. "Ne sviđa mi se pomisao da dugo ostanemo ovdje."

"Ništa ne brini, ja radim u tišini." Okrenuo se i namignuo mi. "I brzini." I nestao je među kablovima.

Ja nisam imao što raditi nego čekati ga i buljiti u tajmer. Četrnaest sati i pedeset i osam minuta.

I razmišljati. Po mojoj procjeni, koju prošli put nisam stigao provjeriti, bili smo na razini Tkalčićeve... skoro točno preko puta kafića u kojem smo Beta i ja sjedili kad je netko pucao na nas. Ako je to bilo točno, onda je Fredo mogao stajati iza pucnja. Sigurno je bio u vezi s Betom, možda je imao i šifru njenog GPS-a, i nije mu bio problem načas iskočiti iz svoga skrovišta, opaliti jedan pucanj u našem smjeru, i zatim nestati.

Ali zašto? Betu sasvim sigurno nije htio ubiti, a nekako sam sumnjao i da sam mu ja bio stvarna meta. Pa zašto onda opaliti u bilo koga? Zašto napuštati skrovište i izlagati se riziku? Samo da bi mene prestrašio? Premda je Fredo morao znati da se mene ne da tako lako prestrašiti.

Još uvijek sam imao previše djelića, premalo predodžbe o tome kako bi se i u što trebali uklapati. I do te sam nimalo korisne točke u svom razmišljanju došao kad sam u podzemnom prolazu začuo korake.

XI

Morao sam brzo misliti. Ako se radilo o čuvarima, nagrabusit ćemo u svakom slučaju. No puno je vjerojatnije bilo da je još netko pronašao Fredovo skrovište – i, tko god bio, vjerojatno neće biti raspoložen za prijateljsko čavrljanje.

Alfredov autentični sobičak nije nudio baš puno prostora za sakrivanje, a vrata na njegovoj drugoj strani, koja su po mojoj pretpostavci vodila van, bila su zaključana.

"Dipi," pozvao sam kroz Instafon™, "netko dolazi. Kako ti ide?"

"Softver je sav čudan, lud, uzalud mi dosad trud. Sve su šifre, bar to mislim, inače ih lakše slistim, al' za ovo, sve se bojim, sekunde još ni ne brojim. Ali mogu drugo nešto, ako se prespojim vješto."

Koraci su se približavali. Možda još stignem provaliti vrata koja vode na ulicu – ako smjesta krenemo.

"Dipi!" zavapio sam. "Nemamo vremena!"

"Samo još sekundu, dvije, cijeli download neće prije."

"Cijeli download?" Koraci samo što nisu zašli za posljednji ugao. "Što to radiš?"

"Ako ga u sebi nosim, lakše šifru koda kosim, možda ti to nije jasno, al' ak' pričam bit će kasno."

"Skidaš cijeli njihov softver u sebe?"

Ali Dipi se već provukao kroz rupu i ogledavao se za mnom. Pružio sam mu ruku i pojurio prema bivšem Alfredovom skrovištu dok se on još smiještao na moje rame.

Prekasno.

Iza nas, jedan dubok, poznati glas je rekao: "Gospodine Gobac, kamo žurite?"

Odahnuo sam. Sofijini ljudi.

"Sad više nikamo", odgovorio sam. "Nisam znao da ste to vi."

Ang i Donnie stajali su iza mene s izrazito neutralnim izrazima lica. To mi se nije sviđalo. Ali još uvijek sam bio "gospodin Gobac". Možda su se samo ljutili što su me opet morali tražiti.

"Idemo," reče onaj govorljivi, još uvijek nisam znao da li Ang ili Donnie, "gospođa nas čeka."

Ovog puta, skup u Sofijinom stakleniku bio je proširen, i uključivao je, uz Andreu, i Alfu Agojan – i Pietra. Nonna se presvukla: sad je bila odjevena u savršeno jednostavnu crnu haljinu, sa samo jednim redom bisera oko vrata. Ali još uvijek je sjedila u istom naslonjaču od ratana, i činilo mi se da ima pred sobom istu onu šalicu s kojom sam je ostavio.

Ang i Donnie uveli su nas bez previše ceremonije, pa sam se i ja tako držao.

"Nonna Sofia," rekao sam. "Mislio sam da ćeš mi dati priliku da ti se sâm javim." Trudio sam se u svoje držanje ubaciti povrijeđenost čovjeka koji je uvjeren da je u pravu. "Još nisam našao malog Alfreda, ali pronašao sam njegovo skrovište."

"Znam, Johnny," reče Sofia. Nije me ni pozdravila, ni ponudila da sjednem. To nije mirisalo baš dobro. "Našao si ga još sinoć."

Onaj ne-baš-dobar miris upravo je dobio aromu ribe koja je pokojna već koji tjedan. Nisam još ni smislio što bih rekao, a Sofia je nastavila: "Znaš, mogu shvatiti da mi to nisi htio spominjati. Možda nisi bio siguran, možda me nisi htio opterećivati dok ne budeš imao konkretnijeg rezultata..." Otpila je. "Sjedni, molim te," reče, "zaboljet će me vrat."

Nisam čekao da me dvaput ponudi. Otvorio sam usta da se pokušam uključiti u razgovor, ali nisam dobio priliku.

"Samo," nastavila je Sofia, "ovo večeras je već malo previše, moram ti reći. Ići meni iza leđa nije isto što i ne spomenuti neki novi trag."

Spustio sam glavu kao pokunjeni unuk.

"A ja sam sigurna da si ti imao neki novi trag, inače se ne bi vraćao tamo u ruter. Zar ne, Johnny?"

Pročistio sam grlo. "Nećeš me ponuditi kavom?" pokušao sam. Trebalo mi je vremena da smislim što bih rekao. Ako bude neophodno, morat ću ocinkati Pietra. Pogledao sam ga, ali on kao da nije brinuo ni za što. To je doduše bio njegov uobičajeni izraz lica, ali ja bih se bar malo brinuo da moja zavjera tako stoji pred otkrićem.

Osim ako iza zavjere uopće ne stoji Pietro. Tko god je lažirao Sofijinu pojavu, mogao je isto tako lažirati i Pietrovu: njegovu konfiguraciju nismo provjeravali.

Samo, ako iza Alekove otmice ne stoji Pietro, nisam mogao smisliti tko bi to bio. A vremena je bilo sve manje.

Trinaest sati i dvadeset devet minuta.

Sofia je mahnula rukom, ali izraz lica joj nije bio pretjerano oduševljen.

U tom trenutku, u uhu mi se javio Dipi: "Vijesti, Johnny, veliko čudo, nismo trčali pred rudo, u tom kodu nema ništa, šifra jedva skriva išta, open source sa prvog ugla, UI zapetljan k'o kugla, ali sve unutra isto, ništa novo niti čisto."

Stvari su se sad do kraja posložile. Pa naravno: *zato* se Fredo nije htio obratiti baki! Kad bi joj priznao da oko MGL-a ima problema, i Sofia bi mogla postati sumnjičava i otkriti da je McGuffin link samo velika laž.

Jsi sgrn? otekstao sam Dipiju preko džepa. Poslužitelj je pred mene stavio kavu.

"Negativ dokazat' nikad nije lako, ali rep mi slomi ako nije tako!"

Ako to prešutim, Sofia mi nikad neće oprostiti. Nisam imao izbora. A i nisam je htio pustiti da usrlja u nešto tako veličanstveno glupo. Tipičan Alfredo.

"Johnny?"

"Sofia," rekao sam, ne obazirući se na miomirisnu kavu, "ovo nije lako reći, ali... MGL je laž. MGL *ne postoji*."

"Kako to misliš, Johnny?"

Nisam mogao smisliti drugi, jednostavniji način da to kažem. Ali, naravno, ako je obitelj u to utukla toliko novca, nije bilo lako povjerovati da su ga uložili u praznu priču. Morao sam je uvjeriti.

"Nema ničeg u MGL-u što bi opravdalo obećanja koja daju u kampanji. To je samo stari, obični kod kakav se može nabaviti bilo gdje, zamotan u malo promijenjeno korisničko sučelje. Ni hardver ni softver nisu ništa novo."

Sofia me zamišljeno promatrala. Alfa Agojan nagnula se prema meni – pa da, i Agojani su uložili puno novca u MGL – i upitala: "Možete li to dokazati?"

"Naravno. Sve je tu." Potapšao sam Dipija. "U njegovom hardveru."

Sofia je pružila ruku i uzela Dipija s moga ramena. Bila je vrlo pažljiva – znala je sa životinjama – i gledala ga je izrazito zainteresiranim pogledom.

"Ah, slavni štakor s biosklopnim priključkom", rekla je. "Znači, sve je tu?"

"Sve." Još dok sam izgovarao tu riječ, shvatio sam da je to pogreška. Sofia ne bi uložila novac u nešto bez provjere, pa makar joj to predložio član obitelji – a *pogotovo* ako joj to predloži Alfredo. Sudeći po Alfinoj reakciji u hotelu, vjerojatno je isti stav imala i obitelj Agojan prema Betinim planovima. *Naravno* da je znala od početka – samo je mislila da bi plan mogao uspjeti.

"Sve je tu," ponovio sam, trudeći se da mi glas ostane čvrst, "ali može se i izbrisati."

Dobro, nisam ponosan na sebe. Ali volim svoju obitelj. To je sve što mogu reći.

Sve su oči bile uprte u Sofiju. Ona je gladila štakora, s još uvijek zamišljenim izrazom lica.

"To je lijepo, Johnny," reče konačno, "ali... to nas ostavlja s tobom." Potapšala je Dipijevo bijelo krzno. "Možemo li izbrisati i ono što je u tvojoj glavi?"

Brisanje pamćenja je skupa i opasna procedura. Znam to jako dobro; već bih se odavno dao resetirati da nije tako. Ali Sofia nije nužno imala na umu ništa tako komplicirano kao biotech.

Ja volim i sebe. Tužite me. "Znaš mene, Sofia", rekao sam. "Ja strašno lako zaboravljam." Do određene mjere, to je i istina: samo o Sofijinim poslovima pozaboravljao sam toliko toga da bih mogao ne napisati jedno pet-šest knjiga.

Sofia polako kimne. "Istina, Johnny", rekla je. "Ali... ovo je *veliko*, znaš. Jako je veliko. Moram zaštititi svoju..." – pogledala je prema Alfi – "ili, bolje rečeno, *našu* investiciju. Koja je, što je najbolje, potpuno legalna – pravni uvjeti koja dolaze u kutiji s našim softverom su tako složeni. A samo otvaranje kutije predstavlja prihvaćanje uvjeta." Nasmijala se, i polako je prešla prstom po Dipiju, od repa do vrha njuške. "To je Fredo smislio. Našao je to negdje kod povijesnih frikova na mreži."

Nisam se usuđivao pomaći ruku da išta odtekstam Dipiju, ali on se meni mogao javiti bez problema. "Jako mi je žao, Johnny, ali meni zvono zvoni," rekao je preko interne veze, "to što hoće stara dama prevara je, mrak i tama; ja to mreži moram javit', ili savjest si pozdravit'." I s tim riječima, ugrizao je Sofiju za prst i skočio joj s krila.

Sofijini terijeri jedva su dočekali svoju priliku, ali Dipi je bio brži. Andrea je skočio za njim i sudario se s Alfom, Sofia je dovikivala upute Pietru i Andrei, psi su lajali. U općoj gužvi, nitko u prvi čas nije ni primijetio da sam ustao i pojurio za Dipijem.

"Tamo! Desno!" dovikivao sam mu otvoreno, pokazujući prema biostaklenom zidu koji je gledao prema moru. Tamo su stajali čamci, naša jedina šansa za bijeg.

Ali Dipi kao da me nije ni čuo: odjurio je ravno do zida, do mjesta gdje je biostaklo zamijenila metalna ploča. Tamo je stajao kineski ormarić od lakiranog drveta, i Dipi je očajnički šapama čeprkao po njemu, trudeći se da ga otvori.

Nisam shvaćao zašto, ali odgurnuo sam Andreu i otvorio Dipiju vrata ormarića. Unutra je stajala konzola očito povezana na ostatak kućne mreže... a time i na frinet. Dipi se uzverao u ormarić i uštekao se u konzolu.

Andrea me pokušao odgurnuti, zahrvali smo se, a krajičkom oka vidio sam Pietra kako bespomoćno stoji sa svojom Berettom u ruci i čeka da mu se meta umiri – ili bar da mu nećak više ne bude

na putu za pucanj.

Sofia je sa svoga mjesta doviknula: "Pucajte u ormar! U štakora!"

Poslušan kao i uvijek, Pietro je smjesta krenuo u stranu, da može neometano opaliti. Ja sam uspio Andreu odgurnuti ravno u njega; obojica su zateturali i pali na pod. Na trenutak sam ostao sâm pred konzolom.

U sljedećem trenutku, kakofoniju Sofijinih dovikivanih uputstava i uzbuđenog lajanja triju terijera koji su nanjušili štakora nadjačao je pucanj.

Alfa je mirno spustila svoj miniSauer, a ja sam se okrenuo.

Dipi je ležao pred konzolom, još uvijek uštekan, i krvario.

U mene su bila uperena bar tri oružja.

"Samo jedna mreža vrijedna," čuo sam na internoj vezi, sasvim slabo, "i slobodna nije bij..."

I onda mi je pao mrak na oči.

Mislite što god hoćete: i ja sam prije mislio da je to samo kliše, samo glupi izraz kojim se kao smokvinim listom prikrivaju trenuci koje bi ljudi radije zaboravili. Ali nije. Nekoliko trenutaka stvarno nisam znao što radim, a nisam, mislim, ni mario. Kad sam opet stekao kakvu-takvu kontrolu nad sobom, Dipi je bio u džepu moje jakne, u jednoj ruci sam držao ostatak konzolnog ormarića, Pietro i Andrea ležali su na podu, a Alfa je držala ruke u zraku i vrlo, vrlo zabrinuto zurila u cijev Berette u mojoj drugoj ruci.

"Tamo", rekao sam joj, glavom pokazujući prema zidu koji je gledao na obalu. "Kreni!"

Kad smo prišli zidu, razbio sam ga ostatkom ormarića i uhvatio Alfu oko pasa, prislanjajući cijev pištolja o njena rebra.

Pogledao sam preko ramena. Iza mene je ostajao razoreni zimski vrt Sofije Sikato-Raffia i dvojica njenih nokautiranih rođaka.

Ti bokca, nisam znao da sam *toliko* suicidalan.

"Oprosti zbog nereda, nonna", rekao sam, ni sâm ne znajući mislim li ozbiljno ili sam još suicidalniji.

Sofia je odmahнула glavom kao da to nije važno, a onda sam gurnuo Alfu kroz razbijen prozor i pošao za njom.

XII

Kao što sam i pretpostavljao, vani je nekoliko čamaca bilo privezano uz mali molić. Odvukao sam Alfu do jednog od njih, ugurao ga u njega i nimalo džentlmenski je zveknuo kundakom pod bradu, tako da ne moram još i o njoj brinuti dok vozim. Čim sam se odvojio od otoka, okrenuo sam se i opalio po jedan metak u preostale čamce. To će ih malo usporiti.

Vozeći gliser jednom rukom, pištolj sam odložio na upravljačku ploču a drugom rukom aktivirao svoj Instafon™.

Trebao mi je, kao prvo, zbog ugrađenog GPS-a: jurio sam punom brzinom, po mraku, a nisam imao pojma čak ni gdje se točno nalazim.

Kao drugo, htio sam čuti ono *Dvanaest sati i četrdeset i osam minuta*. Trebalo mi je. Tanušni, umjetni glas bio je jedina nit koja me povezivala sa stvarnošću. Koji sam ja idiot, pomislio bih čim bih si to dopustio; jurim nepoznatim vodama, bez Aleka, s otetom kćerkom prehrambenog baruna, dvoje nestalih

mafijaških klinaca, i mrtvim Dipijem. I s bijesnom Sofijom Sikato-Raffia iza sebe. Koji idiot!

Načas kao da sam se vratio u trenutak kad sam prvi put čuo za Japotes, kad je najveći dio starog Japana nestao pod vodom ili stradao u tsunamiju koji je uslijedio. Ja nisam bio tamo jer sam imao posla, ali moja žena i kćer jesu. Mary je odvela Randy sa sobom na arheološki lokalitet na kojem je radila toga ljeta, a ja sam im se trebao pridružiti nekoliko dana kasnije, kad završim sa svojim poslom. Spajanje ugodnog s korisnim, Maryn rad na doktoratu i obiteljski praznici. Obitelj, koju sam izgubio i nikad više nisam pronašao, premda sam se samo zato pretvorio u Krvosljednika, premda sam bio spreman i dušu prodati vragu ili organiziranom poslovanju da bih ih mogao tražiti.

I obitelj koju sam stekao puno, puno kasnije, kad joj se više nisam nadao, obitelj od tri nabrijana štakora, mala, čudna, ne baš prava stvar, možda, ali jedina koju sam imao.

Nisam je htio izgubiti... i već sam ponovno počeo s gubljenjem.

Dvanaest sati i četrdeset i sedam minuta.

Pronaći ću Aleka, moram ga pronaći, samo ako budem dovoljno svjestan da smislim kako.

Automatski sam cik-cakao gliserom, trudeći se da ostanem priseban. GPS mi je rekao gdje se nalazimo: bili smo bliže TR Istri nego što sam se bio nadao, i ta činjenica dala mi je začetak plana. Samo moram preživjeti da dođem do njihovih voda i bit ću siguran. Toliko o tome.

Ali Alek, ali Alek. Morao sam zanemariti sve ostalo, ne nadati se pogađanju, zaboraviti Alfreda i skoncentrirati se samo na to da pronađem Aleka, živog i zdravog.

Samo, tko ga drži? Pietro sigurno ne, kao ni Sofia, ni Alfa Agojan. To mi je ostavljalo zagorsko-rusku mafiju koja proganja Freda (ako!), ili mrežne anarhiste koji pokušavaju sabotirati MGL. Tko god bio, razmišljao sam dalje, dao si je puno truda da baš *mene* uvuče u priču. Za to je morao imati neki razlog. A moja glavna i najpoznatija osobina, jedino što me odvajalo od ostalih, bila je nabrijana sposobnost njuha i praćenja.

Koja mi u ovom slučaju uopće nije koristila. Dakle, morao sam imati nešto drugo što nitko drugi nije imao. Ali što?

A onda sam shvatio. Odgovor mi je bio u džepu.

Glupo sam se brinuo zbog svoje stare slave, i bio sam potpuno u krivu. Nisam više bio toliko poznat kao Krvosljednik – konačno, do one priče u Regparku Lika godinama jedva da me itko povezivao s njim – koliko kao Čovjek Sa Štakorskom Obitelji. A ona je uključivala i Dipija, s njegovim biosklopom, dovoljno brzog i dovoljno malenog da se provuče do MGL-ovog rutera i skine iz njega podatke potrebne da se dokaže kako je MGL laž. Nabrijani štakori su rijetkost, a nabrijani štakori s biosklopovima još veća rijetkost. Zapravo, Dipi je vjerojatno bio jedini. Tko god stajao iza svega, htio je mene samo zato što je htio Dipija.

A to me, neizbježno, vodilo natrag do mrežnih anarhista. Morao sam pronaći Anđele Mievillea.

Ali prvo sam morao stići do kopna.

Mrak je već do kraja pao. To je bilo dobro, jer me gliseri koje sam čuo daleko iza sebe nisu mogli vidjeti. Vozio sam samo po GPS-u, i u sebi brojao minute dok ne stignem do obalnih voda TR Istre.

Vodu ispred mene osvijetlio je mlaz iz zraka: elektropter. Naravno. Skrenuo sam sasvim malo, tek toliko da izbjegnem izravno svjetlo, i isključio GPS. Samo sam se morao držati obale: već sam vidio svjetla Podhuma i Trsatskih platformi. Nastavim li ravno, začas ću dospjeti do Pazina.

Iza mojih leđa, Alfa se pomakla i promrmljala nešto nerazumljivo. Znao sam da neće pucati na nas ako budemo blizu, pa sam je opet privukao k sebi i odbrojao sekunde.

A onda se u nas uperilo neko svjetlo s razine mora, a naš radio sustav je progovorio: "Dobro došli u teritorijalne vode Turističke Republike Istre. Želimo vam ugodan boravak kod nas. Istovremeno, moramo vas upozoriti da kršite odredbe o brzini plovidbe u ovom području i zamoliti vas da usporite. Identificirajte se i predočite svoju kreditnu sposobnost ako dolazite iz simbolične ekonomije, svoju robu ako ste iz predsimbolične ekonomije, odnosno svoja pisma povjerenja ako ste iz postsimbolične ekonomije. Unaprijed hvala, pozdravlja vas turistička uprava TR Istre."

Ispustio sam dah koji nisam ni znao da sam držao.

"Dobra večer," rekao sam, "ja sam Johnny Gobac, ID slijedi." Spustio sam ruku do upravljačke ploče i pustio je da prepozna moj otisak. "Na putu sam za Pazin, i silno bih cijenio kad biste mogli onaj elektropter upozoriti da povređuje vaš zračni prostor."

"Dobro došli u Istru, gospodine Gobac", odgovorio je glas. "A za naš zračni prostor ne brinite, sve je pod kontrolom."

I doista, dok sam ja još usporavao gliser, elektropter je načas zastao u zraku, a onda se poslušno okrenuo.

Daleko, na samom rubu obzora, moglo se naslutiti više nego vidjeti isijavanje ogromne polukugle šarenog svjetla, poput još jednog sunca. Serenissima Ressurecta, najснаžnija država ZTR-a, sklop plovećih platformi koji je usprkos svojoj posvećenosti turizmu u arsenalu imao i leteće lavove, divovske hobotnice i gerilske sirene. Čak ni Sofia nije se htjela upuštati u sukob s nekim koga štiti nova Venecija.

Bili smo na sigurnom.

*

Još i prije nego što smo stigli u Pazin, javio sam se svome starom prijatelju Orlandu, tako da nas je dočekaao na molu. Gurnuo sam mu još polumamurnu Alfu u ruke s uputom da je dobro čuva, a sâm sam se uputio prema najbližoj javnoj virsim utičnici. Ako moja rasprava s Anđelima Mievillea krene krivo – a živci su mi već bili dovoljno tanki da to bude sasvim realna mogućnost – nisam htio Orlandu na leđa navući još i mrežne anarhiste.

Prije nego što sam krenuo u Mieville, samo sam se kratko javio Mariju i Biserki.

"Pripremite se za polazak," rekao sam umjesto pozdrava, "još ne znam kamo ali javit ću vam čim doznam."

"Johnny!" uzvratila je Biserka. "Što se dogodilo? Cijela mreža bruji... Dipi je počeo objavljivati podatke... i..."

"Dipi je kod mene u džepu." Spustio sam ruku i opipao sitno, već pomalo hladno krzneno tijelo. U želucu mi se stislo. Ne, sad nije vrijeme za to. *Jedanaest sati i trideset i šest minuta.*

Biserka mi je počela još nešto govoriti, ali nisam imao vremena za to.

"Javit ću se kasnije", rekao sam i prekinuo vezu.

A onda sam se uštekao i unio edresu Mievillea.

XIII

Našao sam se na istoj onoj ulici kao i prvi puta, samo što su tipovi s prozora ovaj put spuštali barometar na konopcu, a promatralo ih je dvoje tipova koji kao da su ispali iz biografije Marilynna Mansona, sve sama crna koža, blijeda put i različite oči. Oni su mi bili najbliži, pa sam se upravo k njima i uputio.

"Dobar dan", rekao sam. "Oprostite što smetam, ali tražim nekog."

Jedno od njih dvoje, stvorenje duge crne kose i teško odredivog spola, pogledalo me začuđeno. "Otkud ti?" upita me.

Namrštio sam se. "Otkud ja?"

Stvorenje kimne. "Ti si Johnny Gobac, zar ne? Dipijev prijatelj."

Potvrdio sam. "Nisam znao da znate za mene."

Oboje su se nasmijali. Ono drugo, isto tako androgino stvorenje, doviknulo je društvu s barometrom: "Enoch! Niels! Dođite vidjeti tko je tu!"

Enoch i Niels pustili su svoj barometar da se rastoči u ništavilo i preletjeli do nas. Tek sad sam primijetio da i oni, kao i dvoje kvaziMansona predamnom, na leđima imaju sićušna, barokna anđeoska krila.

Pa naravno: *anđeli* Mievillea.

Ali tip s kojim sam prvi put razgovarao nije ih imao.

Dok su se četvero anđela iščuđavali mojoj pojavi, upitao sam: "Možete li mi pomoći da nekog pronađem? Rekao mi je da je jedan od vas... ali sad više nisam siguran."

"Svakako", odvrati onaj dugokosi. "Inače, ja sam Ziggy. Ovo je Dogma, Enoch, Niels. A koga tražiš?"

"Najjednostavnije će biti da vam ga pokažem." Posegnuo sam u svoj history. "Ja sam već prije bio ovdje..." Samo što moj history to nije znao. Ono prošlo logiranje u Mieville nije bilo nigdje zabilježeno.

Sranje.

"Ovaj..." rekao sam, "možda je stvar u privatnosti razgovora. Ali bio sam već ovdje. Stvarno."

"Nema problema," reče Dogma, pokretom ruke dozivajući pred sebe prozračnu konzolu, "onda ćemo to izvući iz lokloga."

"Mieville bilježi sve posjete izvana", objasni Ziggy. "Lako ćemo te pronaći."

"Kad je to bilo?" upita me Dogma.

"Prije..." morao sam računati. "Jučer, negdje otprilike u ovo vrijeme, možda malo ranije."

Dogma je skrolala (skrolao? Još uvijek nisam bio siguran.) po nekakvim podacima, onda odmahne glavom. "Ne," reče, "nema te nigdje. Koliko Mieville zna, ovo je prvi put da si tu."

"Ulogirao sam se iz javne govornice u Zagrebu. Možda...?"

Još malo skrolanja, i još jedno odmahivanje glavom. "Ne. Ima jedan javni login otprilike u to doba, ali ima anonimni ID, i nije ušao u prostor Mievillea, samo na desktop."

Nisam baš sasvim shvaćao. "Kako to misliš?"

Enoch mahne rukom. "Mnogim ljudima se Mieville sviđa u teoriji, ali se pomalo pribojavaju prakse. Zato imamo opciju u kojoj mogu koristiti Mieville kao svoju pozadinu, ali zapravo ne ulaze unutra. Nema prave interakcije."

"Anonimac je donio svoju toplu čokoladu", promrmlja Dogma. "Simaclea®, komercijalna verzija, i popio ju je. Ali to je sve."

Ziggy se namrštio. "Netko je ovamo donio komercijalnu čokoladu?" Lice mu je bilo puno gađenja, kao da je već i sama ideja komercijalnog softvera bila odvratna.

Dogma slegne ramenima. "Znaš kakvi su ljudi. Mieville im izgleda cool, ali boje se open sourcea za konzumaciju."

Topla čokolada. "To je vjerojatno čovjek s kojim sam razgovarao", rekoh. "Možete li mi naći njegov avatar?"

Dogma trzne rukom, a pred nama se stvorio tip u krombiju s kutijom za kontrabas.

"On nije jedan od vas?" upitao sam, unaprijed siguran u odgovor.

Ziggy palcem pokaže na svoja leđa. "Svi anđeli imaju krila, znaš."

Svo četvero su se nasmijali kao da su rekli nešto strašno smiješno. "Sâm oblik avatara inače jest u našim galerijama," nastavi Dogma, "ali je zapravo PD. Nekakav Alfred Hitchcock, iz razdoblja dvodića."

Meni su kockice padale na mjesto.

Netko je lažirao moj susret s Anđelima Mievillea. Netko tko me htio zavesti na krivi trag, navesti me da povjerujem da oni stoje iza sabotaza MGL-a i iza onog pucnja na Gornjem Gradu.

Netko tko je mucao kad se uzbudi.

Kao što je mucao i lažni Pietro koji je oteo Aleka.

Alfred.

Alfredo.

Skoro sam zateturao od naglog prosvjetljenja. *Alfredo* je oteo Aleka da bi mene – odnosno Dipija – uvukao u priču. *Alfredo* je pucao, ne zato da bi me prestrašio, već zato da dobije priliku optužiti Anđele Mievillea. *Alfredo* koji se pretvarao da je otet, koji se skrivao, navodno od velikomlačke mafije, no nije bilo nikakvog traga koji bi ukazivao da ga oni doista traže. *Alfredo* koji je, zajedno s Betom, smislio MGL – samo da bi ga, po svemu sudeći, razotkrio kao veliku laž i uništio. Alfredo.

Još uvijek mi nije bilo sasvim jasno zašto je Fredo sve to radio, ali imalo je sva obilježja Alfredovih planova: beskrajno komplicirano, megalomanski, i vjerojatno osuđeno na propast. I, sad sam u to već bio posve uvjeren, ako nađem Alfreda, naći ću i Aleka.

"Možete locirati odakle se ulogirao taj anonimac?"

Dogma dotakne jednu tipku na svojoj kvazikonzoli. "Naravno. Javni šteker u Zagrebu, Gornji Grad 27a, account plaćen karticom registriranom u Regparku Lika."

"Regpark Lika..." promrmljao sam nezadovoljno. Naravno, zbog njihove politike "čiste prirode", nisu imali kamera ni komstupova. Tamo se čovjek zbilja mogao dobro izgubiti... a bilo je samo sat vremena udaljeno od Zagreba.

I bilo je mjesto koje poznajem. Sad sam konačno mogao nešto učiniti.

"Gdje točno?" upitao sam.

Četvero anđela se zgledalo. "A zašto?" upita Ziggy odjednom.

Načas sam se zbunio. Dosad sam mislio da je moja veza s Dipijem bila jedini razlog što su me tako toplo primili. Glupan. Mogao sam znati da svatko uvijek nešto želi.

"Zato da pronadem Aleka. Mislim da je on najvjerojatnije tamo."

"A Sofia Sikato-Raffia?"

O, ne. Prošlost me morala sustići baš sad.

Ako sam bio u pravu, Anđeli su stvarno i bili na strani anđela, i nisam im morao ništa skrivati. "Briga me za Sofiju," odgovorio sam, "a, uostalom, ona me vjerojatno trenutno traži da me ubije dugim i bolnim procesom. Shvatite: jedino što mene zanima jest da pronađem i oslobodim Aleka."

"Ah."

"Onda nema problema."

"Nama ostavi Dipija, a mi ćemo ti čak i osigurati prijevoz."

Namrštio sam se. "Dipija?"

Dogma slegne ramenima. "Za njega više ništa ne možeš učiniti. Ali prije nego što su ga upucali, počeo je uploadati na mrežu podatke koji dokazuju da je MGL samo velika laž, kao što smo mi tvrdili od samog početka. Ako nam ga ostaviš, moći ćemo iz njegovog biokonektora izvući i ostatak podataka, i rasturiti cijeli MGL."

"To je ono što je i Dipi htio", doda Enoch.

I to je bila istina. U prvi čas sam se htio složiti. Dok nisam shvatio da bi mi Dipijevi podaci mogli još poslužiti.

Sofia je sigurno ovog časa bila jako, jaaako ljuta na mene. Ali, koliko god ljuta bila, ako MGL još nije do kraja rasturen, bit će spremna pregovarati za mogućnost da joj se investicija očuva. Ako išta, nonna Sofia je oduvijek bila spremna emocije zanemariti na račun dobrog poslovanja.

Što je značilo da bih mogao zadnji dio svog plana možda i promijeniti i, umjesto da samo spasim Aleka, imati šansu da i preživim cijelu ovu priču.

Zanimljivo: do tog trenutka nisam ni bio svjestan da mi je plan zapravo bio da na kraju junački poginem.

Junačke pogibije su mi se oduvijek činile blesavim kad ih se može izbjeći.

"Nisam siguran", rekao sam Anđelima polako. "Kako bi bilo da vi meni prvo date adresu? Aleku vrijeme ističe, znate."

"Ali i nama", odvrati Dogma. "Ako pustimo lansiranje MGL-a da prođe bez pravog demantija, tko zna koliko će naivaca popušiti njihove laži prije nego što ih uspijemo zaustaviti?"

"A mi smo tu zato da se brinemo za naivce", doda Enoch. "Anđeli čuvari."

Uzdahnuo sam. "Onda smo u nezgodnoj situaciji."

"Nimalo", reče Dogma vedro. "Jedni drugima možemo pomoći jako jednostavno."

"Samo ako želimo", doda Ziggy.

"Tako to funkcionira", reče Niels.

"Ja sam mislio da se postsimboličke ekonomije zasnivaju na povjerenju", rekao sam, samo da dobijem na vremenu. Iz ovog pravog Mievilla imao sam pristup do svojih resursa. I, premda sam bio siguran da me anđeli mogu pratiti, nadao sam se da ću stići poslati samo jednu poruku.

Acc za JG GG27a jčr nvčr; tekstnuo sam Biserki. Lkcj, RPLka.

"Nema frke", čuo sam u internoj vezi.

"Znate što?" rekao sam kad sam vidio da se Niels mršti i okreće Dogmi. "Mislim da ćemo se još vidjeti, ali ne sad."

I, prije nego što su me mogli zaustaviti, odštekao sam se.

"Jeste našli?" upitao sam preko Instafona™ čim sam se opet našao u Pazinskoj javnoj govornici. Biserkin glas je potvrdio.

"Adresa ti stiže. O čemu se radi?"

"Mislim da je Alek tamo", odvratio sam. "Reci Mariju da uzme elektron, vidimo se tamo."
Jedanaest sati i jedanaest minuta. Po prvi put su mi brojke zvučale utješno.

"Johnny," reče Biserka, "gdje je Dipi?"

Ugrizao sam se za usnicu. "Još je kod mene."

"Možeš ga negdje uštekati?"

Nisam imao vremena razmišljati o tome. Anđeli Mievillea bi ga mogli naći. "Ne ovog časa."

"Molim te, Johnny. Poveži ga ravno s kućom."

"Zašto?"

"Samo to napravi!"

Nikad još nisam čuo Biserku da podigne glas. Od sve troje štakora, ona je bila najsmirenija i najpromišljenija.

"Ali *nemoj* predati podatke Anđelima Mievillea", rekao sam, napola se grizući. Dipi je umro da bi učinio baš to... ali ja sam htio preživjeti, htio sam da bar nas troje – četvero, ako računamo i Marija – imamo priliku preživjeti.

"Anđeli nemaju veze s ovim", odgovori Biserka. "Samo ga uštekaj negdje, molim te."

Duboko sam uzdahnulo. Ako njoj ne vjerujem, onda ništa više nema smisla. "Dobro."

"Vidimo se u Regparku Lika."

Čim sam stigao Orlando, uštekao sam Dipija u vezu i nazvao doma, a onda sam pobrao ruksak opreme – Orlando je inače turistički vodič, prošlosti sumnjive skoro koliko je i moja – bacio pogled na Alfu koja je spavala, ovaj put od sedativa koje joj je Orlando dalekovidno dao.

"Ako se ne vratim za jedanaest sati, pusti je i nestani prije nego što se probudi." Alfa ga nije ni vidjela, i teško da će gubiti vrijeme tražeći ga. Orlando je kimnuo, a ja sam se otputio u Regpark Lika.

XIV

Deset sati i četrdeset dvije minute.

Slijedeći koordinate koje mi je Biserka dostavila, lako sam pronašao izvor Fredove kreditne kartice. Bila je to još jedna turistička kuća, kakvih se iznajmljuje na desetke, usred ličke pošume. To se nazivalo robinzonskim odmorom: odete na tjedan-dva na mjesto gdje nema komteha, nema nadzora, nema ničeg osim svježeg zraka i pjeva ptica. Bar je tako pisalo u turističkim prospektima. Oni koji su se odlučivali na Regpark morali su potpisati pristanak na sve rizike koje takav smještaj nosi, kao i obvezu da će čuvati prirodu. U praksi, nekolicina čuvara zapravo je obilazila sve turističke kuće kako bi provjerili je li sve u redu, ali kraj je stvarno bio dovoljno zabačen da se u njemu lako izgubiti.

Osim nekome s mojim nosom.

Fredo je očito imao sklonost prema turističkim mamcima. Čim sam ugledao kuću, osjetio sam i njegov miris, kao i tragove Betinog parfema, natruhu anisa... i Aleka.

Našao sam ga.

Ali zasad sam još bio sâm, a nisam znao imaju li Fredo i Beta još pomagača. Nije se činilo posve vjerojatnim, ali nije bilo zgoroga pobrinuti se za pojačanje.

Malo sam se udaljio od kuće, i ispustio dugačak, tih zvižduk.

Neko vrijeme nije se dogodilo ništa, a onda se među stablima pojavio jedan turistički vuk.

Kad sam se prvi put susreo s ličkim turističkim vukovima, nisam bio u stanju komunicirati s njima ništa bolje nego što je prosječan čovjek u stanju komunicirati s prosječnim psom. U međuvremenu, Alek mi je objasnio neke od principa njihove komunikacije, tako da sam sad mogao voditi oklaštren turistički razgovor. Pokretima tijela i kratkim kevtanjem, rekao sam nešto za što sam se nadao da znači *Tražim Brazgo, vođa spilja čopor*.

Vuk je začuđeno nakrenuo glavu. Kvragu, valjda nisam rekao nešto tipa *Tvoja žena je debela svinja*. Vučja komunikacija može biti iznenađujuće suptilna, a ja nisam imao na raspolaganju sve što i oni (i to ne samo rep). Pokušao sam ponovno: *Ja prijatelj Brazgo. Trebam pomoć. Kuća-ljudi meni prijatelj prijatnja*. (Za živo čudo, vukovi nisu imali riječ za "neprijatelja".)

Vuk se malo promeškoltio, podigao rep i ispustio dva kratka kevtanja. Preveo sam si to kao *Spilja čopor ne-blizu*, i uzdahnuo. Brazgu i njegov čopor sam dobro poznao. Ostale vukove baš i ne.

S druge strane, znao sam što vole. Polaganim pokretima, skinuo sam svoj ruksak s leđa i iz njega izvukao nekoliko pločica Vočkogrica™. Spustio sam ih na zemlju i uzmakao za korak, usput spuštajući ramena i trudeći se da izrazom lica nadoknadim manjak pokretnih, ekspresivnih ušiju. *Ti čopor pomoć ja?* nadao sam se da sam rekao. *Za puno slatko?*

Vuk je prišao voćnim pločicama i onjušio ih, onda me pogleda. *Za slatko ne*, rekao je trznuvši njuškom. *Za slično-Brazgo*.

Načas ga nisam razumio. Slično-Brazgo mi nije imalo smisla. A onda sam shvatio: vukovi inače nisu imali imena.

Promotrio sam vuka pred sobom. Bio je krupan, prilično mlad, i imao je gustu vratnu grivu tipičnu za jesen. Nešto kraljevsko u držanju. Široka pleća. Mladi divljak, zaključio sam, ali ambiciozan – nisam još čuo da neki vuk osim Brazge želi ime. Rješenje se samo nametnulo.

Dobro, rekao sam. *Tebi slično-Brazgo...* Oklijevao sam. Vukovi nisu imali ni riječ "lav", bar ne koliko sam ja znao. ... ali mogli su je imati, jer su nekad nastanjivali ista područja. Alek će to sigurno znati.

Tebi slično-Brazgo sada jest Staragrivaživotinja, rekao sam. *Meni prijatelj poslije reći pravo. Ja nemam riječ*.

Amra me sumnjičavo pogledao, ali činilo se da je spreman prihvatiti takav kompromis. Zajedno smo se vratili do kuće.

*

Ostavivši Amru da čuva stražu, privukao sam se jednom prozoru i virnuo kroz njega.

Kao i većina robinzonsko-turističkih kućica, i ova se sastojala od samo jedne prostorije, koja je služila i kao kuhinja, i kao dnevna soba, i kao spavaonica. Za velikim kuhinjskim stolom od punog drva sjedili su Beta i Fredo, a u kavezu nasred stola sjedio je i Alek. Nije bio povrijeđen.

Tek tada sam shvatio da mi je neki mišić dosad bio stalno stegnut u napetosti.

U prvi čas sam htio naprosto upasti unutra, ispljuskati ono dvoje neodgovornih balavaca i odvesti Aleka, ali razum je prevladao. Beta i Fredo bili su zadubljeni u razgovor, a to mi je bila prilika da doznam *zašto*. Zašto ja, zašto MGL, zašto bilo što od ove smiješne i komplicirane i tragične predstave.

"M-m-možda da ipak odemo odvojeno?" rekao je Fredo nesigurno. "Bojim se da..."

"Fredo," reče Beta hvatajući ga za ruku s izrazom odgojiteljice koja po stoti put ponavlja isto objašnjenje, "nemaš se čega bojati. Kao prvo, Johnnyjev štakor je dosad već sigurno otkrio cijelu priču i objavio je na mreži. Kao drugo, ako je i nije objavio, sigurno ju je u najmanju ruku prenio Anđelima Mievillea, a oni će je *sigurno* objaviti. Kao treće, svi tragovi će voditi prema mrežnim anarhistima – i Johnny će to potvrditi. Kao četvrto, kad se pojavimo još i mi i dodamo i svoju priču o otmici, *svi* će kriviti njih. Nikome neće ni pasti na pamet da provjeri kamo su investicije zapravo otišle."

Fredo je kimnuo s neuvjerenim izrazom lica. "Znam, Beta... ali bojim se. Sjeti se kako su stvari savršeno sjedile za glavu Alfreda Garcije, a kako smo završili."

"Ono su bile okolnosti koje nismo mogli predvidjeti. Sad *nema* takvih okolnosti. Kad ostanu bez toliko para, i tvoja i moja obitelj će imati puno prečeg posla nego da se još zamajavaju i s nama." Nasmiješila se. "A mi ćemo biti bogati, i daleko, i zajedno."

Dakle i propast MGL-a je bila njihova zamisao, pokušaj da opljačkaju vlastite obitelji. Ideja je mogla poteći samo iz njihovih razmaženih i ne pretjerano sposobnih mozгова, ali sad su bar sve kockice bile na svom mjestu. Mene su trebali zato da ima tko predočiti dokaze o lažnosti MGL-a, a Anđele Mievillea zato da imaju na koga baciti krivnju. Na svoj sumanut način briljantno, osim što, očito, ni jedno ni drugo nisu u obzir uzeli mogućnost da se Sikato-Raffie i Agojani jako, jaaako razljute i krenu u opću potragu za pravim krivcima. Ili krivim... ali ne, bilo je jasno da ni Fredo ni Beta neće plakati ako svi Anđeli Mievillea odjednom poginu u tajanstvenim okolnostima, tako dugo dok njih dvoje ostanu čitavi.

Sad sam ih *zbilja* htio ispljuskati. Nisam imao volje čekati Marija i Biserku. Nisu mi ni trebali: imao sam Amru, i svoj bijes. Protiv Freda i Bete, to će biti više nego dovoljno.

Pokazavši Amri da me slijedi, tiho sam zaobišao kuću, došao do vrata i opalio u bravu. Iznutra se čuo uzvik, ali ja sam već prošao kroz barijeru i dograbio Alekov kavez. Alfreda sam udario nogom dok je još ustajao od stola, a u Betu sam uperio pištolj.

Pomislio sam na Dipijevo mrtvo tijelo uštekano kod Orlanda.

Zato što njih dvoje nisu imali petlje suočiti se sa svojim obiteljima ili – ne daj bože – pokušati *zaraditi* za život.

Osjetio sam kako mi se oči sužavaju. Ruka mi se sasvim malo pomakla, tražeći najširu, najbolju metu. Trebao sam samo stisnuti prst.

Samo stisnuti prst.

Samo.

Stisnuti.

Prst.

"Johnny!" Biserkin glas u momu uhu zvučao je glasnije od pucnja. Trebalo mi je nekoliko sekundi da shvatim kako je to zato što ni nisam opalio.

"Johnny, ne!" čuo sam sad izvana, Marijev glas.

Na podu, Alfredo se pomaknuo i zaječao, ali Amra je stajao nad njim i režao, dovoljno

uvjerljivo da ga natjera da odustane.

"Ovdje smo!" doviknuo sam ne skrećući pogled s Bete. Iza mene, Mario je zastao na vratima i ispustio zapanjen fićuk.

"Imamo dobru vijest", rekao je, bacajući još uvijek nelagodan pogled prema pištolju u mojoj ruci. "O Dipiju, znaš."

"O Dipiju?" Nisam mogao zamisliti kakva bi to dobra vijest mogla biti.

"Da. Kad si ga priključio, iskoristili smo upload koji je započeo i njegov bio priključak... i mislim da ga možda možemo skupiti natrag."

"Skupiti?" Opet mi se činilo da se vraćam u svijet sklizak poput zimskog leda. "Mario, o čemu ti to pričaš?"

"O-mapiranje. Zbog svog biosklopa, nije prenio samo podatke o MGL-u, nego i puno više. Samo što se dobar dio toga rasuo po mreži... još ga skupljamo. No s onim što smo još izvukli iz njegovog biosklopa, mislim da ćemo ga moći rekonstruirati."

"Oživjeti", dodala je Biserka, provirujući iz njegovog džepa. "Bar na određeni način."

"Samo nam treba moj protosoftver koji je u vlasništvu MGL-a."

Stresao sam glavom. Prst mi je još uvijek bio priljubljen uz obarač.

"Nikoga se ne može oživjeti nakon onakvog pogotka", odvratio sam neuvjereno. "Čak i kad biste... rekonstruirali podatke, to bi bili samo podaci. Ne bi bio Dipi."

"Dipi je imao biosklop", reče Biserka tiho. "Kroz njega su prolazili svi Dipijevi osjećaji, misli, zaključci. Ako bismo mogli rekonstruirati taj dio..."

"To bi bio samo konstrukt. Laž koja bi zavarala samo nas. A on će i dalje biti mrtav." Mahnuo sam glavom prema Beti, i Fredu koji je još uvijek ležao pod Amrinom paskom. "Zbog njih."

Osjetio sam da mi se kažiprst pomakao. Bilo bi ga tako lako stisnuti do kraja.

"To ne znaš, Johnny", reče Biserka. "Tko zna što *čini* nekoga? Ali mislim da bismo morali bar pokušati."

"A za to nam trebaju njih dvoje", doda Mario. "Jer je protosoftver kod njih. Čak i da zanemarimo pravna pitanja, ja naprosto nemam ni jednu kopiju tog dijela svoga softvera. A kad bih ga pokušavao obnoviti iz bilješki, to bi potrajalo..."

Odjednom, u kavezu se začulo šuškanje. Bez svoga koma, Alek mi se nije mogao obratiti izravno, ali bilo je više nego očito da pokušava privući moju pozornost.

"Mario," rekao sam, pružajući kavez prema njemu, "otvori Aleku vrata."

Mario me poslušao. Krajičkom oka, vidio sam da Biserka nešto petlja i šapuće Mariju, ali još uvijek nisam htio skrenuti pogled s Bete.

U mom uhu se začuo glas. "Dugo ti je trebalo", rekao je.

Nasmijao sam se i treptajem pozvao tajmer. "Trideset i sedam sati i pedeset i četiri minute", odvratih.

"Fino", reče Alek kroz Biserkin kom. "A sad spusti tu ružnu Berettu, i daj da vidimo što možemo učiniti da nas preživi što više."

Još uvijek bi bilo jako lako samo stisnuti kažiprst. Ali nekako više za to nisam imao volje.

"Dobro", rekao sam.

I spustio pištolj.

I na kraju smo smislili plan. Čuvši ga, Fredo i Beta su pristali vratiti Mariju sva prava na o-mapiranje, i predati ID-ove i lozinke za sav softver. Dok su Mario, Biserka i Alek skupljali Dipijeve podatke po mreži, ja sam nazvao Sofiju.

"Nije ti drago što me vidiš, nonna," počeo sam čim se njeno lice pojavilo na ekranu, "ali prvo me saslušaj, a onda bjesni."

Sofia se nasmijala. "To je jedan od razloga što si mi tako simpatičan, Johnny: s tobom nikad ne znam čemu se nadati. Premda," dodala je, "jako sam ljuta na tebe, da znaš."

"Znam," rekao sam, "ali možda budeš malo manje ljuta kad sve čuješ."

"Slušam." Kao što sam i rekao, Sofia nikad nije dopuštala osjećajima da joj zasmetaju u poslu.

"Prodaja MGL-a bi trebala početi za osam sati i šest minuta."

"Točno. Ali rezultati će uvelike ovisiti o tome hoće li biti potvrde za govorkanja koja se već šire po mrežama."

"Znam. A znam i da još nisi povukla sav kapital iz igre."

"Kako bih mogla? Ako počnem prodavati svoj udio u MGL-u, to će biti kao da potvrđujem propast o kojoj govore frineteri."

"Jednostavno", odgovorio sam. Taj dio je smislio Alek, koji se najbolje razumio u ekonomska pitanja, ali bio sam siguran da je sasvim točan. "Onaj dio uloga koji je već potrošen ćeš otpisati kao istraživanje i razvoj. Ostatak ćeš prebaciti kamo ti kažem."

"U što?"

"Postsimboličku tvrtku-kćer MGL-a. Vjeruj mi, Sofia: ako ti i Agojani hoćete izvući svoj novac, morat ćete se odlučiti na tu opciju."

"Ali mi se bavimo *poslovanjem*. Mi nismo postsimbolični."

"Budućnost je postsimbolična, Sofia, i ti to znaš. Zato ti je i bilo toliko stalo do MGL-a: vidjela si ga kao mogućnost da se na silu probijete u postsimbolične ekonomije, i da to učinite legalno."

"Ali u postsimboličnim ekonomijama nema mogućnosti za... kreativno poslovanje."

Nasmiješio sam se. "Siguran sam da ćeš ih ti pronaći, nonna." Kad je oklijevala, dodao sam: "To je najbolje što ti mogu ponuditi. Ako odbiješ, imat ću dovoljno vremena da pustim sve informacije koje imam na frinet, a onda će sve biti gotovo u trenu."

Sofia je pružila ruku izvan kadra. Kad se vratila, imala je među prstima upaljen zeleni Sobranie.

"Mislio sam da si prestala pušiti", primijetio sam.

"I ja sam mislila", odvrati ona. "Hjah, četvrta pluća, peta pluća, tko broji." Povukla je nekoliko dugih dimova, zamišljeno buljeći u mene.

"Zauzvrat hoćeš da ti skinem potjeru s glave, jel' tako?"

E, sad je dolazio nezgodan dio. "Ovaj... i još nešto."

"Još nešto?" Premda je to pokušala sakriti cigaretom, Sofia se opet nasmiješila. Mora biti da ju je zabavljala moja čista drskost.

"Još nešto, ali to je puno sitnije. Samo dopuštenje Fredu da se oženi i odseli u Ognjenu Zemlju."

"Alfredo se hoće oženiti?! Pa to je dobra vijest. Ili nije?"

"Betom Agojan."

Sad se nije ni trudila sakriti mrštenje. "Misliš, Alfom."

"Ne. Mislim Betom."

Sofia duboko uzdahne i ugasi cigaretu. "Jako puno tražiš, Johnny."

"I spašavam ti jako puno novca." Bar sam se nadao tome. Sofia neće prekršiti dogovor ako ga postignemo. Samo smo ga prvo morali postići.

Nakon jako dugo vremena, ispustila je dah. "Ali odselit će u Ognjenu Zemlju, i živjet će tamo pod drugim imenom, i neće se više nikad javljati obitelji."

Alfredo je to i očekivao. "Dogovoreno."

"Dobro", reče Sofia. "Recimo da pristanem. Ali ne mogu te zaštititi od Agojana, Johnny."

To sam pak ja i očekivao. "Ne brini, to ću ja srediti."

Sofia je podigla obrve. "Javi se povremeno, Johnny," rekla je, "bez obaveze. Život bez tebe je jako dosadan."

I tako smo zaključili posao.

Sljedeći korak bila je pogodba s Agojanima. Kad se Alfa probudila, nije bila pretjerano sretna, ali joj se raspoloženje znatno popravilo kad je čula što sam joj mogao ponuditi.

Jer ja sam već odavno imao glavu Alfreda Garcije. To je i bio posao koji me zadržao da ne poginem u japotresu.

I to je bilo to. Točno u šest ujutro, dva sata prije nego što je MGL službeno postao dostupan tržištu i pola sata nakon što je kapital Agojana i Sikato-Raffia prebačen u *O-map o.s.*, Anđeli Mievillea primili su zadnji paket Dipijevih podataka o MGL-u. Posebno izdanje *Jedne mreže* dospjelo je na naslovnice skoro svih bitnijih infoblogova, i MGL je propao veličanstveno kao rijetko koji poslovni pothvat u zabilježenoj povijesti. Novinari su se još natjecali tko će naći bolju metaforu kad su Beta i Fredo otišli na medeni mjesec na otoku Uganda.

Alek, Biserka, Mario i ja sve smo to pratili s terase Orlandove kuće u Pazinu, u Šišovićevoj 6, pijuckajući medicu i gledajući prekrasan izlazak sunca.

Alek se usput dopisivao s nekim svojim prijateljima koji su bili stručnjaci za postsimboličnu legislativu, raspravljajući o pravnim reperkusijama o-mapiranja. Ja još uvijek nisam bio siguran da će nam to trebati, i nisam pretjerano vjerovao u Dipijevu rekonstrukciju. Tijelo smo mu predali moru, i činilo mi se da će to ostati to.

A onda, mjesec dana kasnije, na mom privekranu pojavila se poruka: "Nitko ne zna što je raj, ali jedno sad se zna, tijelu smrt još nije kraj, to ti kažem čvrsto ja."

Umirete od znatiželje da doznate što sam odgovorio, jel' da?

###

KRAJ

